LORÁNTFFY

50

1976 – 2026

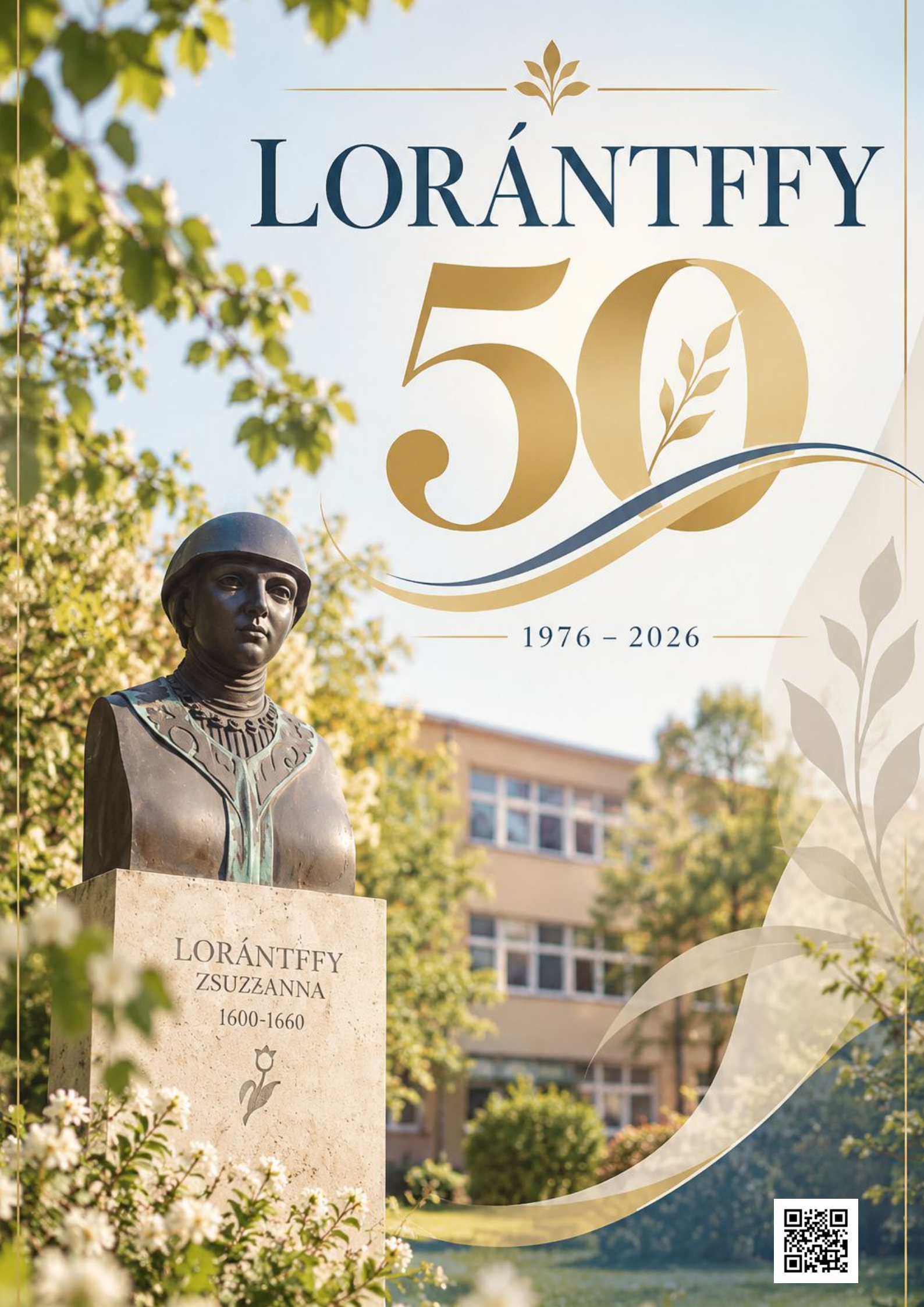

AJÁNLÁS

Mindazoknak, akik az elmúlt ötven évben tanítottak, tanultak és dolgoztak a Lorántffy falai között.

Azoknak, akik építették, alakították,
és akik ma is továbbírják iskolánk történetét.

50

1976 – 2026

TARTALOMJEGYZÉK

ÖTVEN ÉV • MÚLT, JELEN, JÖVŐ

Igazgatói köszöntő 5

Iskolánk története 6

A kezdetek és az első 35 év 6

A 35 éves jubileum 11

2011-től napjainkig 13

Változó idők, maradandó értékek 18

Pallos László 19

Pallosné Sobor Angéla 20

Oroszné Garami Zsuzsanna 21

Őszi Attila 22

Pocsainé Varga Veronika 23

Marczona Tamás 24

Szakmáink egykor és ma 26

Könnyűipari képzés 27

Divat- és stílustervezők 30

Adry Couture – Balogh Adry 37

Bőrös képzés 42

Steixner István 45

Szépészet ágazat 52

Vegyipar ágazat 60

Papíripari emlékek 77

Szociális ágazat 78

Kisgyermeknevelők 80

Egészségügyi képzés 83

A tanári hivatáson túl 91

Állatvédelem a Lorántffyban 91

Visszatérés 92

Nyul Erika – A természet pillanatai 97

TARTALOMJEGYZÉK

KÖZÖSSÉG • ÉLMÉNYEK • EMLÉKEK

Kollégium 99

A kollégium története 100

A Lorántffy sporttörténete 106

Határokon túl 117

Rendezvények, ünnepek, versenyek 118

Versenyek és büszkeségeink 120

Kirándulások 122

Témanapok és iskolai programok 124

Diákönkormányzat 125

Ünnepek és hagyományok 127

Szalagavató 128

Ballagás 129

Diákönkormányzati élet 131

Személyes visszaemlékezések 132

Lehoczkyné Tesinszki Rita 132

Dr. Molnárné Szabó Edina Judit 133

Karsainé Glavinasz Beáta 134

Marczona Tamásné 135

Fényképek, közös történetek 136

Akiknek emlékét megőrizzük 138

Gáspár Aladár 138

Lehoczkyné Tóvizi Ilona 142

Köszönetnyilvánítás 144

Zárszó 145

Impresszum 146

Több, mint iskola.

50 ÉVE EGYÜTT

LORÁNTFFY 50

MÚLT • JELEN • JÖVŐ

MARCZONA TAMÁS
IGAZGATÓ

„Gyökereink a múltban, erőnk a jelenben, jövőnk az itt tanulókban.”

Intézményünk 50 éve, 1976-ban nyitotta meg kapuit Dunaújvárosban. Azóta folyamatosan megújulva, a kor kihívásaira válaszolva végezzük oktató-nevelő munkánkat a szépészet, egészségügy, szociális, vegyipar és kisgyermekgondozás-nevelés területén.

Iskolánk ma is a szakmai tudás, az emberi értékek és a közösség erejének találkozási helye.

TISZTELT VENDÉGEINK!

Különleges mérföldkőhöz érkezett intézményünk:
50 éve áll a Lorántffy közössége a dunaújvárosi fiatalok mellett.
Az elmúlt évtizedekben generációk nőttek fel iskolánk falai között, akik tudásukkal, szorgalmukkal és emberi értékeikkel öregbítették a Lorántffy hírnevét.

Ma is azt a célt szolgáljuk, hogy diákjainkat korszerű tudással, gyakorlati ismeretekkel, értékekkel és közösségi élményekkel vértezzük fel, felkészítve őket a sikeres felnőtt életre. Hiszünk abban, hogy a múlt hagyományaira építve, a jelen lehetőségeivel élve együtt formálhatjuk a jövőt.

Köszönöm mindenkinek – diákjainknak, kollégáimnak, partnereinknek, támogatóinknak –, akik az elmúlt 50 évben részesei voltak iskolánk történetének, és mindazoknak, akik velünk ünnepelnek ezen a különleges napon.

Együtt tovább!

KÖZÖSSÉG | ÉRTÉKEK | LEHETŐSÉGEK | GENERÁCIÓK

Ugyanaz az érték. 50 éve...

Iskolánk története

A DUNAÚJVÁROSI LORÁNTFFY ZSUZSANNA TECHNIKUM ÉS KOLLÉGIUM TÖRTÉNETÉNEK ELSŐ 35 ÉVE (1976–2011)

A Dunaújvárosi Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium története 1976. szeptember 1-jén kezdődött. Az intézmény létrejöttét Dunaújváros gazdasági fejlődése és a helyi ipar szakemberigénye tette szükségessé. A várost ekkor elsősorban a Dunai Vasmű nehézipari tevékenysége határozta meg, de a könnyűipar és a papíripar is egyre jelentősebb szerepet töltött be a térség életében. A Papíripari Vállalat munkaerőigénye különösen fontos szerepet játszott az iskola létrehozásában.

Az oktatás kezdetben a MÜM 316. számú Intézet Papíripari Tagozatán indult meg. Az intézmény négy tanteremben, mintegy kétszáz tanulóval kezdte meg működését. A papíripari szakmák mellett több könnyűipari szakma oktatása is helyet kapott: női- és férfiruhakészítőket, fonókat, cipőgyártókat, cipőfelsőrész-készítőket és nyomdászokat is képeztek. A tanulók kezdetben főként lányok voltak, a gyakorlati oktatás pedig a város üzemeiben zajlott. Az iskola létrehozásában Bene Károly igazgató és Pallos László címzetes igazgató vállalt fontos szerepet. Az intézmény korszerű épülete és felszereltsége megfelelő alapot biztosított a szakmai oktatás fejlődéséhez.

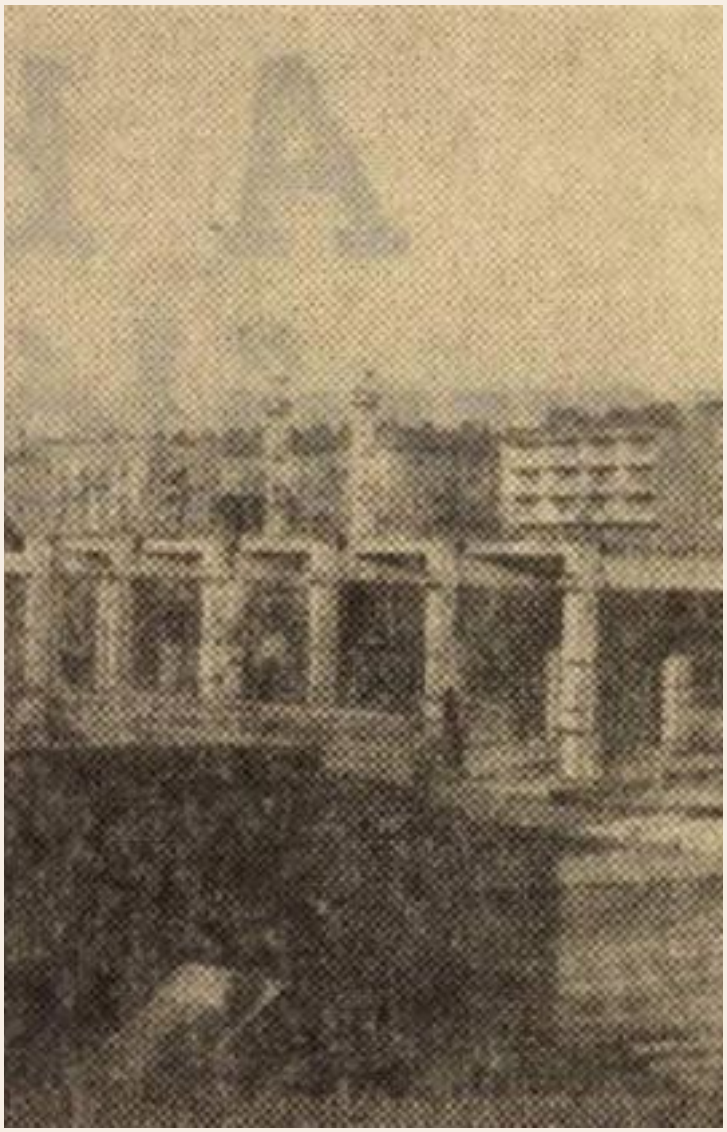

Fotó: Épülő univáz szerkezet a völgyben (1974)
Képleírás: 1974 novemberében a 26-os Állami Építőipari Vállalat munkásai megkezdték a leendő papíripari iskola és diákotthon építését a kertvárosi völgyben. Az MB-80-as toronydaruval végzett munkálatok nyomán még abban az évben tető alá került az első épületrész.
Forrás: Dunaújvárosi Hírlap, 1974. november 29.

A megnyitó

“ A Kádár-völgyi új iskola nem csupán a város oktatási intézményeinek a számát gyarapította, hanem kellemes színfolttal gazdagította Dunaújvárost is.”

dunaújvárosi dunaújvárosi D dunaújvárosi

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

XXVI. évf., 71. szám
1976. szept. 7., kedd

HÍRLAP

ÁRA: 1 FORINT

AZ MSZMP VÁROSI BIZOTTSÁGA ÉS A VÁROSI TANÁCS LAPJA

MA:

VÁROS, KÜLÖNÖS ISMERTETŐJELEKKEL

A VÁROSI PÁRT VB MEGÁLLAPÍTÁSA A KÁDER- ÉS SZEMÉLYZETI MUNKÁRÓL

MÁR MEGINT...

EGY ELFECSÉRELT NYÁR TANULSÁGAI

SZEPTEMBER A VASMŰ ÚTON

AMATŐRÖK

Tanévnyitók, izguló elsősök és iskolaavató a Kádár-völgyben...

A technika gyors ütemű fejlődése elképzelhetetlen korszerű szakmunkásképzés nélkül

Dunaújváros oktatási intézményeiben tegnap mindenütt megtartották a tanévnyitó ünnepségeket. A Kádár-völgyi új papíripari szakmunkásképző iskola tornatermében délelőtt 10 órakor a Himnusz hangjaival kezdődött az az iskolaavató és tanévnyitó ünnepség, amelyen — többek között — részt vettek a könnyűipari miniszter-, a megye, valamint Dunaújváros párt-, állami és társadalmi szerveinek képviselői; köztük *Taubel György* és *Seres József*, a Fejér megyei Tanács elnökhelyettesei; *Verbó Géza*, a KISZ Fejér megyei Bizottságának titkára; *Nagy Jenőné*, a megyei tanács művelődésügyi osztályának vezetője; *Verbó István*, a Dunai Vasmű pártbizottságának titkára; *Sólyalvi István*, a városi tanács elnöke; továbbá a Papíripari Vállalat és a 316. számú Makarenko Ipari Szakmunkásképző Intézet tisztségviselői.

A Himnusz elhangzása után *Mészáros Mihály Pál*, a dunaújvárosi papíripar pártbizottságának titkára köszöntötte a részvevőket és hangsúlyozta, hogy a dunaújvárosi papíripari szakmunkásképző iskola határidő előtt egy évvel való megépítése az alkotó munka sikere, illetve a szocialista szerződésben vállalt kötelezettségek maradéktalan teljesítésének élő bizonyítéka.

A megnyitó után *Tomcsányi Elemér*, a papírgyár igazgatója avatta fel az új iskolát. Avatóbeszédében vázolta a házai, valamint a dunaújvárosi papírgyártás fejlődésének főbb állomásait; utalt a szakmai, irodalmi és kulturális fejlődés egyik hordozójának, a papírnak a fontosságára; majd azt hangsúlyozta, hogy a dunaújvárosi gyár kollektívája bizonyságát adta annak, hogy alkalmassá vált az új, a magasabb szakismereteket kívánó feladatok elvégzésére. Ezután arról szólt, hogy a Dunaújvárosban 1963-ban elkezdett papíripari szakmunkásképzés eddig végzett négyszázötven szakemberének a vállalat nemcsak munkaalkalmat adott, hanem életpályát is. A végzett szakemberek közül többen kerültek vezető beosztásba, ők irányítják az értékes gépeket. A vállalattal megvalósuló technikai fejlődés elképzelhetetlen korszerű szakmunkásképzés nélkül. A most felavatott új iskola az utóbbi feladat sikeres teljesítésének egyik fontos intézménye, ahol a szakismeretek oktatásán túl igen kedvezőek a sportolási lehetőségek is. A továbbiakban megköszönte az iskola építésében résztvetteknek a gondos, jó munkát, majd jelképes kulcs-átadással *Seres Józsefnek*, illetve az iskola háromszázharmine diákjainak adta át az ország első papíripari szakmunkásképző iskoláját.

Tomcsányi Elemér, a papírgyár igazgatója avatóbeszédét mondja: ... Az új iskola legyen bázisa a hazai papíripari szakemberképzésnek

Seres József, az új iskola rézkulcsának átvétele után azt a körülményt világította meg, hogy az 1976—77-es oktatási évben Fejér megyében nemcsak az alsófokú, hanem — a jelen példa szerint — a középfokú oktatásnak is számottevően javultak a tárgyi feltételei; majd a megyei tanács nevében köszönetet mondott az iskola építőinek; a papíripari vállalat vezetőinek, akik eddig is sokat tettek már a dunaújvárosi iskola határidő előtti megépüléséért.

Dunaújvárosban eddig 450 papíripari szakembert képeztek. Az új iskola új lehetőség a még színvonalasabb szakmunkásképzéshez

Az iskolaavató után *Benedek Károly*, a 316. számú Makarenko Ipari Szakmunkásképző Intézet igazgatója nyitotta meg az 1976—77-es oktatási évet és utalt arra, hogy a szakmunkásképzés csak abban az esetben lehet eredményes, ha az iskola nevelőmunkája kiegészül a szülői ház és a diákközösség nevelő munkájával is.

A háromszázharmine diák nevében *Vizesi Erzsébet* szakmunkástanuló mondott köszönetet és tett ígéretet az új iskolának, második otthonuknak a megóvására.

A Kádár-völgyi papíripari szakmunkásképző iskola avató- és tanévnyitó ünnepsége a DIVSZ-induló hangjaival ért véget.

L. A.

A Kádár-völgyi új iskola nem csupán a város oktatási intézményeinek a számát gyarapította, hanem kellemes színfolttal gazdagította Dunaújvárost is

A tanácstagi beszámolók fontos várospolitikai fórumok

— Beszélgetés Illyés Józseffel, a városi tanács vb titkárával —

Hétfőn, szeptember 6-án megkezdődtek városunkban a tanácstagi beszámolók. A tanácsokról szóló 1971. évi I. törvény kötelezően írja elő, hogy a helyi tanácstag évente egy alkalommal köteles beszámolni választóinak a tanács munkájáról és saját tanácstagi tevékenységéről.

— E kötelezően előírt feladaton túl, mi teszi időszerűvé a tanácstagi beszámolókat?

— Korábban az volt a gyakorlat, hogy minden év tavaszán a Hazafias Népfront körzeti elnökségeivel együttműködve szervezzük meg a tanácstagi beszámolókat. Mivel az idei év tavaszán voltak a városi népfrontkörzetek tisztújító gyűlései, illetve választásai, így a szeptemberi időpontot tartjuk a legalkalmasabbnak, amikor a nyári szabadságolások már befejeződtek és a választókerületek lakói minél nagyobb számban lehetnek jelen a fontos várospolitikai fórumokon.

— Miért várospolitikai fórum a tanácstagi beszámoló?

— Számos felsorolható érv közül a legjelentősebbnek azt tartom, hogy a tanácstagi beszámolókon a választókerületek lakóinak a jelenlegi tanácstagi beszámolók sikere érdekében?

— Mindenki igényli, hogy munkáját, elvégzett feladatát minősítsék. A tanácstagok esetében ezt a minősítést a beszámoló gyűléseknek kell elvégezniük. Mivel a tanácstagok felkészültsége a fontos szerepelésre, így a szocialista demokrácia kötelező-oddala azt sugallja a tanácstagot megválasztó állampolgároknak, hogy ne csak a Kedves lakótárs! kezdetű meghívókat olvassák el, hanem éljenek is az említett minősítést jogával, ott a tanácstagi beszámolókon, élővé téve a demokráciát.

— Köszönöm a beszélgetést.

Lánczos András

Megkezdődött az 1976-77-es pártoktatási év

Az MSZMP Fejér megyei Bizottsága Oktatási Igazgatóságán szeptember 2-án megkezdődött az 1976—77-es pártoktatási év.

A tanévnyitó résztvevői előtt először *Bodnár László*, az oktatási igazgatóság vezetője értékelte az elmúlt pártoktatási év eredményeit; ezt követően *Sudár Iván*, a Fejér megyei pártbizottság titkára a pártpropaganda időszerű kérdéseiről tartott előadást.

A tanévnyitó további részében *Hargita Árpád*, az MSZMP KB külügyi osztályának munkatársa tartott előadást.

A délután folyamán az oktatási igazgatóságon megtartották az új pártoktatási év tanszékülléseit is.

Városunkban — a már jóváhagyott program szerint — az esti egyetemi oktatással kezdődött el az 1976—77-es pártoktatási év.

Szeptember hó közepén kezdődik a tanítás az MLközépiskola hallgatóinak, a szakosítók és a speciális továbbképző tanfolyamok résztvevőinek; ezután pedig az alapszervezeti pártoktatás indítása következik.

Fogadalmat tettek az elsőévesek

Megkezdődött a tanév a műszaki főiskolán

A műszaki főiskolán szeptember harmadikán, pénteken tartották a tanévnyitó ünnepélyt. Amióta felsőoktatási intézménnyé nyilvánították az iskolát, ez a mostani volt a tizenötödik évnyitó, s nyolcadik alkalommal kezdődött meg az üzemmérnök-jelöltek képzése.

Az új tanév, amelynek megnyitására eljött *Seres József*, a megyei tanács elnökhelyettese és ott voltak városunk párt-, állami és tömegszervezeteinek képviselői, *Molnár László* igazgató köszöntőjével vette kezdetét. Az intézmény vezetője ismertette az új tanév feladatait, majd a meghívott vendégek és a szülők jelenlétében főiskolai hallgatóvá fogadta az ünnepségen részt vevő kétszáz elsőévest, akik ezt megelőzően már egy hetet töltöttek a főiskolán, és ismerkedtek annak életével.

A dunaújvárosi műszaki főiskola elsőévesei és a négyszázhúsz felsőbbéves hallgató számára a tanulás a tegnapi nappal kezdődött. A hatszázhúsz leveleződ hallgató számára is elkezdődött a tanév.

Az 1976—77-es t. névben valamennyi arra igényt tartó hallgató számára biztosították a kollégiumi elhelyezést, megkapták ugranis azt az épületet is, ahol eddig a turistaszálló volt. Száz dunaújvárosi és környékbeli hallgató kivételével minden főiskolás együttal kollégista is.

Dunaújvárosban rendezik meg a III. országos kohászati ankétot

Október 7 és 8 között Dunaújvárosban rendezik meg a III. országos kohászati ankétot. A kétévenként megrendezésre kerülő rendezvények idén a Gépipari Tudományos Egyesület a főrendezője, a két társrendező a diósgyőri Lenin Kohászati Művek és az Ózdi Kohászati Üzemek.

A kétnapos ankétra mintegy száz meghívott vendéget várnak Diósgyőr, Salgótarján, Ózd, Borsodnádasd, Csepel és Székesfehérvár nehézipari üzemeiből, a miskolci Nehézipari, Műszaki Egyetemről és a dunaújvárosi műszaki főiskolát, valamint több más szakcsoportról. A rendezvényen elhangzó előadások idén a kohászati berendezések karbantartásával kapcsolatos témák köré csoportosulnak. A résztvevők előre megkapják a témák írásos anyagát, amiket az előadásokon technikai szemléltető eszközök és filmek bemutatása egészít ki.

Az előadássorozat *Répási Gellértnek*, a Dunai Vasmű műszaki igazgatójának, a METESZ dunaújvárosi intézőbizottsága elnökének megnyitójával kezdődik. Előadást tart többek között *Benedek Károly*, a Dunai Vasmű üzemfenntartási főmérnöke a vasmű karbantartási rendszerének kialakításával kapcsolatos eddigi tevékenységéről, *Toldi László*, az Ózdi Kohászati Üzemek központi karbantartó gyárrészlegének vezetője, az OKÜ szervezetéről, *Bartha József*, a Lenin Kohászati Művek főmérnöke az LKM távlati rekonstrukciós terveiről.

Az ankéton nagyobb figyelmet kívánnak fordítani a fiatal szakemberek szakmai fejlődésére is, ezért az idén ezen az ankéton is fórumot biztosítanak a fiatal mérnökök és közgazdászok előadásainak.

Az önálló iskola és a névválasztás

Az intézmény életében jelentős változást hozott 1987, amikor önálló iskolává vált, kezdetben Könnyűipari Szakmunkásképző Iskola néven. Az önállósodás lehetővé tette a képzési profil és az oktatási tevékenység további fejlesztését. A következő fontos mérföldkő 1990 volt, amikor az iskola felvette Lorántffy Zsuzsanna nevét. A névválasztás új arculatot adott az intézménynek, amely ettől kezdve egyre inkább saját hagyományokkal és önálló intézményi identitással rendelkező oktatási központként működött.

Az 1980-as évek végén és az 1990-es években a magyar gazdaság jelentős átalakuláson ment keresztül. A korábbi ipari szerkezet változása az iskola képzési kínálatára is hatással volt. A hagyományos szakmunkásképzés mellett egyre nagyobb hangsúlyt kapott a közismereti oktatás és a magasabb szintű szakmai felkészítés. Ennek eredményeként 1989-ben egészségügyi és vegyész szakirányon elindult a szakközépiskolai képzés, amely 1992-ben ruhaipari szakiránnyal bővült. Ezek a változások lehetővé tették, hogy az iskola többféle érdeklődésű és eltérő továbbtanulási célokkal rendelkező fiatal számára kínáljon képzést.

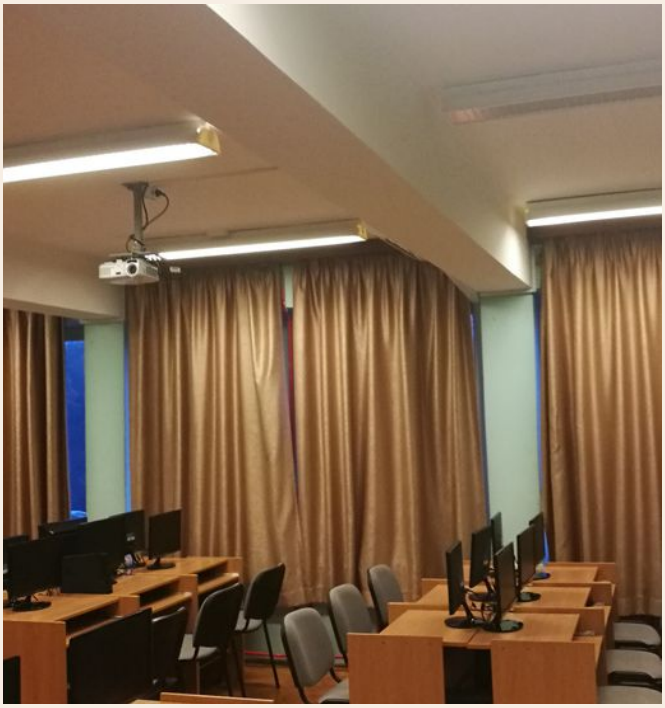

KORSZERŰSÍTÉS ÉS ÚJ KÉPZÉSI TERÜLETEK AZ 1990-ES ÉVEKBEN

Az iskola fejlődésében fontos szerepet játszott a modernizáció és az oktatási feltételek folyamatos javítása. 1993-ban csatlakozott a Világbanki Programhoz, amelynek segítségével jelentősen javult az intézmény eszközellátottsága. Többek között nyelvi laboratóriummal és számítógépes hálózattal bővült a felszerelés, ami elősegítette a korszerűbb oktatási módszerek bevezetését. Az iskola 1996-ban csatlakozott az Európai Minőségügyi Szervezet Magyar Nemzeti Bizottságához, ezzel is kifejezve elkötelezettségét a minőségi oktatás és a folyamatos fejlesztés mellett.

Újabb jelentős előrelépést hozott 1997,

amikor megkezdődött a gyakorlati oktatás az iskola saját tanműhelyében. Ez nagyobb lehetőséget biztosított arra, hogy a diákok az elméleti tudás mellett a szakmájukhoz szükséges gyakorlati ismereteket is megfelelő körülmények között sajátítsák el. A saját gyakorlati bázis később további fejlesztések kiindulópontjává vált.

FEJLŐDÉS A 2000-ES ÉVEKBEN

A 2000-es években az iskola tovább bővítette képzési kínálatát, és egyre több területen teremtett lehetőséget a szakmaszerzésre. 2005-ben a kollégium épületében fodrásztanműhelyt alakítottak ki, ahol a tanulók szakoktatók irányításával, gyakorlati munkán keresztül ismerkedhettek meg a fodrászszakma követelményeivel. 2006-ban megkezdődött az iparművészeti képzés, amely új, kreatív irányt adott az intézmény oktatási tevékenységének. A tagozat munkáját Rohonczi Istvánné művésztanár irányította, a tanulók pedig különböző megyei és országos versenyeken is eredményesen szerepeltek.
2008-ban tovább fejlődött a gyakorlati oktatási bázis: a Lajos király körúti tanműhelyben kozmetikát és egy újabb fodrásztanműhelyt alakítottak ki. Ezek a fejlesztések hozzájárultak ahhoz, hogy a szépészeti képzésekben részt vevő diákok korszerűbb körülmények között készülhessenek fel leendő hivatásukra.

Az intézmény fejlődésében meghatározó szerepet töltött be Pallosné Sobor Angéla

Az intézmény fejlődésében meghatározó szerepet töltött be Pallosné Sobor Angéla, aki 1988 és 2008 között igazgatóként irányította az oktató-nevelő munkát. A 2008/2009-es tanévben Oroszné Garami Zsuzsanna megbízott igazgatóként vezette az iskolát, majd 2009-ben Őszi Attila vette át az intézmény irányítását. Ugyancsak 2009-ben indult el a gumiipari képzés, amely újabb lehetőséget teremtett a helyi és térségi gazdaság szakemberigényének kielégítésére.

A 35 ÉVES JUBILEUM

Az iskola 2011-ben ünnepelte fennállásának 35. évfordulóját. Az eltelt három és fél évtized alatt az eredetileg papíripari és könnyűipari szakmák oktatására létrehozott intézmény sokoldalú képzési központtá fejlődött. A kezdeti, néhány tantermes oktatás helyét fokozatosan a több ágazatot felölelő képzési rendszer vette át. Az egészségügyi, vegyészeti, ruhaipari, szépészeti, iparművészeti és gumiipari képzések megjelenése jól mutatta az iskola alkalmazkodóképességét.

Az első 35 év legfontosabb eredménye az volt, hogy az intézmény a gazdasági változások ellenére megőrizte alapvető célját: a fiatalok szakmai felkészítését és a térség munkaerőpiacának támogatását. A saját tanműhely, a korszerűbb oktatási eszközök és a folyamatosan bővülő szakmakínálat mind hozzájárultak ahhoz, hogy a Lorántffy Zsuzsanna iskola Dunaújváros meghatározó szakképző intézményévé váljon. A 2011-es jubileum így nemcsak az addigi eredmények összegzését jelentette, hanem az újabb fejlesztések és átalakulások alapját is megteremtette.

A 35 ÉVES JUBILEUM 1976-2011

A Dunaújvárosi Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium története 2011-től napjainkig

A Dunaújvárosi Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium történetének 2011-től napjainkig tartó időszakát a szakképzési rendszer átalakulása, az oktatási kínálat folyamatos változása, a gyakorlati képzés fejlesztése és a munkaerőpiaci igényekhez való alkalmazkodás jellemzi. Az iskola hosszú évtizedek óta fontos szerepet tölt be a környék szakember-utánpótlásában, és a közismereti oktatás mellett nagy hangsúlyt helyez a tanulók szakmai felkészítésére is.

A 2010-es évek elején az iskola még a Dunaújvárosi Lorántffy Zsuzsanna Szakközépiskola, Szakiskola és Kollégium néven működött. Képzési szerkezete ekkorra már jelentősen átalakult az alapítás idején jellemző könnyűipari profilhoz képest. Az intézményben az egészségügyi, vegyipari és ruhaipari képzések mellett más szakmai területek is megjelentek, így az iskola egyre többféle pályára készítette fel a fiatalokat. A gyakorlati oktatás feltételeit a központi iskolaépület mellett a különálló tanműhelyek és szakmai gyakorlóhelyek biztosították.

A szakmai fejlődés új lehetőségei

Ebben az időszakban az intézmény fejlődésének fontos része volt a szakmai infrastruktúra fenntartása és korszerűsítése. A Béke városrészben található, Lajos király körúti gyakorlati oktatási bázison laboratóriumok, fodrász- és kozmetikai tanüzletek, valamint egyéb szakmai műhelyek segítették a tanulók felkészülését.

Ezek a létesítmények lehetőséget teremtettek arra, hogy a diákok ne csupán elméleti ismereteket szerezzenek, hanem a választott szakmájukhoz szükséges gyakorlati készségeket is elsajátítsák. Az iskola emellett a felnőttoktatás és a felnőttképzés területén is szerepet vállalt, lehetőséget biztosítva az új szakképzettséget szerezni kívánók számára.

SZERVEZETI VÁLTOZÁSOK ÉS INFRASTRUKTURÁLIS FEJLESZTÉSEK

Megújuló képzések, korszerűsödő terek, új lehetőségek

Jelentős fordulópontot jelentett 2015. július 1-je, amikor létrejöttek a szakképzési centrumok. Az intézmény a Dunaújvárosi Szakképzési Centrum részeként folytatta működését, ami a szakképzés szervezeti és fenntartói rendszerének átalakulásához kapcsolódott. Az iskola vezetését 2015 és 2019 között Pocsainé Varga Veronika látta el, majd 2019-től Marczona Tamás vette át az intézmény irányítását. Ebben az időszakban az iskola továbbra is arra törekedett, hogy képzéseivel megfeleljen a gazdasági és társadalmi változásoknak. Bekapcsolódott a Pénziránytű Alapítvány programjába is, amelynek keretében oktatási és tananyagfejlesztési feladatokban vett részt.

A 2015-ben kezdődő új korszak szervezeti változásokat, korszerűbb képzési feltételeket és jelentős intézményi fejlesztéseket hozott a Lorántffy életébe.

A fejlesztések nemcsak az oktatást, hanem az intézmény épületeit és a kollégiumi környezetet is érintették. Különösen fontos esemény volt 2018, amikor az egészségügyi képzés gyakorlati bázisa a kollégium épületébe, a Bocskai utcába költözött. Az átalakításnak köszönhetően az egészségügyi és szociális ágazat tanulói felújított környezetben készülhettek leendő hivatásukra. Ugyanebben az évben a kollégium is jelentős korszerűsítésen esett át: megújult a külső szigetelés, kicserélték a nyílászárókat, valamint felújították a közösségi tereket. Ezek a beruházások hozzájárultak a tanulók mindennapi életkörülményeinek javításához.

AZ OKTATÁS ÁTALAKULÁSA ÉS AZ INTÉZMÉNY MAI MŰKÖDÉSE

A 2020-as évek elején a szakképzés országos átalakulása az iskola életére is hatással volt. A hagyományos szakközépiskolai elnevezést fokozatosan felváltotta az új szakképzési rendszerhez igazodó technikumi és szakképző iskolai struktúra. Az intézmény mai neve Dunaújvárosi SZC Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium, amely jól tükrözi, hogy az iskola többféle képzési formában fogadja a továbbtanulni vágyó fiatalokat. A koronavírus-járvány időszaka szintén új kihívások elé állította az intézményt: a digitális oktatásra való átállás a pedagógusoktól és a kollégiumi nevelőktől is új módszereket és a tanulókkal való folyamatos kapcsolattartást követelt meg.

Napjainkban az iskola képzési kínálata többek között az egészségügy, a szociális terület, a vegyipar, a szépészet és az oktatás ágazataira terjed ki. A tanulók technikumi, illetve szakképző iskolai képzésben vehetnek részt, a felnőttek számára pedig további szakmaszerzési lehetőségeket is biztosítanak. Az ágazati alapoktatást követően a szakmai ismeretek elmélyítésében egyre nagyobb szerepet kap a duális képzés, amelynek során a diákok külső gyakorlati helyszíneken is tapasztalatot szerezhetnek. Az intézmény beiskolázási körzete Dunaújvároson túl a környező településekre, sőt a szomszédos vármegyékre is kiterjed. A kollégium fontos szerepet tölt be abban, hogy a távolabbról érkező tanulók számára is elérhető legyen az iskolában folyó képzés.

2011-től napjainkig a Lorántffy Zsuzsanna intézmény folyamatos megújuláson ment keresztül. A szervezeti változások, a képzési kínálat átalakítása, a gyakorlati oktatás fejlesztése és a kollégium korszerűsítése mind azt szolgálták, hogy az iskola megfeleljen a kor követelményeinek. Miközben alkalmazkodott az új oktatási rendszerhez és a munkaerőpiac elvárásaihoz, megőrizte alapvető küldetését: olyan szakemberek képzését, akik megfelelő tudással, gyakorlati tapasztalattal és felelősségtudattal kezdhetik meg pályafutásukat. A Lorántffy így ma is meghatározó szerepet tölt be Dunaújváros és térsége szakképzésében.

Öt évtized tapasztalata, megújuló szakmák, változatlan küldetés – a Lorántffy ma is a jövő szakembereit formálja.

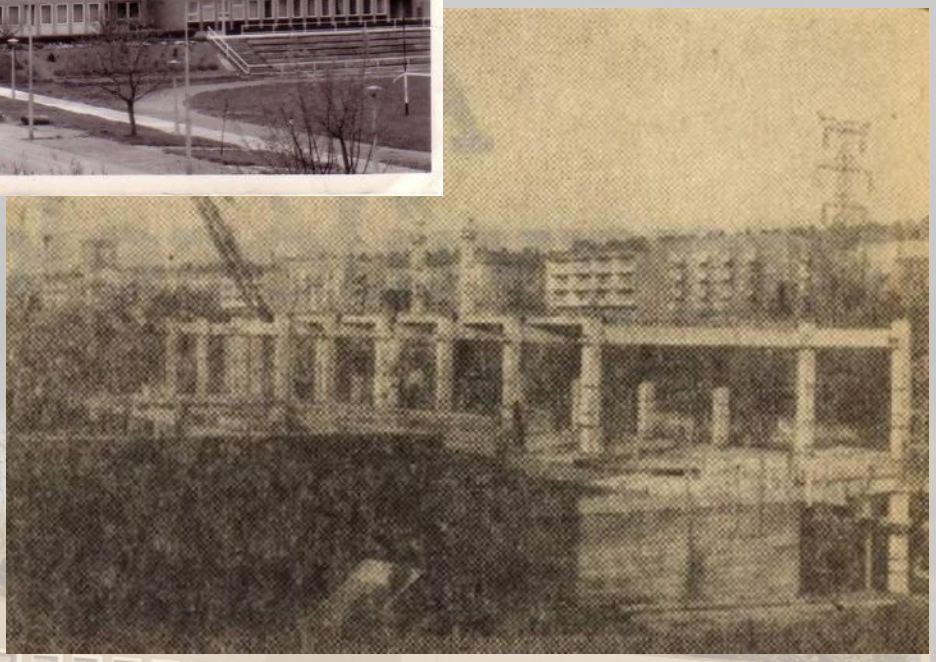

Változó idők, maradandó értékek:

a Lorántffy öt évtizede, hat vezető szemével

Ötven év alatt sok minden megváltozhat egy iskola életében. Átalakulhatnak a képzések, a tanítás módszerei, a diákok igényei és az intézmény mindennapjai. A változások mögött azonban mindig emberek állnak: pedagógusok, diákok és vezetők, akik saját koruk lehetőségeihez és kihívásaihoz igazodva formálják az iskola arculatát. A Lorántffy történetében hat igazgató munkássága kapcsolja össze az elmúlt fél évszázadot.

Hat különböző személyiség, hatféle vezetői szemlélet, amelyek mögött egyúttal hat különböző korszak is kirajzolódik.

Az alapítás éveinek lendülete, amikor még szó szerint építeni kellett az iskolát. A gyarapodás és a virágkor évtizedei, amikor diákok százai népesítették be a tantermeket, a műhelyeket és a kollégiumot. A folytonosság megőrzésének időszaka, majd az új utak keresése egy átalakuló oktatási világban. A megváltozott diákgenerációkhoz igazodó pedagógiai szemlélet térnyerése, végül pedig a múlt értékeire építő, a jelen kihívásaira válaszokat kereső iskola.

Ezek a korszakok nem választhatók el élesen egymástól. Ahogyan a Lorántffy sem kezdett minden igazgatóváltáskor új történetet. Az elődök munkája alapot adott az utódok elképzeléseinek, a hagyományok mellé új törekvések társultak, és miközben a világ, a szakképzés és a diákok igényei folyamatosan változtak, az intézmény szellemisége is formálódott, gazdagodott.

Az ötvenéves jubileum alkalmából az iskola valamennyi egykori és jelenlegi igazgatója közös beszélgetésre gyűlt össze. A találkozón nemcsak az elmúlt évtizedek meghatározó eseményei elevenedtek meg, hanem azok az emberi történetek, személyes emlékek és közös élmények is, amelyekből talán minden hivatalos krónikánál érzékletesebben rajzolódik ki, milyen volt egykor – és mit jelent ma – a Lorántffyhoz tartozni.

Hat igazgató, akik más-más időszakban álltak az iskola élén, mégis ugyanannak a történetnek lettek alakítói. Az ő emlékeiken keresztül indulunk most öt évtizedes időutazásra.

Pallos László

Amikor még mindent fel kellett építeni

A hetvenes évek közepén Dunaújvárosban a nagyvállalatok és a szakképzés világa szorosan összekapcsolódott. A város építése és ipara szakembereket igényelt, az oktatás pedig ehhez igazodva fejlődött. A rohamosan fejlődő papíripar is egyre több képzett szakembert kívánt, a Papíripari Vállalat pedig nemcsak egy új iskola létrejöttét szorgalmazta, hanem annak megvalósításában is meghatározó szerepet vállalt. Az 1976-ban megnyíló Lorántffy kezdetben még nem önálló intézményként, hanem a 316. sz. Ipari Szakmunkásképző Intézet részeként működött. Az akkori igazgató, Bene Károly az új, papíripari képzésre tervezett iskola megszervezésével Pallos Lászlót bízta meg, aki így nem csupán egy új intézményegység vezetését, hanem annak tényleges életre keltését is feladatul kapta.

Az eredeti elképzelés szerint az iskola az ország papíripari szakmunkásképzésének egyik központja lett volna. Hamar nyilvánvalóvá vált azonban, hogy a tervezett létszámot önmagában ez a képzés nem tölti meg. Így kerültek át a 316. sz. Ipariból a könnyűipari szakmák tanulói is az új épületbe: női és férfiszabók, fehérnemű-készítők, cipőfelsőrész-készítők. Az 1976-ban elinduló iskola fokozatosan megtelt élettel, a következő évben pedig már a kollégium is benépesült.

Pallos László visszaemlékezéséből egy olyan korszak rajzolódik ki, amikor a személyes kapcsolatok, a vállalati támogatás és a közös tenni akarás sokszor a legnehezebb feladatok megoldásához is elegendőnek bizonyult. Az intézmény felszereléséhez sikerült jelentős forrásokat biztosítani, a tantestület tagjait pedig nagyrészt maga választhatta ki.

Az indulás éveinek egyik legszemléletesebb története az iskolaudvarhoz kapcsolódik. A mai sportpályák helyén kezdetben rendezetlen terület húzódott, kialakításukra azonban nem állt rendelkezésre elegendő pénz. Az igazgató ezért a diákokkal és a segítőkkel közösen látott munkához: saját kezűleg szintezték a területet, s alakították ki a szabványos futó- és futballpályát. Pallos László a Népstadionból szerzett szakmai útmutatást, hogyan is kell megfelelően rétegezni a futópályát: olyan jól sikerült, hogy az eredményét a mai napig élvezhetik, nemcsak a diákok, hanem a helyi sportbarátok is.

Ez a történeti szál is egy szép jelképe az iskola indulásának: annak az időszaknak, amikor az intézmény nemcsak épületekkel és eszközökkel, hanem összefogással, lelkesedéssel és közös erőfeszítésekkel is gyarapodott.

1985 áprilisában Pallos László újabb jelentős vezetői feladatot vállalt: visszatért a 316. sz. Ipari Szakmunkásképző Intézet (a mai Dunaferr iskola) élére, ahol Bene Károlyt követte az igazgatói székben. A Lorántffytól azonban sosem szakadt el igazán. Az általa elindított iskola sorsát továbbra is figyelemmel kísérhette, egészen közelről, hiszen az igazgatói feladatokat a felesége, Pallosné Sobor Angéla vette át.

Pallosné Sobor Angéla

A gyarapodás, a pezsgő iskolai élet és a közösségépítés korszaka

„Életem legszebb időszaka volt” – így emlékezett vissza a Lorántffyban eltöltött éveire Pallosné Sobor Angéla, aki 1976-ban, a szegedi tanulmányai után érkezett Dunaújvárosba. Matematika–fizika szakos tanárként kezdte pályáját az intézményben, majd igazgatóhelyettesként, később több mint két évtizeden át igazgatóként formálta az iskola életét.

Vezetése idején élte a Lorántffy a virágkorát. Az iskola látványos fejlődésen ment keresztül: a tanulólétszám folyamatosan emelkedett, az intézmény pedig idővel nyolc-kilencszáz diáknak otthont adó, sokszínű szakképző iskolává vált. A növekedés új tantermeket, műhelyeket és laborokat kívánt, miközben a képzési kínálat is egyre gazdagodott.

A könnyűipari szakmák mellett megerősödött az egészségügyi és a vegyészeti képzés, új technikusi szakirányok és szakmai lehetőségek jelentek meg. A Lajos király körúti egykori bölcsőde épületében laborokat és demonstrációs termeket alakítottak ki, hogy lépést tarthassanak a növekvő igényekkel. Volt idő, amikor a pedagógusok létszáma is elérte a százhúsz főt.

Ám aki megélte a Lorántffy akkori mindennapjait, annak ez az időszak aligha csupán a számokról szólt.

A nyüzsgő folyosók, a sokféle szakmát tanuló fiatalok, a helyi és országos versenyek, a rendezvények és a közös programok egy mozgalmas, élményekben gazdag iskolai világot idéznek. A divattörténeti vetélkedőktől a külföldi szakmai tanulmányutakig számtalan alkalom kínálkozott arra, hogy a diákok a tantermeken túl is megmutathassák tehetségüket, új tapasztalatokat szerezzenek, és életre szóló élményekkel gazdagodjanak.

Pallosné Sobor Angéla visszaemlékezésében a szakmai eredmények mellett különösen nagy hangsúlyt kapott a tantestület összetartása. Az a támogató, egymásra figyelő közösség, amelynek tagjai képesek voltak együtt gondolkodni, alkalmazkodni egymáshoz, és amelynek mindennapjait – mint fogalmazott – nem árnyékolták be intrikák vagy feszültségek. Vezetőként ugyanis abban hitt, hogy jó körülmények között az emberek szívesebben dolgoznak, többet tesznek egymásért és az intézményért.

Ez a szemlélet pedig meghatározta a Lorántffy légkörét. A szakmai fejlődés mellett jutott idő az emberi kapcsolatokra, közös élményekre és a tantestületi összejövetelekre is. A kollégák nem csupán együtt dolgoztak: valódi közösséget alkottak.

Talán éppen ez volt Pallosné Sobor Angéla igazgatói munkásságának legfontosabb öröksége: egy olyan iskola, amely nemcsak létszámában és lehetőségeiben gyarapodott, hanem összetartozásában is megerősödött.

Oroszné Garami Zsuzsanna

A folytonosság és az emberi kapcsolatok ereje

Oroszné Garami Zsuzsanna igazgatói megbízatása rövid átmeneti időszakot jelentett a Lorántffy életében, személyes kötődése azonban jóval hosszabb történet.

1990-ben érkezett az intézménybe, amikor az iskola éppen bővült, és egyre nagyobb szerepet kapott a város oktatási életében. Korábbi pedagógusi munkája révén már ismerte a Lorántffyt, hiszen egykori általános iskolai tanítványai közül is többen itt folytatták tanulmányaikat.

Az első találkozások, az új kollégák, a növekvő iskola hangulata máig élénken él emlékezetében. Mint mesélte, korábban több intézményben is dolgozott, de a Lorántffyból már nem vágyott tovább. Ami itt tartotta, az elsősorban az emberi légkör volt.

Pallosné Sobor Angéla közvetlen munkatársaként maga is részese volt annak a közösségépítő munkának, amely az intézmény mindennapjait meghatározta. Úgy emlékezett, hogy a problémákat meg lehetett beszélni, a kollégák számíthattak egymásra, és mindenki hozzátehette a magáét az iskola életéhez.

Amikor a vezetőváltás idején átmenetileg átvette az igazgatói feladatokat, nem kívánt hosszú távon az intézmény élén maradni. Számára az volt a legfontosabb, hogy az iskola működésében ne legyen törés, a megkezdett munka zavartalanul folytatódhasson, és a közösség megőrizze mindazt, amit az előző évtizedekben közösen felépítettek.

Az intézményhez fűződő kötődése később sem halványult. Olyannyira számítottak a munkájára, hogy nyugdíjazását követően is visszahívták, és végül 2011-ben búcsúzott el végleg a pedagógusi pályától.

A Lorántffy egykori közösségi életének színes pillanatait felidézve Zsuzsanna az iskolai énekkarról is mesélt. Az ő közreműködésével vásárolt pianínó pedig ma is ott áll az intézményben, az egykori közös éneklések és zenei élmények emlékét őrizve.

Zsuzsanna munkásságának jelentőségét nem az igazgatói székben eltöltött idő hossza, hanem az a következetesség és elkötelezettség adja, amellyel az intézmény korábban kialakult értékeit képviselte. A változás időszakában ő jelentette a biztos pontot: azt a személyt, aki jól ismerte az iskola múltját, közösségét és működését, és gondoskodott arról, hogy mindez a következő vezető számára is szilárd alap maradjon.

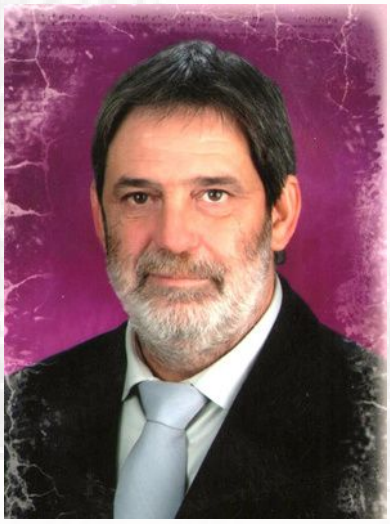

Őszi Attila

A hagyományoktól az innovációig

Őszi Attila kapcsolata a Lorántffyval már jóval azelőtt elkezdődött, hogy az iskola dolgozója lett volna. Fiatalon nap, mint nap elhaladt az épülő intézmény mellett, és érdeklődéssel figyelte, ahogy formát ölt az új iskola. Akkor még nem sejthette, hogy később több mint négy évtizedet tölt majd a falai között.

1981 augusztusában, pályakezdőként érkezett a Lorántffyba. Először kollégiumi nevelőként dolgozott, majd matematikát és fizikát tanított. Első fizetése 2800 forint volt – egy apró, de sokatmondó részlet a több mint negyven évvel ezelőtti kezdetekről.

A kollégiumi élet akkoriban jóval többet jelentett a diákok elszállásolásánál. Vetélkedők, közös programok, sportesemények és sokféle diákrendezvények tették mozgalmassá a mindennapokat. Attila maga is aktívan részt vett a közösségi élet szervezésében: stúdiót hozott létre a kollégiumban, ahol vetítésekkel és különféle programokkal gazdagították a fiatalok szabadidejét.

Pedagógusként a következetességben hitt. Fontosnak tartotta a valódi tudást, a becsületes munkát és azt, hogy a teljesítménynek értéke legyen. Amikor hosszú tanári pályafutása után az igazgatói feladatok vállalására biztatták, a tantestület támogatása döntő jelentőségű volt számára.

Vezetőként azonban már egészen más oktatási környezet kihívásaival kellett szembenéznie, mint amilyenben a pályáját kezdte. A hagyományos szakképzés világa átalakulóban volt, az iskola előtt pedig új lehetőségek és feladatok jelentek meg.

Őszi Attila a változásokra nyitottsággal és kezdeményezőkészséggel válaszolt. Felkarolta a felnőttoktatás, az esti képzések és a távoktatás lehetőségeit, miközben a digitális tananyagok alkalmazását is ösztönözte. Fontosnak tartotta, hogy a pedagógusok lépést tartsanak a technológiai fejlődéssel, és az iskola a hagyományos oktatási formák mellett új utakat is kínáljon a tanulni vágyóknak.

A szakmai munka eredményességét jól mutatja, hogy 2013-ban a Lorántffy egészségügyi képzése egy országos szaklap rangsorában a hetedik helyen szerepelt.

Őszi Attila pályafutása így szinte átível a Lorántffy történetének különböző korszakain. A kollégiumi élet egykori pezsgésétől a digitális oktatás térnyeréséig számos változásnak volt tanúja és alakítója.

Igazgatói munkásságának egyik legfontosabb üzenete, hogy a hagyományok megőrzése és az új lehetőségek keresése nem egymást kizáró, hanem egymást erősítő törekvések.

Pocsainé Varga Veronika

Alkalmazkodás, tudatosság és új pedagógiai szemlélet

Pocsainé Varga Veronika 1996-ban érkezett a Lorántffyba, amikor az informatika egyre nagyobb teret nyert az oktatásban. Kezdetben óraadóként dolgozott, és bár más intézményben is kínálkozott számára lehetőség, ő végül a Lorántffyt választotta.

Döntésében meghatározó szerepet játszott az a támogató légkör, amelyet már az első időszakban megtapasztalt. Pallosné Sobor Angélára példaképként tekintett, idősebb kollégái pedig segítették beilleszkedését és szakmai fejlődését.

Pályája során egyre több feladatot és felelősséget vállalt. Részt vett a minőségirányítási munkában, majd igazgatóhelyettesként, később igazgatóként dolgozott az intézményért.

Egy mondat különösen megmaradt benne ezekből az évekből: „Verácska, te megoldod!" A mondat mögött rejlő bizalom sokat elárul arról a közösségről, amelyben Veronika pedagógusként és vezetőként is formálódott. Munkáját a tudatosság, a következetesség és a rendszerezett működésre való törekvés jellemezte. Fontosnak tartotta az átgondolt döntéseket, a pontos adminisztrációt és azt, hogy az intézmény működésének minden területén világos keretek segítsék a közös munkát.

Igazgatói éveiben ugyanakkor a Lorántffynak egy minden korábbinál gyorsabban változó diákvilághoz kellett alkalmazkodnia. A fiatalok érdeklődése, szokásai és tanulási módszerei átalakultak, az új generációk megszólításához pedig már nem mindig bizonyultak elegendőnek a korábban bevált pedagógiai megoldások.

Veronika és munkatársai ezért nagy hangsúlyt helyeztek a pedagógusok továbbképzésére, az új oktatási módszerek megismerésére és gyakorlati alkalmazására. A digitális eszközök, az interaktív feladatok, valamint az olyan alkalmazások, mint a Kahoot vagy a Redmenta, új lehetőségeket nyitottak a tanításban.

Különösen fontosnak tartotta a különböző generációkhoz tartozó pedagógusok együttműködését is. A tapasztaltabb kollégák tudása és a fiatalabbak újító szemlélete egyaránt értéket képviselt, a közös fejlődéshez pedig mindkettőre szükség volt.

A megújulás az iskolai közösségi életben is megmutatkozott. A gólyanapok, a kollégiumi programok és a pénzügyi tudatosságot fejlesztő kezdeményezések mind azt a törekvést tükrözték, hogy az intézmény a tanórákon túl is értékes tapasztalatokat és lehetőségeket kínáljon a fiataloknak.

Vezetői hitvallása szerint nem érdemes időt és energiát fordítani arra, hogy a kifogásokat keressük, miért nem lehet valamit megvalósítani, hanem arra fókuszáljunk, hogy megtaláljuk a megoldáshoz vezető utat. Munkájában a szabályok következetes betartása és a megoldáskereső szemlélet egyaránt fontos szerepet kapott: arra törekedett, hogy a rendelkezésre álló keretek között a lehető legtöbbet hozza ki az adott lehetőségekből.

Örökség, alkalmazkodás és a jövő lehetőségei

Marczona Tamás

A múltból építkező jelen

Marczona Tamás pályafutása a műanyagiparban kezdődött vegyészként, majd 1986-ban Dunaújvárosba érkezett, hogy a helyi főiskolán műszaki tanári képesítést szerezzen. Diplomája megszerzését követően Pallosné Sobor Angéla, a Lorántffy akkori igazgatója kérte fel, hogy kapcsolódjon be az 1989-ben elindított vegyész szakképzésbe. A fiatal pedagógus hamar egyre nagyobb feladatokat kapott: egy év elteltével már a képzés valamennyi gépészeti és műveleti laboratóriumi tantárgyát oktatta. Az iskola életében később vezetőként is egyre jelentősebb szerepet vállalt. Több évtizedes intézményi tapasztalattal, öt elődje munkájára építve 2019-től vezeti az iskolát.

A jubileumi beszélgetésen külön is hangsúlyozta, milyen szerencsésnek tartja magát, hogy olyan intézményt vehetett át, amelynek fejlődéséhez valamennyi korábbi vezető hozzátette a maga tudását, tapasztalatát és elképzeléseit.

Az alapítás éveinek eredményei, a gyarapodás évtizedei, az összetartó tantestület, az újításokra való nyitottság és a tudatos intézményi működés mind olyan értékek, amelyekre a jelenben is lehet építeni. Marczona Tamás vezetői szemléletében ezért a múlt tisztelete és a folyamatos alkalmazkodás egyaránt fontos szerepet kap.

Igazgatói időszakának egyik legnagyobb kihívását a Covid-világjárvány jelentette. Az oktatás megszokott rendje szinte egyik napról a másikra megváltozott, a pedagógusoknak pedig rövid idő alatt kellett alkalmazkodniuk a digitális munkarendhez. A rendkívüli helyzetben különösen felértékelődött a tantestület együttműködése, szakmai felkészültsége és rugalmassága. Az igazgató visszaemlékezése szerint éppen ezek a korábban kialakult erősségek segítették át az iskolát a nehéz időszakon.

A Lorántffy fejlődése azonban a járvány kihívásai mellett sem állt meg. A korábban megkezdett felnőttoktatási tevékenység folytatódott, az intézmény pedig tovább kereste azokat a képzési lehetőségeket, amelyekkel a változó munkaerőpiaci igényekre válaszolhat.

Különösen érdekes fordulat az iskola történetében a papíripari technikusképzés újraindulása. Ötven évvel azután, hogy a Lorántffy a papíripari szakember-utánpótlás biztosításának szándékával jött létre, ismét helyet kapott képzési kínálatában az a szakmai terület, amely egykor az alapítását is életre hívta.

Az ötvenéves jubileum évében Marczona Tamás munkásságát rangos állami elismeréssel is méltatták. A 2026. október 23-i nemzeti ünnep alkalmából a Magyar Ezüst Érdemkereszt polgári tagozatának kitüntetését vehette át a hazai szakképzés fejlesztése és korszerűsítése érdekében több évtizeden át végzett vezetői, szakértői és oktatói tevékenységéért.

A kitüntetés méltó eseménye az iskola jubileumi évének, és egyben újabb fejezete annak az öt évtizedes történetnek, amelyet hat igazgató, számtalan pedagógus és diákgeneráció formált. Marczona Tamás feladata ma ennek az örökségnek a továbbvitele, hogy a Lorántffy a következő évtizedekben is megtalálja a helyét a folyamatosan változó szakképzés világában.

Generációk Vezetők

Közös történet

EGÉSZSÉGÜGYI ÁGAZAT

SZÉPÉSZETI ÁGAZAT

LORÁNTFFY

50

1976 – 2026

VEGYIPARI ÁGAZAT

KÖNNYŰIPARI ÁGAZAT

SZOCIÁLIS ÁGAZAT

Könnyűipar

A könnyűipari képzés múltja és lezárása az iskolánkban

Az elmúlt két-három évtizedben a magyarországi könnyűipar fokozatos visszaszorulása jelentős hatással volt iskolánk, a Lorántffy Zsuzsanna középiskola könnyűipari képzésére is. A korábban meghatározó női-, illetve férfiruha készítő, ruhaipari technikus, később női szabó, divat- és stílustervező képzések az évek során egyre nehezebb helyzetbe kerültek.
Mivel a nappali képzésbe beiskolázott diákok száma fokozatosan csökkent, az oktatói és a tanműhelyi felszabaduló kapacitásokat új képzési formákban hasznosítottuk. Bekapcsolódtunk a munkaügyi központok által szervezett képzésekbe, valamint felnőttképzésbe is.
Az alapfokú iskolai végzettségre épülő, GINOP program keretében 4 hónapos, részszakképesítést adó Textiltermék – összeállító képzéseket indítottunk több felnőttcsoport részvételével. Szintén alapfokú iskolai végzettségre épülő, 10 hónapos szakképesítést adó Fehérnemű – készítő és kötöttáru összeállító képzést is sikerült egy alkalommal elindítanunk.
Nappali női szabó képzésben utoljára 2016-ban végeztek tanulóink, míg divat-és stílustervező utolsó osztályunk 2022-ben ballagott el.

A Lóriban végzett tanulók közül csak kevesen folytatták tanulmányaikat szakirányú felsőfokú intézményekben. Közülük néhányan a könnyűipari képzéshez kapcsolódó felsőfokú intézményeket, például a Rejtő Sándor Könnyűipari Műszaki Főiskolát választották. Megrendüléssel értesültünk a nálunk divat- és stílustervező szakon végzett szakirányban tovább tanuló diákunk, Schnee Dóra 2023.10.23-ai halálhíréről. Dóri segítőkész, megbízható, mindenre nyitott közösségi ember volt, aki az Óbudai Egyetem ipari termék- és formatervező mérnöki alapszakon végzett.
2018. februárban és 2019. őszén esti képzésben még sikerült két alkalommal női szabó csoportot indítanunk. Szép Lászlóné Marikával különösen jó szívvel emlékszünk vissza az utolsó két felnőtt osztályunkra. Bár kis létszámú csoportok voltak, tanulóik kiemelkedő, 5.00, illetve 4.70 átlaggal teljesítették a képzést.

Két éven át, munka és család mellett jártak iskolába, mégis nagy lelkesedéssel és kitartással vettek részt az oktatásban. Büszkén és szeretettel gondolunk vissza a szépen teljesítő, lelkes felnőtt diákokra.
A duális képzések bevezetése, a vizsgakövetelmények megváltozása, valamint a nappali képzés iránti érdeklődés fokozatos megszűnése végül a könnyűipari oktatás teljes lezárulásához vezetett.
Az elmúlt években a tanműhelyünk bezárásra került, felszámolása folyamatosan zajlik.
Ezzel jelentős szakmai korszak zárult le iskolánk történetében. A könnyűipari képzés azonban nem csupán szakmákat és gyakorlati tudást adott át, hanem generációknak biztosított hivatást, alkotó munkát és megélhetést. Emlékét, értékeit és az itt dolgozó oktatók, valamint az itt tanuló diákok munkáját iskolánk történetének fontos részeként őrizzük meg.

Fülöp Andrea Rita
szakvizsgázott könnyűipari mérnöktanár
okleveles matematikatanár

2015-ben végzett női szabók

Az évek folyamán egyre nehezebben indultak a női szabó csoportok. 2013- ban egy nagyon elszánt csapat jött össze, akik tanulmányaik mellett, utazó divatbemutatókat is szerveztek a környékbeli általános iskolákba, hogy a szakmát népszerűsítsék. Ezeknek a bemutatóknak két különleges fellépője is volt, két kiskutya! Gazdáik rendszeresen varrtak nekik különböző ruhákat, a bemutatókon menyasszony és vőlegény ruhában léptek fel 2014-ben! Ekkor már csatlakozott a csapathoz két volt Divat- és stílustervező diákunk is, hogy a Női szabó végzettséget is megszerezzék.

A 2016-os vizsgamunkáik között sok esetben bélelt kabátok, blézerek szerepeltek, szép vizsgaeredmények születtek.

Vizsgázók névsora:

Bán Marianna, Dienes Enikő, Farkas Nóra, Gálosi Noémi, Székely Krisztina, Téglás Magdolna,

Felkészítő tanáraik voltak:

Balassáné Kremmer Beáta, Fülöp Andrea, Szép Lászlóné

2018-ban végzett Divat- és stílustervezők

2018-ban érettségiztek azok a Divat- és stílustervezők, akik sajnos a 13. évfolyamot, a technikusi végzettséget, már nem tudták iskolánkban megszerezni. Számos rajzversenyen részt vettek az évek során és értek el szép eredményeket. A Székesfehérvári Árpád iskola szervezésében ÖKO modellversenyeken és tervezéses versenyeken 2016-17-18-ban folyamatosan képviselték iskolánkat.

Névsor: Cseppen Alexa, Fábián Viktória, Fehérvári Eszter, Járay Nikolett, Patakfalvi-Vigh Kincső, Stercli Edward, Tóth Nikolett, Vajda Liliána.

Két tanulónk folytatta tanulmányait a Budapesti Jelki András iskolában és egy év múlva sikeres vizsgát tettek! Iskolánkban szerzett tudásukkal szépen megállták helyüket! (Fábián Viktória és Patakfalvi- Vigh Kincső)
Patakfalvi- Vigh Kincső Később Pályaorientációs napon is tartott előadást és lelkesítette a még itt tanuló diáktársait.

Szakmai tanáraik voltak:

Balassáné Kremmer Beáta, Rohonczi Istvánné, Szép Lászlóné

65

Oklevél

73

Bizonyították tehetségüket a Lorántffy végzősei 2021

A közelmúltban, egy fotózás keretében mutatták be vizsgamunkáikat a DSZC Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium divat- és stílustervező képzésének végzős diákjai.

Dunaújváros – Az ötödéves, végzős divat- és stílustervezők szakmai vizsgamunkájának része, hogy az általuk megtervezett és elkészített ruhákhoz egy katalógust is kell készíteni, ennek fotózása zajlott szombaton. Mint említettem, az elkészült ruhákat a tanulók tervezték, és a gyakorlati órákon készítették el. Hat végzős diák, három-három öltözetet készített, szintén ők feleltek a kiegészítőkért is. A téma idén az „országok és kultúrák” mottó köré szerveződött, így Dél-Korea, Görögország, Spanyolország aktuális stílusjegyei köszönnek vissza a ruhákon, a diákok választásai, elképzelései szerint. A járványhelyzet miatt nem volt egyszerű mindent megszervezni, ám végül sikerült, és összességében nagyon jó darabokat készítettek a végzőseink – mondta el lapunknak Szép Lászlóné könnyűipari szakoktató.

Páhi-Fekete Noémi pedagógus, aki a fotókat is készítette, a 2020/2021-es tanévben dolgozott a diákokkal:

– Nagyon lelkesen, szorgalmasan és lelkiismeretesen csinálták végig az elmúlt hónapokat. Összességében kiváló munkák születtek, le a kalappal a diákok előtt, akik bizonyították tehetségüket és rátermettségüket.

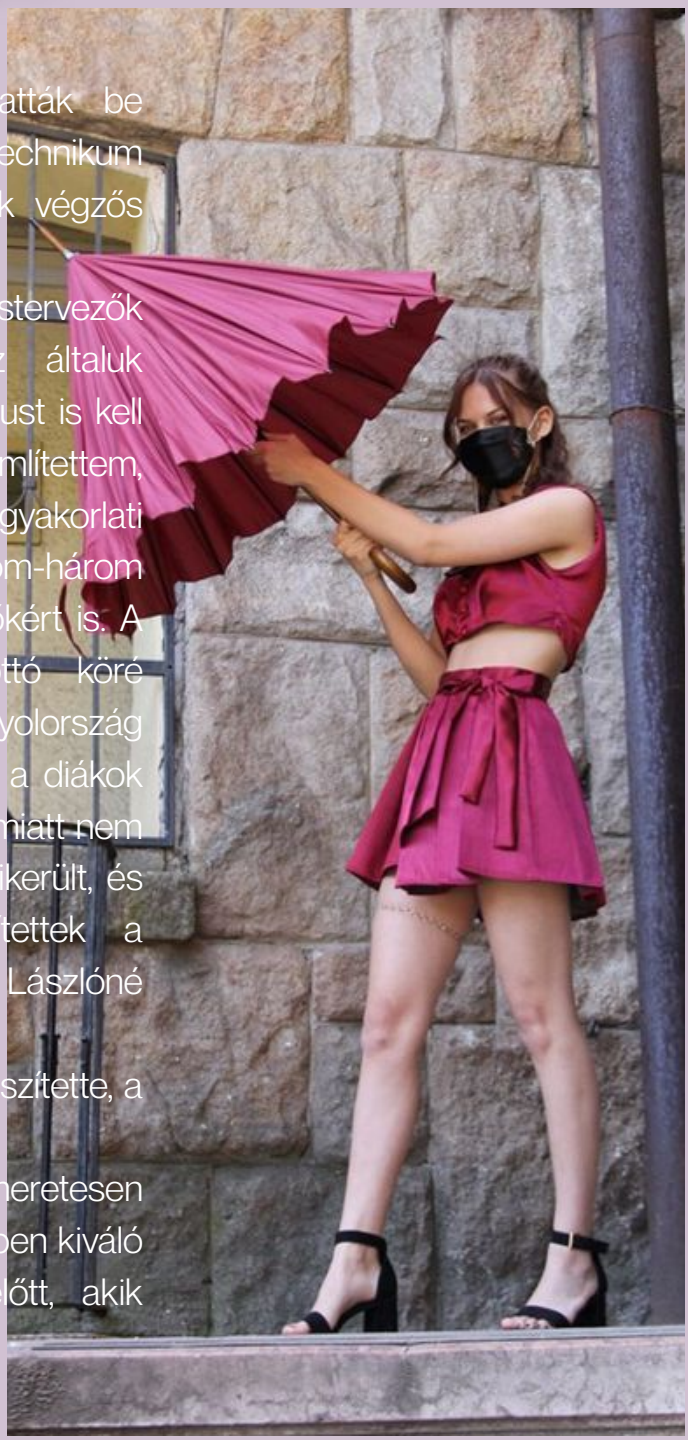

Fotó: Fekete Noémi Lujza

Erdős Vivien Eszter görög jellegű ruhát tervezett

A fotózáson a végzősök egyike, Hoffman Dóra elmondta:

– Az tetszett a képzésen, hogy itt lehetett igazán alkotómunkát végezni. A legelején még nem is gondoltam arra, hogy itt majd varrni is kell. Az első varrásórán nagyon megijedtem, hogy nekem ipari varrógépekkel kell majd dolgoznom, ám a tanárok, oktatók segítségével sikerült belejönni. Az egyszerűbb feladatoktól haladtunk a nehezebb kihívások felé. Mintha egy fekete lyuk magába szippantott volna, elkapott ennek az alkotó folyamatnak a varázsa. A vizsgamunka fő témájának én Koreát választottam, mivel évek óta érdekel ez a kulturális közeg. Három öltözetet kellett elkészíteni, ami esetemben hét darab ruhát jelent, plusz a kiegészítők. A tervezési fázis viszonylag könnyen ment, a tradicionális koreai stílusjegyeket próbáltam ötvözni a ma divatos trendekkel. Összességében elégedett vagyok a ruhákkal, és szeretnék ezen a pályán továbbtanulni a közeljövőben.

Fotó: Fekete Noémi Lujza

Illés Ágota tervei alapján is szép ruhák készültek

Pammer Vanessza kollekciója – kubai életérzés

Fotók: Fekete Noémi Lujza

Erdős Vivien Eszter pedig így foglalta össze a vizsgamunkával kapcsolatos élményeit:
– A feladat az volt, hogy mindenki válaszon egy tetszőleges országot, és az országra jellemzően tervezzünk meg három öltözetet. Szerintem ez egy nagyon klassz és érdekes feladat volt, mert ugye mindenki szabadon választhatott országot, és nem volt semmi kikötés, hogy a ruhának milyen alkalomhoz illőnek kell lennie. Én Görögországot választottam, mert szerintem a görögök viselete nagyon jellegzetes és szép. Nagyon lágyan és művészien redőzöttek a ruháik, így szép, elegáns darabokat tudtam tervezni. A feladat végrehajtása során sok döntést kellett meghoznunk, ami néha nem volt egyszerű, például az anyag kiválasztása, a ruhák színe. De amikor kész lettünk, mindenki örült neki, hogy jól választott. A hab a tortán a ruhákról készített képek voltak, mert nagyon szép helyszíneken sikerült fotókat csinálnunk, amik hangulatossá tették a képeket. Szeretném megköszönni a csoportom nevében az iskola fodrásztanulóinak a szép hajakat a fotózásra és a sminket. Összességében ez egy nagyon jó feladat volt, szerintem egy jó élmény.
Nem csupán remek feladat volt, sok élményt is adott a vizsgamunka

A végzős tanulók és felkészítőik: Erdős Vivien Eszter – Helené kollekció, görög inspiráció, Hoffmann Dóra – Wang kollekció, koreai inspiráció, Illés Ágota – Garam Masala kollekció, indiai fűszerkeverék, Pammer Vanessza – Senorita kollekció, kubai életérzés, Tulkovics Angéla – Yoto no isan – keleti örökség kollekció, japán inspiráció, Varga Alexandra Anetta – Érezd, hogy élsz kollekció, spanyol inspiráció.
Fodrász szakoktató: Lehoczkyné Tóvizi Ilona, fodrásztanulók: Schiszler Lili, Szabó Enikő.
Kozmetikus szakoktató: Szentpáli Elvira Zita, kozmetikustanuló: Bozsoki Andrea.
Modellek: Erdős Boglárka, Illés Ágota, Pammer Vanessza, Varga Alexandra Anetta, Bozsoki Andrea, Horváth Dorina.
Felkészítő tanárok: Rohonczi Istvánné, Szép Lászlóné, Páhi-Fekete Noémi. A mostani végzősökkel az első négy évben pedig Balassáné Kremmer Beáta foglalkozott.

Az írás forrása: Your paragraph text
Your paragraph text
A cikk írója: Szabó Szabolcs újságíró

Adry

a divat te vagy

ADRY COUTURE – AHOL A HAGYOMÁNY ÉS AZ ELEGANCIA TALÁLKOZIK

Balogh Adry ruhatervező, iskolánk egykori tanulója és oktatója

Balogh Adry számára a ruhakészítés már gyermekkorában több volt egyszerű időtöltésnél. A varrás szeretetét nagymamájától örökölte, szakmai pályájának alapjait pedig a Lorántffy ruhaipari képzésén sajátította el. Tanulmányait a Budapesti Műszaki Főiskolán folytatta, ahol könnyűipari mérnöki diplomát szerzett.

A Lorántffyhoz azonban nemcsak diákként kötődik: három éven keresztül oktatóként is tagja volt tantestületünknek. Szakmai gyakorlati és elméleti tárgyakat egyaránt tanított, így az itt megszerzett tudást később maga is továbbadhatta a következő szakmai generációnak.

Pályafutásának meghatározó időszaka volt a dunaújvárosi Bartók Kamaraszínházban töltött közel tíz év, amely alatt jelmeztervezőként és jelmezkészítőként bontakoztathatta ki kreativitását. Később saját márkája, az Adry Couture megteremtésével valósította meg alkotói elképzeléseit.

Egyedi tervezésű menyasszonyi, estélyi és alkalmi ruháiban a kifinomult elegancia, a nőiesség és a magas színvonalú kézműves munka ötvöződik. Alkotásainak különleges karakterét a magyar népművészet motívumainak modern újraértelmezése adja. A hagyományos hímzések, a nemes anyagok és az időtálló szabásvonalak harmonikus egységet alkotnak kollekcióiban.

Ruhái nem csupán a különleges alkalmak méltó kísérői, hanem viselőjük személyiségének kifejezői is. Munkásságában egyszerre van jelen a múlt értékeinek tisztelete és a folyamatos megújulás igénye.

A MAGYAR ÉRTÉKEK NAGYKÖVETE A DIVAT VILÁGÁBAN

Balogh Adry szakmai pályájának legkiemelkedőbb állomásai közé tartoznak azok a nemzetközi divatbemutatók, amelyeken Magyarországot képviselve mutathatta be a magyar divatkultúra értékeit, a népművészeti hagyományokat modern köntösbe öltöztetve.
Alkotásaival a világ egymástól távol eső pontjain, a Fülöp-szigeteken, Albánia fővárosában, Tiranában, Indonéziában, Jakartában és Surabayában, legutóbb pedig Kolumbia fővárosában, Bogotában aratott sikert. Valamennyi helyszínen rangos közönség, diplomaták, nagykövetek és politikusok előtt képviselte hazánkat. A bogotái divatbemutató különleges jelentőségét mutatja, hogy az eseményen ötven nagykövet is jelen volt.

Nemzetközi elismertségének és szakmai munkájának különösen szép visszaigazolása, hogy több ország nagykövetét is öltöztethette. A Fülöp-szigetek, Indonézia, Albánia és Kolumbia diplomatái egyaránt viselték az általa tervezett ruhákat. Ezek a felkérések nemcsak tervezői tehetségének elismerését jelentik, hanem azt is bizonyítják, hogy a magyar népművészeti hagyományokra épülő kortárs divat a diplomácia világában is méltó helyet kap.
Alkotásai emellett az Amerikai Egyesült Államokba, Ausztráliába, Ghánába, Németországba, Ausztriába, Szlovákiába és a Seychelle-szigetekre is eljutottak.
Nemzetközi szakmai együttműködéseinek keretében egy izraeli divatcég számára két kollekciót tervezett, India nagykövetének felesége számára pedig olyan különleges diplomáciai öltözéket alkotott, amelyben az indiai viselet jellegzetességeit a magyar kalocsai hímzéssel ötvözte.

Nemzetközi munkásságának további különlegessége a Seychelle-szigetekre tervezett Blue Ocean menyasszonyiruha-kollekció, amelyben a magyar hímzéskultúra a trópusi szigetvilág jellegzetes virágmotívumaival találkozik.
Adry munkássága hidat teremt a különböző kultúrák között, miközben mindvégig hű marad magyar gyökereihez. Alkotásaival nemcsak saját tervezői tehetségét mutatja meg a világnak, hanem hazánk kulturális örökségének értékeit is közvetíti. Szakmai sikerei bizonyítják, hogy a magyar népművészet évszázados hagyományai a kortárs divat nemzetközi világában is időtálló értéket képviselnek.

Adry
a divat te vagy

AKIRE BÜSZKÉK VAGYUNK

A Lorántffy közössége számára különös büszkeség, hogy egykori tanulónk és kollégánk az itt megszerzett szakmai alapokra építve ilyen példaértékű alkotói pályát járt be.

Története a mai diákjaink számára is inspiráció: megmutatja, hogy a szakma szeretete, a tehetség, a kitartás és a folyamatos megújulás képessége milyen messzire vezethet. A Lorántffy tantermeitől és tanműhelyeitől egészen a nemzetközi divatbemutatók kifutóiig.

Jubileumi évünkben külön öröm számunkra, hogy sikereit iskolánk ötvenéves történetének részeként ünnepelhetjük.

Adry
a divat te vagy

Adry
a divat te vagy

Adry
a divat te vagy

Bőrös képzés

A bőrös szakmák oktatása a Lorántffy könnyűipari képzésének egyik jellegzetes területe volt. A bőr megmunkálása egyszerre igényel szakmai tudást, precizitást, kézügyességet és kreativitást. Ezeknek az értékeknek az átadása fontos szerepet kapott az iskola bőrdíszművesképzésében, amely a hagyományos kézműves technikákat a korszerű szakmai ismeretekkel kapcsolta össze.
A bőrdíszművesképzés elindításában és megalapozásában Ángyán Mihályné és Lehoczkyné Tesinszki Rita vállaltak meghatározó szerepet. Az induló képzés szakmai és pedagógiai alapjainak megteremtése, a tanulók gyakorlati oktatása és a kézműves szemlélet kialakítása egyaránt fontos része volt munkájuknak. Az évek során számos ügyes kezű, kreatív és tehetséges diák sajátította el irányításukkal a bőrművesség alapjait, és a megszerzett tudást későbbi életükben is hasznosíthatták.

A bőrdíszműves tanulók képzésének középpontjában a különböző bőrfajták megismerése, az anyagok előkészítése, szabása, varrása és díszítése állt. A diákok megtanulták, hogyan készülnek a mindennapi használatra szánt bőrtárgyak, táskák, övek, pénztárcák és különféle kiegészítők. A gyakorlati foglalkozások során nemcsak a szakmai fogásokat sajátították el, hanem az igényes, pontos és önálló munkavégzés fontosságát is.
A képzés fejlődésében jelentős szerepet játszott az iskola gyakorlati oktatási bázisának kialakítása és folyamatos korszerűsítése. A Lajos király körúti tanműhelyben önálló bőrdíszműves műhely biztosította a szakmai gyakorlat feltételeit. A tanulók itt megfelelő eszközökkel, szakoktatóik irányításával készíthették el munkadarabjaikat, miközben egyre nagyobb önállóságra és alkotói szabadságra tettek szert.

Tehetségek és szakmai sikerek

A képzés történetében a későbbi években Molnárné Lukács Anita szakmai és tehetséggondozó munkája is meghatározóvá vált. Elhivatott oktatóként nagy figyelmet fordított a tehetséges tanulók támogatására, szakmai fejlődésük segítésére és a versenyeken, pályázatokon való részvételük ösztönzésére.

A Lorántffy bőrdíszművesképzéséből olyan tehetséges fiatalok is kikerültek, akik később önálló alkotóként váltak ismertté. Közéjük tartozik Steixner István bőrdíszműves, akinek tehetségére Molnárné Lukács Anita figyelt fel, és támogatta szakmai kibontakozását.

Steixner István később számos kiállításon mutatta be alkotásait, munkásságát pedig a Dunaújváros Kézművességéért Díjjal is elismerték. Életútja jól példázza, hogyan válhat az iskolában megszerzett szakmai tudás egy sikeres alkotói pálya alapjává.

A bőrös képzés értékét azonban nem csupán a kiemelkedő sikerek jelentették, hanem azok a mindennapi alkotófolyamatok is, amelyek során tanulók generációi tapasztalhatták meg, milyen örömöt jelent saját kezűleg létrehozni egy használati vagy dísztárgyat.

Egy képzés, amely emlékeinkben tovább él

Bár a bőrdíszművesképzés napjainkban már nem része a Lorántffy képzési kínálatának, az itt eltöltött évek, a közösen létrehozott alkotások és a megszerzett szakmai tudás tovább élnek az egykori tanulók és oktatók emlékeiben.

A képzés megszűnésével az iskola szakmai palettájáról egy különleges, nagy hagyományokkal rendelkező kézműves szakma tűnt el. Története azonban továbbra is fontos része a Lorántffy ötven évének. Emléke megőrzésre érdemes, hiszen nemcsak egy szakma oktatásáról szólt, hanem a türelemről, a kitartásról, a kézügyességről és az alkotás öröméről is.

HARCOS

STEIXNER ISTVÁN

Steixner István, a Steixner Leather Art megálmodója és alkotója, a Lorántffy Zsuzsanna Középiskola egykori bőrdíszműves tanulója. Az 1984-ben, Székesfehérváron született kézműves már gyermekkorában érdeklődött a hagyományos mesterségek iránt. A bőrművesség mellett a tűzzománcozás, az ötvösség, a fafaragás és a képzőművészet különböző területeivel is megismerkedett.

Szakmai fejlődésének meghatározó állomása volt a Lorántffy, ahol megszerezte bőrdíszműves végzettségét. Tehetségére Molnárné Lukács Anita szakoktató figyelt fel, aki támogatta szakmai kibontakozását, és segítette a különböző versenyeken, pályázatokon való részvételét. Iskolai éveinek egyik legnagyobb sikere a Szakma Kiváló Tanulója országos versenyen elért első helyezése volt.

Steixner István már fiatalon elindult az önálló alkotói pályán. Első kiállítását 2004-ben rendezték meg, 2008 óta pedig főállásban foglalkozik bőrművességgel. Egyedi, teljes egészében kézzel készített táskái, övei, pénztárcái és különleges bőrkiegészítői a hagyományos magyar motívumvilágot ötvözik a modern formatervezéssel.

Munkásságát számos szakmai elismeréssel jutalmazták. Három alkalommal nyerte el a Magyar Kézműves Remek elismerést, emellett a Dunaújváros Kézművességéért Díjjal is kitüntették. Alkotásai a világ számos országába eljutottak, különleges munkáira pedig a nemzetközi divatvilágban is felfigyeltek.

Bőrműves alkotói tevékenysége és a magyar népi motívumkincs megőrzéséért végzett munkája a helyi és vármegyei értéktárban is helyet kapott.

Steixner István pályafutása méltó példája annak, hogyan válhat a tehetség, a kitartás és az iskolában megszerzett szakmai tudás egy nemzetközileg is elismert alkotói életút alapjává.

A Lorántffy számára külön büszkeség, hogy szakmai pályafutásának egyik meghatározó állomása iskolánkhoz kötődik.

„AHOGY ÉN EMLÉKSZEM…” – STEIXNER ISTVÁN VISSZAEMLÉKEZÉSE LORÁNTFFYS ÉVEIRE

Bár már jó néhány év – több mint két évtized – eltelt azóta, hogy a Lorántffy kapuján először beléptem, a tanműhely hangulata, az ott szerzett élmények és barátságok a mai napig elevenen élnek bennem. Amikor felkértek, hogy az iskola 50 éves jubileumára idézzem fel azt a két évet, amit bőrdíszműves tanulóként itt töltöttem, jóleső nosztalgiával gondoltam vissza a diákéveimre. A bőr iránti szeretet nálam sokkal korábban kezdődött: már tízéves koromtól a népi bőrművességgel, hagyományos bőrtárgyak készítésével foglalkoztam. Így hatalmas öröm és lehetőség volt számomra, hogy a „Lóriban” ezt a szakmai tudást kiegészíthettem a modern bőrdíszműves fogásokkal, precíz technikákkal, és beépíthettem mindazt a saját alkotói munkásságomba. Különleges ritmusa volt azoknak az éveknek: a hétfőtől péntekig tartó, kétheti váltásban zajló tanműhelyi hetek igazi alkotómunkát jelentettek. Ráadásul az osztály egyetlen fiú tagjaként egyszerre volt részem kiváltságos figyelemben és persze ugratásokban is, de a lányok és a tanárok között mindig igazi közösségre találtam – összességében szívből szerettem oda járni. Megvoltak persze a magunk közös aggodalmai: vajon hányas lesz a dolgozat, és legfőképpen: szépen sikerül-e összevarrni, kidolgozni azt a táskát? Emlékszem arra a büszkeségre is, amikor a tanáraim bátorítására és felkészítésével indulhattam az országos szakmai tanulmányi versenyen (SZKTV), ahol szép eredménnyel zárva végül hamarabb szerezhettem meg a szakmai bizonyítványomat. Hálás szívvel gondolok minden tanáromra, akik türelemmel, kedvességgel és szakmai alázattal vezettek bennünket. Két ember azonban különösen meghatározó része maradt az életemnek: Molnár-Lukács Anita, aki kezdetben az oktatómként egyengette a lépteimet, az évek során viszont a családunk egyik legkedvesebb barátjává vált. Számtalan közös élmény köt össze minket azóta is: táborok, fesztiválok, családi események és esküvők sora, ahol a tanár-diák kapcsolatból egy életre szóló szövetség lett. Horváth Ildikó, akivel nemcsak a padot és a bőrműves asztalt koptattuk együtt szaktársként, hanem a kollégiumi éveket is megosztottuk. Miután később letelepedtem Dunaújvárosban, a sors úgy hozta, hogy mára nemcsak barátok, de kollégák is vagyunk – így a Lóriban született kapcsolatunk a felnőtt mindennapjainkat is kíséri. Egy iskola értékét nemcsak a falak vagy az évtizedek száma adja, hanem mindaz, amit az ember magával visz belőle: a biztos szakmai alapokat, az emberséget és azokat a kapcsolatokat, amelyek évtizedek múlva is tartást adnak. Köszönöm a Lórinak ezt az útravalót, és kívánom, hogy a következő 50 évben is ugyanennyi elhivatottsággal és melegséggel indítsa útnak a jövő nemzedékeit!

+36705323034 www.steixnerleather.com
ANNO 1994 Steixner István Leather artist & Designer

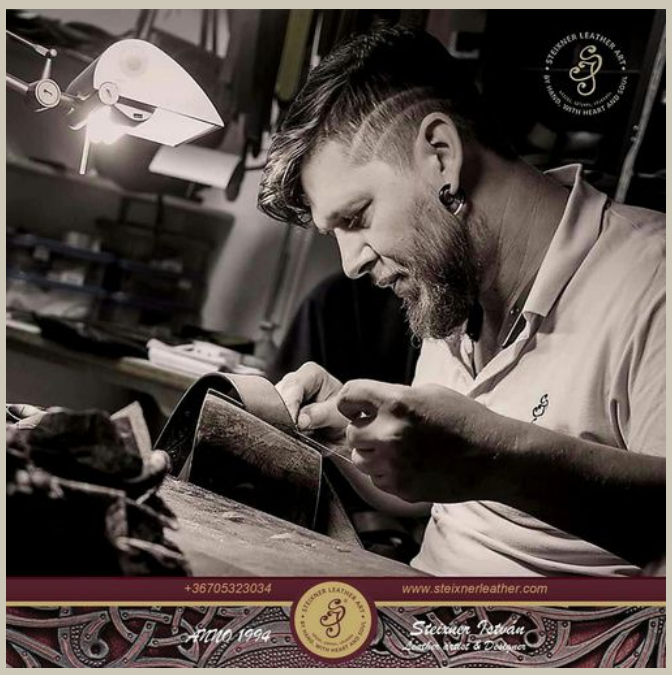

Ha visszagondolok a bőrdíszműves éveimre, mindig különleges érzés tölt el. Sok szép emléket őrzök abból az időszakból, de talán a Szakma Kiváló Tanulója verseny az, amire a legbüszkébb vagyok. Emlékszem arra a napra, mennyire izgultam. A verseny előtti drukk, a félelem attól, hogy vajon sikerül-e úgy teljesítenem, ahogy szeretnék, mind bennem volt. Rengeteget tanultam és gyakoroltam azért, hogy a legjobbat hozzam ki magamból. A verseny minden pillanata próbára tett, de közben rengeteget tanultam önmagamról és a szakmámról is. Amikor kiderült, hogy első helyezést értem el, szinte el sem akartam hinni. A sok gyakorlás, az izgalom és a félelem végül meghozta a gyümölcsét. Abban a pillanatban éreztem igazán, hogy megérte minden belefektetett idő és energia. Ma már mosolyogva és egy kis nosztalgiával gondolok vissza erre az időszakra. A bőrdíszműves szakma nemcsak egy szakmát adott nekem, hanem egy olyan emléket is, amire mindig büszke leszek: az első helyezést a Szakma Kiváló Tanulója versenyen.

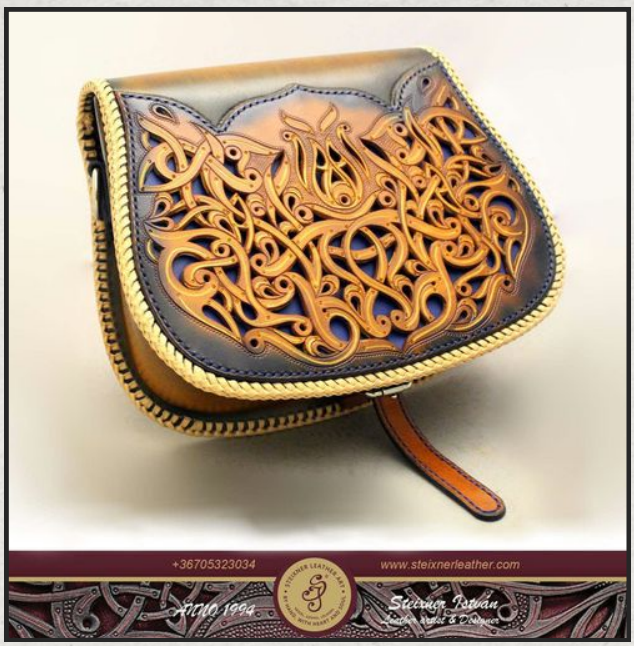
+36705323034
www.steixnerleather.com
ANNO 1994
Steixner István
Leather Artist & Designer

+36705323034
www.steixnerleather.com
ANNO 1994
Steixner István
Leather Artist & Designer

+36705323034
www.steixnerleather.com
ANNO 1994
Steixner István
Leather Artist & Designer

+36705323034
www.steixnerleather.com
ANNO 1994
Steixner István
Leather Artist & Designer

+36705323034
www.steixnerleather.com
ANNO 1994
Steixner István
Leather Artist & Designer

+36705323034
www.steixnerleather.com
ANNO 1994
Steixner István
Leather Artist & Designer

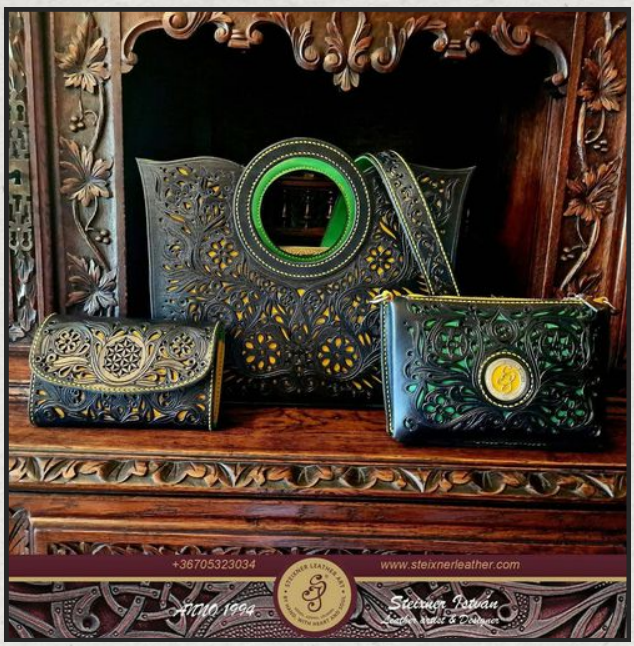
+36705323034
www.steixnerleather.com
ANNO 1994
Steixner István
Leather Artist & Designer

+36705323034
www.steixnerleather.com
ANNO 1994
Steixner István
Leather Artist & Designer

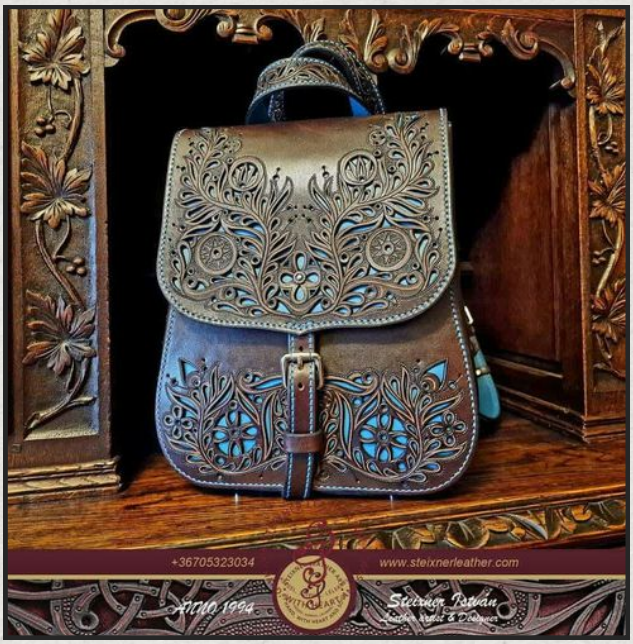
+36705323034
www.steixnerleather.com
ANNO 1994
Steixner István
Leather Artist & Designer

+36705323034
www.steixnerleather.com
ANNO 1994
Steixner István
Leather Artist & Designer

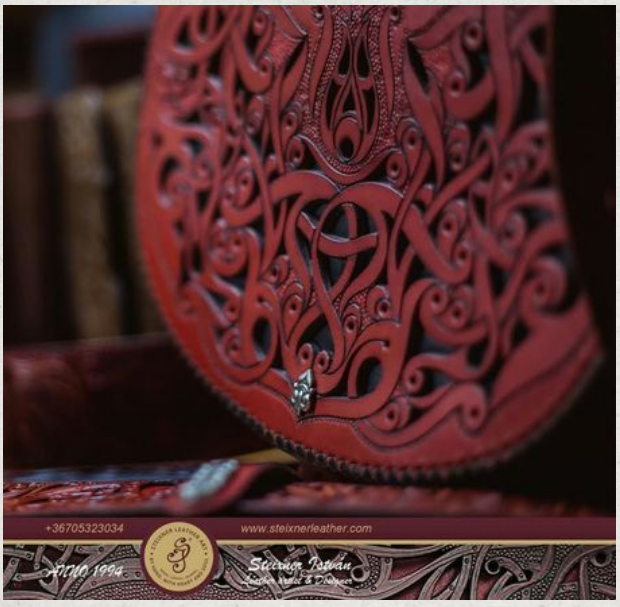
+36705323034
www.steixnerleather.com
ANNO 1994
Steixner István
Leather Artist & Designer

+36705323034
www.steixnerleather.com
ANNO 1994
Steixner István
Leather Artist & Designer

BŐRÖS DJÁKOK VISSZAEMLÉKEZÉSEI

VISSZAEMLÉKEZÉS A LÓRI 50. SZÜLETÉSNAPJÁRA

KOVÁCS BALÁZS, KOVÁCS ALÍZ FELNŐTTKÉPZÉS

Alízzal, a feleségemmel két évet jártunk a Dunaújvárosi SZC Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium népi bőrműves felnőttképzésére. Felnőttképzés lévén kis létszámú volt, de annál jobban összetartott a csapat. Szerintem pont ez volt az egyik legjobb benne: nem voltunk sokan, de nagy volt a hangulat.

Nagyon sok jó élményünk volt a tanműhelyben. Sokat dolgoztunk, alkottunk, próbálkoztunk, segítettünk egymásnak, és közben ment a nevetés, viccelődés rendesen. Jó érzés volt látni, ahogy egy darab bőrből a saját kezünk munkájával lassan elkészül valami használható és egyedi.

Sok közös programunk és táborunk is volt. Közös főzések, bográcsozások, természetjárás, kirándulások – ezek mind hozzátettek ahhoz, hogy igazán összeszokjon a társaság. Akadt jó pár olyan történet is, amit talán jobb, ha továbbra is mi őrzünk, és nem az évkönyv lapjai.

Szakmai szempontból is sok helyre eljutottunk. Meglátogattuk a Simontornyai Bőrgyárat, illetve közösen jártuk a budapesti és kecskeméti bőr- és kellékárusokat. Ezek az utak persze nemcsak a szakmáról és a vásárlásról szóltak, hanem arról is, hogy együtt volt a csapat, és megint min nevetni.

A végén szinte mindannyian kiváló eredménnyel végeztük el a népi bőrműves szakmát. Ez ma talán még többet jelent, hiszen egy nagy múltú, neves, ugyanakkor sajnos kihalófélben lévő mesterségről beszélünk. Nem voltunk sokan, de nyugodtan mondhatjuk, hogy egy erős kis csapat voltunk.

Nekünk Alízzal különösen sokat jelent ez az időszak, hiszen ezt a két évet is együtt élhettük át. Együtt tanultunk, együtt alkottunk, jártunk a programokra, táborokba és szakmai utakra, így ebből az időszakból rengeteg közös emlékünk maradt.

Külön köszönet jár Lukács Anitának és férjének, Janónak. Ha ők nem lettek volna, könnyen lehet, hogy mi is egy szakmával kevesebbek lennénk. Sokat tettek azért, hogy ezt a mesterséget ne csak megtanuljuk, hanem meg is szeressük.

Mert a népi bőrművesség nemcsak egy szakma, hanem egy életérzés. Benne van az alkotás öröme, a kézzel végzett munka becsülete, a hagyományok tisztelete, és az az érzés, amikor az ember a saját kezével készít valamit, aminek értéke van.

És ami talán a legjobban mutatja, hogy mennyire velünk maradt: az alkotás az iskola befejezésével sem állt meg. Akkor is készültek munkák, és azóta is folyamatosan gyarapodnak. Mindig jön egy új ötlet, egy új minta, egy újabb darab, amit jó érzés elkészíteni.

A visszaemlékezés mellé ezért külön kis albumot is csatolunk az iskolai évek alatt és az azóta készült bőrműves alkotásokból. Talán a képek mondják el a legjobban, hogy amit ott kaptunk, az nem maradt az iskola falai között.

Boldog 50. születésnapot kívánunk a Lórinak!

Balázs és Alíz

SZÉPÉSZET ÁGAZAT

Tradíció, kreativitás, szakmai megújulás

A szépségápolás és a fodrászat világa az évek során a Lorántffy szakmai képzésének meghatározó részévé vált. A fodrász- és kozmetikusképzés fejlődése jól tükrözi az intézmény törekvését arra, hogy a változó szakmai igényekhez igazodva korszerű, gyakorlatorientált tudást biztosítson tanulóinak.

A képzés történetének fontos állomása volt 2005, amikor az iskola kollégiumában kialakították a fodrásztanműhelyt. Itt a diákok szakoktatóik irányításával, valós munkakörnyezethez hasonló feltételek között sajátíthatták el a fodrászszakma alapjait és fortélyait.

2008-ban újabb jelentős fejlesztés történt: a Lajos király körúti gyakorlati oktatási bázison kozmetikai és fodrásztanműhelyeket alakítottak ki. A bővítés új lehetőségeket nyitott a gyakorlati oktatásban, és hozzájárult a szépészeti képzés további fejlődéséhez. Az évek során a szakmai oktatás tartalma és módszerei is folyamatosan változtak. A hagyományos fodrászati technikák mellett egyre nagyobb hangsúlyt kaptak a modern hajformázási, hajfestési és alkalmi frizurakészítési eljárások. A kozmetikusképzésben a klasszikus bőrápolási ismereteket fokozatosan egészítették ki a korszerű kezelési módszerek, a professzionális kozmetikumok használata és a sminktechnikák.

Sikerek az országos versenyeken

A Lorántffy szépészeti képzésének történetét számos kiemelkedő szakmai siker is gazdagítja. A fodrász- és kozmetikustanulók rendszeresen részt vettek országos szakmai versenyeken, ahol tudásukkal, kreativitásukkal és felkészültségükkel többször is kiváló, dobogós helyezéseket értek el.

Ezekben a sikerekben meghatározó szerepet vállalt ***Lehoczkyné Tóvizi Ilona*** fodrászmester és szakoktató, aki 2005-től hosszú éveken át lelkiismeretesen és nagy szakmai elhivatottsággal készítette fel tanítványait a megmérettetésekre. Munkájának eredményességét jól mutatja, hogy a 2007-es országos divatversenyen tanítványai mindhárom dobogós helyezést megszerezték a fodrászok között. A későbbi években is számos rangos versenyen bizonyították felkészültségüket, többek között a Budapest Open nemzetközi bajnokságon.

Ilona tanárnő nemcsak a versenyfelkészítésben, hanem a fodrászképzés gyakorlati feltételeinek kialakításában is jelentős szerepet játszott. Kiemelkedő tehetséggondozó munkáját 2013-ban a „Bonis bona – A nemzet tehetségeiért” díjjal ismerték el. Szakmai életútja és tanítványainak eredményei maradandó értéket képviselnek a Lorántffy történetében.

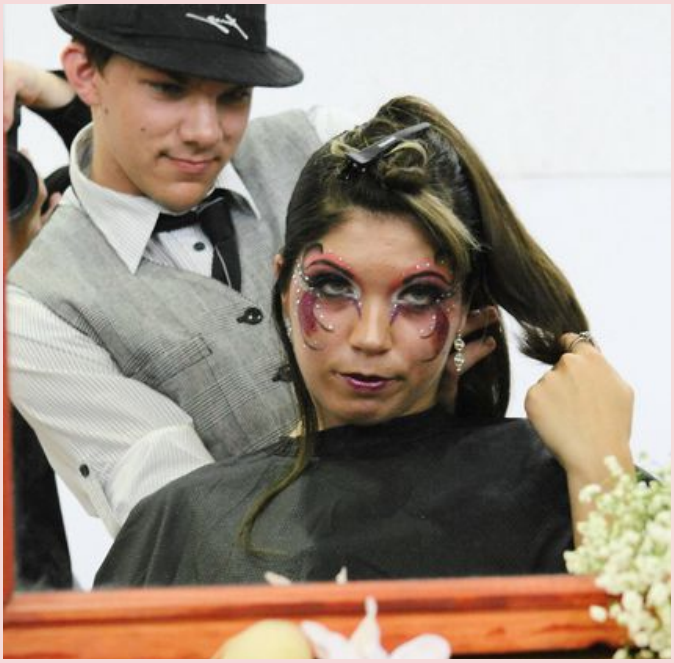

Napjainkban...

Napjainkban a szépészet ágazatban fodrász és kozmetikus technikus képzés folyik.

. A tanulók az elméleti ismeretek mellett gyakorlati készségeiket is fejlesztik, miközben megtanulják, hogy a szakmai felkészültséghez kreativitás, precizitás, jó kommunikáció és a vendégek iránti figyelem is szükséges.

A Lorántffy szépészeti képzése így nem csupán egy szakma elsajátításáról szól, hanem az alkotás öröméről, az önállóságról és arról a felelősségről is, amely mások megjelenésének és közérzetének formálásával jár.

A SZÉPSÉGÁPOLÁS MŰHELYÉBEN – KOZMETIKUS KÉPZÉSÜNK TÖRTÉNETE ÉS JELENE

Iskolánk fennállásának 50. évfordulója remek alkalom arra, hogy visszatekintsünk kozmetikus szakunk elmúlt évtizedeire. A képzés történetének egyik legfontosabb mérföldköve a 2008-ban átadott tanműhelyünk volt, amely azóta is a gyakorlati oktatás biztos bázisa. Bár a képzési formák az évek során többször átalakultak, a tanműhely szerepe változatlan maradt: diákjaink itt sajátítják el a szakma biztos alapjait, így a jelenlegi duális képzési rendszerben már magabiztos alapkészségekkel lépnek ki a külsős gyakorlati helyekre. Oktatásunk színvonalát szoros szakmai kapcsolatokkal is erősítjük. Olyan elismert hazai kozmetikai cégekkel működünk együtt, mint az Ilcsi és a Biola, amelyek rendszeresen tartanak szakmai bemutatókat tanulóinknak, és támogatói csomagokkal segítik a gyakorlati munkát. Emellett rendszeresen szervezünk tanulmányi kirándulásokat az Ilcsi budapesti laboratóriumába, ahol a diákok testközelből ismerhetik meg a natúrkozmetikumok gyártásának folyamatát.

Tehetséges tanulóink rendszeresen megmérettetik magukat különböző sminkversenyeken, ahol számos szép eredménnyel öregbítették iskolánk hírnevét, végzőseink pedig minden évben képviselik intézményünket a Szakma Kiváló Tanulója Versenyen (SZKTV). A szakma népszerűsítéséből is aktívan kivesszük a részünket: az iskolai pályaorientációs rendezvényeken minden alkalommal színes bemutatókkal várjuk az érdeklődőket.
Külön büszkeségünk, hogy számos egykori diákunk mára elismert szakemberként, mesterkozmetikusként vagy szakoktatói diplomával a kezében dolgozik a szakmában. A velük ápolt jó kapcsolatnak köszönhetően többen közülük ma már duális partnerként térnek vissza iskolánk életébe, és saját szalonjaikban fogadják, mentorálják a jövő kozmetikus nemzedékét.

SZÉPÉSZ DIÁKOK VISSZAEMLÉKEZÉSEI

KEREKES BERNADETT (DETTY) LORÁNTFFYS TANULÓ 2011-2012 ÉV"

Szeretett Lorántffy Iskola és Ica Tanárnő emlékére! Ica Tanárnő nekem a második anyukám volt mivel lánya Paula az én legjobb barátnőm, testvérem. Nagyon sokat töltöttünk nála az üzletben és a tanműhelyben is de engem soha nem érdekelt a szépségipar addig amíg 12 év élsport után sérülés miatt nem tudtam folytatni és teljesen elveszettnek éreztem magam. Ica néni ekkor hozta fel nekem miért nem tanulom ki a fodrász szakmát, mert azzal bármikor bárhol pénzt tudok keresni. Mivel nem volt más ötletem ezért azt mondtam legyen. Vissza emlékezve az iskolára nagyon sok boldog pillanatot adott, az osztályom nagyon összetartó és színes volt. Számomra akkor vált világossá hogy ezt tényleg tiszta szívből szeretném csinálni, amikor az első fodrász versenyemen részt vettem a Lorántffyban. Ez számomra teljesen meg változtatta a hozzáállásomat. Nagyon jó eredményeket értünk el Paulával és lehetőséget kaptunk az akkori zsűri tagoktól, hogy Pesten vegyünk részt egy tovább képzésen. Én teljesen szerelmes lettem a versenyzésbe ezért én Pesten folytattam az iskolát és a versenyzést. Azóta Londonban élek és mai napig a szakmámban dolgozom és imádom, ez vagyok én. Nagyon szerencsésnek mondhatom magam, hogy egy ilyen csodálatos szakmát sajátíthattam el, a legjobbtól tanulhattam meg az összes alapot és hogy egyáltalán erre az útra terelt Ica Tanárnő. Világ életemben hálás leszek neki természetesen az iskolának és köszönöm mert ki tudja hol lennék most

SZÉPÉSZ DIÁKOK VISSZAEMLÉKEZÉSEI

LEHOCZKY DORINA EGYKORI FODRÁSZ TANULÓ

Amikor 2013 szeptemberében beléptem a Lorántffy iskola fodrász tanműhelyébe, még nem tudtam, hogy nem csupán egy szakmát kezdek el tanulni, hanem egy olyan történet részévé válok, amely sokkal régebben kezdődött nálam. A fodrászatot édesanyukánk, Lehoczkyné Tóvizi Ilona választotta nekünk, aki a Lorántffy iskola fodrász szakának egyik meghatározó alakja volt. Hárman vagyunk testvérek, Mozsár Pál a bátyám, Mozsár Paula a nővérem és én Lehoczky Dorina vagyok a legfiatalabb. Mindhármunknak azt szerette volna, ha van egy biztos szakma a kezünkben, amivel akkor is meg tudjuk keresni a mindennapi kenyerünket, ha az élet egyszer nehézségeket hoz. Ő már akkor tudta, amit mi csak sok évvel később értettünk meg igazán: egy jó szakma olyan alap, amit senki nem tud elvenni tőlünk. A bátyám még a fodrászképzés kezdetén járt az iskola osztályainak egyikébe, a nővérem 2013-ban, két évvel előttem végzett, én pedig 2015-bem végeztem itt. Így három különböző évben, de ugyanahhoz az iskolához és ugyanahhoz a szakmához kötődve jártuk végig a magunk útját. Gyerekként természetes volt számunkra a nyüzsgés, hogy édesanyánk körül ott vannak a vendégek, a fodrászok, a tanárok és a diákok. Sok időt töltöttünk a fodrászüzletében, később pedig a tanműhelyben is. Szinte mindenki ismert minket. Édesanyánkra pedig mindig csillogó szemmel néztünk. Aranykoszorús mesterfodrászként nemcsak a szakmát ismerte és szerette mélyen, hanem azt is fontosnak tartotta, hogy ezt a szeretetet továbbadja. Ő még az igazi borbélyoktól tanulta a szakmát. Alföldi lányként Pesten kezdte meg a pályafutását, majd Dunaújvárosba került, ahol fodrászként kezdett dolgozni és később tanítani. A fodrászat mellett pedagógusként is rengeteget tett az iskoláért és a diákokért.Talán ezért is mondhatjuk róla, hogy a fodrász szakma szíve és lelke volt. Nem csak oktatott. Támogatott, bátorított, segített és sokszor szinte a szárnyai alá vette a diákokat. Kereste a lehetőségeket azoknak is, akik nehezebb körülmények közül érkeztek. Versenyekhez, támogatásokhoz segítette őket, mert számára nem csupán az volt fontos, hogy valaki megtanuljon egy szakmát. Azt szerette volna, hogy a diákok higgyenek magukban, és lehetőséget kapjanak arra, hogy többet hozzanak ki magukból.Mi ebből nagyon sokat kaptunk és tanultunk. A nővérem két évvel előttem már eljutott a Szakma Sztár Fesztiválra, ahol második helyezést ért el. Így amikor én kerültem sorra, már meglehetősen magasra került az a bizonyos léc. Talán kívülről úgy tűnhetett, hogy édesanyánk miatt nekünk könnyebb dolgunk volt. Az igazság azonban az volt, hogy ez a „hátszél" sokszor inkább hatalmas nyomást, elvárást és megfelelési kényszert jelentett. Szerettünk volna bizonyítani magunknak és természetesen neki is. Rengeteg gyakorlás, idegesség és sok-sok emlék kísérte azt az időszakot, amíg végül 2015-ben én is eljuthattam a Szakma Sztár Fesztiválra, ahol negyedik helyezést értem el. Akkor még talán nem értettem igazán, milyen sok mindent kaptam ettől az egésztől.Ma már igen.Ennyi év elteltével visszanézve azt is belátom, hogy édesanyánknak igaza volt. A fodrászat valamilyen formában azóta is az életünk része. Lehet, hogy az élet időnként másfelé sodor, lehet, hogy nem mindig ugyanolyan intenzitással van jelen, de valami mindig velünk marad belőle.Talán éppen ez az egyik legszebb dolog egy szakmában.Amit egyszer igazán megtanulunk és megszeretünk, az nem tűnik el akkor sem, ha az élet más utat mutat. És ha ma visszagondolok arra a lányra, aki 2013-ban belépett az iskola kapuján, egy dolgot biztosan mondanék neki. "Legyél céltudatos. Légy bátor. És ne félj attól, hogy „mi lesz, ha..." Mert akkor még nem tudhatod, hová vezet majd az út." És talán valahol ez az, amit ebből az iskolából mindannyian magunkkal viszünk. Nem csupán egy szakmát, hanem embereket, emlékeket, küzdelmeket, sikereket és egy darabot abból a közösségből, amelyhez egyszer valahogyan mindannyian tartoztunk.Sok száz diák, tanár, történet és életút kapcsolódik hozzá. És biztos vagyok benne, hogy bármerre is sodort bennünket az élet, ha egyszer újra belépünk azon az ajtón, valami ismerős érzés biztosan visszatér. Én pedig különösen hálás vagyok azért, hogy ennek a történetnek a része lehettem. És azért is, hogy volt valaki, aki nemcsak megtanított egy szakmára, hanem megtanított hinni abban, hogy a tudás, a kitartás és az emberség együtt milyen messzire vihet. Édesanyánk emléke pedig számomra örökre összefonódik ezzel az iskolával, ezzel a szakmával és azokkal az emberekkel, akik valaha ismerték őt. Mert miközben egy iskola múltjára emlékezünk, egy kicsit a saját múltunkra is emlékezünk. És én szívből remélem, hogy mindaz, amit ő annak idején ennek a szakmának, az iskolának és az itt tanuló diákoknak adott, valamilyen formában ma is tovább él. Emlékezünk szeretettel Lehoczkyné Tóvizi Ilonára (Ica tanárnőre) mesterfodrászra és pedagógusra, aki tudásával, szeretetével és emberségével generációk életére volt hatással.

Mozsàr Paula egykori fodrász tanuló

Az iskola 50. évfordulója alkalmából szeretettel idézem fel azokat az éveket, amelyek számomra is meghatározóak voltak. Mozsár Paula vagyok, a Lorántffy iskola egykori fodrász tanulója.Számomra az iskola mindig is több volt egy iskolánál. Édesanyám, Lehoczkyné Tóvizi Ilona (Ica tanárnő) szeretete, tudása és a szakma iránti elkötelezettsége egész életemre hatással volt. Bár ma már nem fodrászként dolgozom, a szépségipar szeretete megmaradt bennem. Három évvel ezelőtt megvalósítottam egy régi álmomat, és megnyitottam a saját szalonomat. Talán ez is bizonyítja, hogy amit itt kaptunk, az nem múlik el az iskola kapujánál, velünk marad, és tovább él bennünk.Hálás vagyok az iskolának, a szakmának és legfőképpen Édesanyámnak mindazért, amit tőlük kaptam. Büszke vagyok arra, hogy ennek a közösségnek és ennek a történetnek én is a része lehettem. A Lorántffyban töltött évek emléke örökre a szívemben marad, és bármerre is visz az élet, mindig jó érzéssel gondolok vissza szokra az évekre, amelyek annyi értéket adtak nekem.

SZÉPÉSZ DIÁKOK VISSZAEMLÉKEZÉSEI

Müller Mónika Zeliza egykori tanuló és kolléga

2006-ban végeztem fodrászként a Lórántffyban. A Szakma Kiváló Tanulója verseny résztvevőjeként tanulmányaimat a többieknél hamarabb zárhattam le, és elindulhattam azon az úton, amely végül sokkal többet adott nekem egy szakmánál. Hálával gondolok vissza fantasztikus tanáraimra, Baranyi Hajnalkára és Lehóczkyné Tóvizi Ilonára, akik tudásukkal és támogatásukkal segítették a felkészülésemet. Különleges helyet őriz a szívemben drága Ica, aki nagyszerű mesterem volt, később pedig kollégám és barátom lett. Szeretettel és hálával őrzöm az emlékét. A pályám sikeresen indult, és különösen büszke vagyok arra, hogy néhány évvel később gyakorlati oktatóként térhettem vissza egykori iskolámba. Diákból tanárrá válni, és továbbadni az új generációnak mindazt, amit egykor én is itt kaptam, egyszerre volt hatalmas kihívás és szívből jövő, felejthetetlen élmény. Két év után mertem még nagyobbat álmodni, és külföldön folytattam az utamat, ahol szép karriert építhettem fel a szakmámban. Ma már a fodrászat „csak" a második hivatásom, de az ollót még mindig ugyanolyan örömmel veszem a kezembe, mint pályakezdőként. Az évek során sok minden változott, de egyvalami nem: a szeretet a szakma iránt, amelynek alapjait a Lórántffyban kaptam. És ezért mindig hálás leszek.

Németh Kitti :

Nagyon szép emlékekkel gondolok vissza az iskolában töltött éveimre. A fodrász szakma számomra nemcsak egy szakma, hanem egy igazi hivatás lett, és nagyon hálás vagyok, hogy az iskola elindított ezen az úton. Különösen jó volt, hogy az iskola rengeteg lehetőséget biztosított arra, hogy ne csak elméletben, hanem a gyakorlatban is fejlődjünk. A gyakorlati órák, a különböző programok, versenyek és az iskola által biztosított szakmai lehetőségek mind hozzájárultak ahhoz, hogy magabiztosabbá váljunk és betekintést kapjunk a fodrászat valódi világába. Az itt megszerzett tudást és tapasztalatot a mai napig kamatoztatom a munkám során. Az iskola nemcsak egy szakmát adott a kezembe, hanem lehetőséget arra is, hogy megtaláljam azt, amit igazán szeretek csinálni. Fodrásztanulóként egy különleges élményben volt részem 2024-ben, amikor Pécsen részt vehettem egy kontyversenyen. Nagyon izgalmas volt megmérettetni magam, kipróbálni a kreativitásomat, és a tanultakat egy versenyhelyzetben is kamatoztatni. Ez az élmény még inkább megerősített abban, hogy jó döntés volt a fodrász szakmát választanom, és mindig érdemes új kihívások elé állítani magunkat. A pécsi kontyversenyre a mai napig szívesen emlékszem vissza, hiszen nemcsak egy verseny volt, hanem egy olyan élmény, amely szakmailag és személyesen is sokat adott nekem.

SZÉPÉSZ DIÁKOK VISSZAEMLÉKEZÉSEI

Némethné Oppenauer Petra:

2016-ban kezdtem meg a Lorántffyban töltött éveimet, amelyek összesen öt éven át tartottak. Amikor először beléptem az iskola falai közé, még nem is gondoltam, hogy ennyi élménnyel, tudással és szép emlékkel gazdagodom majd az itt töltött idő alatt.
Idősebb voltam a legtöbb diáktársamnál, de ezt sosem éreztem hátránynak. Az évek során igazán jó közösség alakult ki körülöttem.
Fodrásznak tanultam, miközben az érettségi bizonyítványomat is megszereztem. Már akkor is nagyon szerettem ezt a szakmát, de a Lorántffyban töltött évek alatt még inkább megerősödött bennem, hogy ezzel szeretnék foglalkozni.
Az iskola számomra mindig egy szép, rendezett és barátságos hely volt, ahová jó érzés volt nap mint nap megérkezni. Fontos volt számomra, hogy olyan környezetben tanulhassak, amely megfelelően felszerelt, és ahol minden adott volt ahhoz, hogy a lehető legtöbbet megtanulhassuk. Különösen igaz volt ez a szakmai oktatásra.
Az iskolának két fodrász tanműhelye is van, amelyek mindkettő nagyon jól felszerelt. A gyakorlati oktatás során sokféle eszközzel és technikával ismerkedhettünk meg, és lehetőségünk volt arra, hogy fokozatosan sajátítsuk el a szakma alapjait. Nagy segítséget jelentett az is, hogy az első időszakban, amikor még csak ismerkedtünk a szakmával, nem kellett rögtön minden eszközt egyszerre megvásárolnunk.
Tanáraink fiatalosak, közvetlenek és diákközpontúak voltak. Bármilyen probléma merült fel, mindig azt éreztük, hogy van kihez fordulnunk. Nem az ítélkezés, hanem a segítségnyújtás és a támogatás volt a jellemző. Tanáraink nemcsak a szakma fortélyait próbálták átadni nekünk, hanem emberileg is sokat kaptunk tőlük.
Az évek során rengeteg programban vehettünk részt. A teljesség igénye nélkül volt gólyatábor, gólyaavató, szakmai és szórakoztató jellegű kirándulások, valamint különböző versenyek is. Ezek a programok lehetőséget adtak arra, hogy jobban megismerjük egymást, új élményeket szerezzünk, és ne csak a tanórák keretein belül töltsünk együtt időt.
Több kezdeményezésben is aktívan részt vettünk, amelyek színessé tették a mindennapokat. Az iskola mindig igyekezett olyan programokat szervezni, amelyek egy kis változatosságot hoztak a hétköznapokba, és amelyekre jó érzés visszaemlékezni.
Számomra mindig különleges volt a karácsonyi időszak is. Az iskola minden évben figyelmet fordított arra, hogy meghitt, ünnepi hangulatot teremtsen. Ezek az alkalmak még inkább erősítették bennem azt az érzést, hogy a Lorántffy nem csupán egy iskola, hanem egy közösség is.
Imádtam, és a mai napig imádom a szakmámat. Nagyon hálás vagyok a tanáraimnak, akik megszerettették velem a fodrászatot, és segítettek abban, hogy megtaláljam a helyemet ezen a pályán. Az itt megszerzett tudás és tapasztalat olyan alapot adott számomra, amelyre a mai napig építhetek.
A Lorántffyban töltött éveknek köszönhetően annyira megszerettem ezt a szakmát, hogy a mai napig fodrászként dolgozom. Sőt, a szakma iránti szeretetem és elhivatottságom tovább vitt ezen az úton, így 2024-ben a szakoktatói diplomámat is megszereztem.
Ma már visszatekintve elmondhatom, hogy nagyon szép és meghatározó öt évet töltöttem a Lorántffyban. Nemcsak tudást és szakmát kaptam az iskolától, hanem élményeket, barátságokat és olyan emlékeket is, amelyeket mindig magammal viszek.
Hálás vagyok mindazért, amit itt tanulhattam és átélhettem, valamint azoknak a tanároknak, akik végigkísérték az utamat.

Ilcsi
NATURAL SKINCARE

Vegyipar ágazat

A Lorántffy vegyész szak: Ahol a zsenialitás és a robbanásveszély találkozik

Ha azt hiszed, a kémia csak képletekből és unalmas periódusos rendszerből áll, akkor még sosem jártál a Dunaújvárosi SZC Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium vegyész laborjában! Iskolánk idén ünnepli az 50. évfordulóját, és bár mi „csak” 1989-ben kapcsolódtunk be ebbe a félévszázados kísérletbe, azóta is mi biztosítjuk a Lorántffy igazi, pezsgő kémiáját.

Íme a mi kis „reakcióegyenletünk” az elmúlt évtizedekből:

1989 – Az ősrobbanás: Elindult a szakközépiskolai vegyész képzés. Az első bátor diákok még fehér köpenyben, lombikokkal a kézben vágtak neki a titokzatos vegyületek világának.

1993 – A Világbanki tuning: Megérkeztek a modernebb eszközök, a laborkészletünk szintet lépett. Innentől kezdve nemcsak elméletben tudtuk, mi az a desztilláció, de a gyakorlatban is sokkal profibban tudtunk... nos, kísérletezni.

1997 – Saját felségterület: Megkaptuk az önálló tanműhelyünket! Ez lett a mi privát boszorkánykonyhánk, ahol végre hivatalosan is törhettek a főzőpoharak, és ahol a kémiatanárok hajszálaival fordított arányban nőtt a sikeresen végzett technikusok száma.

Napjaink – A modern alkímia: Ma már vegyész technikusként pörgetjük a mindennapokat, digitális mérlegekkel és csúcsminőségű műszerekkel, miközben a duális képzésnek hála a környékbeli ipar is tőlünk kapja az utánpótlást.

Mi, a Lorántffy vegyészei, az elmúlt évtizedekben megtanultuk, hogy a kávé alapvető katalizátor, a fehér köpeny pedig a legjobb divatkiegészítő. Büszkék vagyunk rá, hogy 50 évből több mint harmincat mi magunk szintetizáltunk!

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT, LORÁNTFFY!

Reméljük, a következő 50 évben is megmarad köztünk a kémia!

Mező-Presszer Orsolya

Egy hosszan elnyúló képzés – Abroncsgyártó tanfolyam a Lorántffyban

Közel 10 évvel ezelőtt kezdett kibontakozni egy kapcsolat a közeli abroncsgyártó cég és iskolánk között. Az akkor már néhány éve üzemelő gyár felfelé ívelő pályára jutott, így folyamatosan új, szakképzett munkaerőre volt szüksége. Ehhez keresett partnert, és azt iskolánkban találta meg: az előzetes tárgyalások során mi nyertük el a képzés indítási jogát.

Igaz, hogy már a '90-es évek óta foglalkozunk vegyészképzéssel, de az abroncsgyártás a vegyészek sokrétű tevékenységének csak egy kis, meglehetősen speciális szelete. Ehhez sajnos mi sem igen értettünk, ilyen jellegű üzemben sem jártunk. Kíváncsian vártuk az első gyárlátogatást.
Hamarosan kiderült, hogy miért kell ekkora épületsor a kívülről egyszerűnek látszó abroncs előállításához. Először is kell egy csomó raktárépület, mely a különféle alap- és segédanyagokat őrzi meg szakszerűen a felhasználásig. Utána ott van a gyártó vertikum, mely igen sok lépésből álló technológiát jelent. Ezeknek mind-mind kisebb sportpályányi csarnok jutott. Arra is gondoltak a tervezők és építők, hogy idővel a korábban olyan szellős csarnokokat megtöltsék a gépek, berendezések. Ez a termelés folyamatos felfutásával a következő években meg is valósult. Sőt, újabb gyáregységek szöktek az égbe, bővítve az előállított abroncsok minőségi listáját, valamint a mennyiségét is. Mindehhez terjedelmes minőség-ellenőrzés, tágas késztermék raktár is dukált. Mi csak kapkodtuk a fejünket: ide kell tehát a sok új, szakképzett munkaerő… Nem tűnt könnyűnek a feladat!

Lassan összeállt a Lorántffy-team, és megérkezett az első tanulócsoport is. Mit mondjak, nekik sem volt könnyű felnőtt fejjel újra iskolapadba ülni, de mi is szenvedtünk rendesen! Igen nehéz volt összeszedni a tananyag megírásához szükséges információt: azt sem nagyon tudtuk, hogy mit is keressünk. Szerencsére volt egy igen lelkes segítőnk, aki a fővárosból ingázva látott el bennünket a szükséges szóbeli és a szakirodalomban összefoglalt ismeretekkel. Nélküle talán nem is boldogultunk volna ebben a kezdeti időszakban.
Teltek a hónapok, jöttek a csoportok, szaporodott a tananyag, és egyre jobban hasonlított az elvárásokhoz. Ebben az is közrejátszott, hogy a gyár partnerként kezelt bennünket, és ha időnk engedte, kimehettünk néhány órás „tanulmányi kirándulásra". Éltünk is a lehetőséggel, és ez meghozta a gyümölcsét. Továbbá azt sem szabad elfelejteni, hogy a tanulóink is hoztak bőven információt a gyári gyakorlatokról, amit meg is osztottak velünk. Időnként egymástól tanultunk, együtt értelmeztük a technológia különféle furmányait.
Idővel beállt a rendszer, és már nyeregben éreztük magunkat, amikor megváltozott az OKJ. Az addigi vizsgamodulok megváltozásával újabb kihívás előtt álltunk. A probléma az volt, hogy a minőség-ellenőrzés területét kellett fejlesztenünk, amihez speciális mérőműszerek beszerzésére volt szükség. A kialakuló kapcsolatok és a partnercég jóvoltából mindez ismét megoldódott, és így megfeleltünk az új követelményeknek is. Sikerült a vizsgáztatást is az elvárásokhoz illeszteni, és diákjaink alapos képzést kaptak tőlünk a tanfolyam során.

A mi fejlődésünket azonban nem csak ez az autodidakta képzési mód szolgálta, hanem a helyi főiskola szakmérnöki képzése is sokat segített: harmadmagammal részt vettem egy másoddiplomás képzésen. Ez az egy év sok új információval járt, amit a mi tananyagainkba is be tudtunk építeni. Igazán jó érzés volt, hogy nem maradtunk el a cég által delegált csoporttársaink mögött a tanulásban. Nagy hasznunkra szolgált, hogy már egy-két éve oktattunk is ebben a témakörben…

A hallgatók többsége jó partner volt, érdeklődött, tanult, készült a modulzárókra és a vizsgákra. Aki nem, az lehet, hogy a vizsgáig sem jutott el, illetve ott nem járt sikerrel. A bizonyítványt nem lehet ingyen megszerezni, azért meg kell dolgozni! Aki levizsgázott, az sem érezhette magát nyeregben, mert a tulajdonos mindig megkövetelte dolgozóitól a pontos, precíz munkát. Aki erre nem volt képes, az nem maradt sokáig a cégnél.
Aztán több év munka után kissé váratlanul abbamaradt a képzés. Előbb tartottunk még néhány rövid, egy hónapos tanfolyamot, aztán azt sem. A megváltozott viszonyok következtében a képzés teljesen lezárult. Kicsit sajnáltuk, de a többletmunka, ami nyáron is kijárt, azt mondatta velünk, hogy nem árt egy kis pihenés, mi sem vagyunk gépek. Ugyanakkor mi is mások lettünk, nem csak azok, akik nálunk tanultak.

Németh Tibor
Műszaki MK

A Hidrogén és a Hélium

„Én vagyok a legkisebb!” - szólt a Hidrogén,
„Kerek e világon, e széles földtekén.”

„Hallgass, te mitugrász!” – így a Hélium,
„Te neked ezért ma nem jár prémium!

A legkisebb lyukon is eltűnsz a semmibe,
Csak palackban tartva férhetsz a bőrödbe’.”

„Te beszélsz nekem, te vegyileg passzív,
Lufikba zárva lehetsz csak aktív!

Nélkülem nem lennél se te, se mások,
Én építem fel az egész nagyvilágot”

„Tévedsz, kistestvér, van nekem anyám,
Mégpedig nem más, mint maga az Urán!

Belőle származom, bárhogy is gondolod,
Jobb, ha ily szavadat a jövőben nem mondod!”

„Te hősködsz, nemesgáz, nem vagy te magadnál,
A születés számodra az anyádnak halál!

Szétszakad jöttödkor több apró darabra,
A sírját is megástad a puha Ólomba’ ”

„Vajon te hova bújsz, ha bejutsz egy lombikba?
Rejteked nem más, mint maga a Platina!

Ott húzod meg magad, az oldat mélyében,
Várod az Oxigént barlangod szélében.”

Vitájuk hevében észre sem vehették,
Messze jártak ők már, mint ősszel a fecskék.

Elillant mindkettő a távol éterbe,
Mérgüket feledve szálltak a semmibe.

Tán egyszer valahol egy csillagban kikötnek,
Akkor lesz igazán vége a mesének.

Németh Tibor
Vegyész MK

2013-03-04

A rejtelmes és megkerülhetetlen kémia

A kémia az egyik olyan tárgy, ami sok embernek érthetetlen, tanulhatatlan, emellett felesleges probléma okozójának tartják. Ugyanakkor egy egész iparág alapjait jelenti, mely nélkül a mai ember szinte a középkorba süllyedne vissza. Gondoljuk el, hogy mi lenne velünk a szintetikus gyógyszerek, az üzemanyagok, a háztartási vegyszerek, festékek, műanyagok nélkül?! Bizony, ezeket, és még számtalan más anyagot is a vegyipar állít elő.

Mi annak idején a '70-es évek közepe táján még úgy tanultuk a kémiát, hogy az atom oszthatatlan, mint a görög neve is azt jelenti, a vegyületek mind molekulákból állnak, stb. Az is bonyolultnak tűnt a kezdetekben: bevallom, először magam sem értettem belőle egy kukkot sem. Aztán jött a felvilágosodás! Kezdett a dolog érdekelni, nem kis mértékben az elvégzett bemutató és tanulói kísérleteknek köszönhetően, amit nagy élvezettel végzett mindenki. Ez ma már elképzelhetetlen! Szinte kitiltották a vegyszereket az oktatásból, ami nélkül a vegyészképzést reménytelen vállalkozás motiválni és sikerre vinni! Ugyanakkor bemegy az ember a háztartási, stb. boltokba, és a kutya sem kérdi meg, mit csinál azzal az ugyanúgy veszélyes anyaggal, amit megvesz.

A középiskola és az egyetem aztán „rendbe tette" mind az elméleti, mind a gyakorlati ismereteinket, hiányosságainkat. Akkor derült ki, mi mindent kell(ene) tudnia egy vérbeli vegyésznek. Mindjárt kiderült, miért van annyiféle kémia, vagy azzal kapcsolatos óra. A kísérleti munka is egyre alaposabb és precízebb lett, és mind komolyabb eredményekkel járt. Biztosan mindenki boldogan ment és igyekezett alkalmazni a megszerzett vegyészmérnöki tudását a leendő munkahelyén.

A tanulás természetesen ott folytatódott, ahol a helyi ismereteket kellett ötvözni az egyetemi alapokkal. Sokat kellett töprengeni, miért nem megy úgy a gyártás, milyen háttere lehet a nem megfelelő termékminőségnek. Az üzemrészek közötti összefogással mindezt általában meg lehetett oldani. Természetesen a minőség egyik alapja az a kiindulási anyag, vegyszer, amit felhasználunk, és máris itt a kémia másik jelentősége. Ha a termékminőségre vagyunk kíváncsiak, akkor az analitika, elemzéstan segítségét kell kérnünk, aminek megint sokszor a kémia az egyik alapja. Nem kevésbé a környezetanalitikának, a szennyeződések kimutatásának! Egy bolygónk van, amire jobban kellene vigyázni!

Mindezeket az ismereteket oktatni teljesen más volt,
de az üzemi tapasztalatok mindig segítettek. A technológia, analitika, stb. tárgyak mind nagyon összetettek. Ezeket nem volt könnyű a diákok fejébe juttatni, de aki elég szorgalmas és kitartó volt, annak sikerült megértenie a lényeget. Perszer, a tehetség sem hátrány, ha valaki ilyen nehéz dolgok tanulására adja a fejét. Végül is minden „atomi és molekuláris" szinten dől el: akár egy anyag előállítására gondolunk, akár az élő szervezet működésére, egészségére, megbetegedésére. A mi szervezetünk is egy nagy kémiai, sőt, biokémiai reaktor, ahol számtalan folyamat megy végbe, hogy szabályozza, fenntartsa a működését. Ha hiba csúszik a rendszerbe, akkor jönnek a gyógyszerek, a vegyipar csúcstermékei. Ha belegondolunk, már néhány milligramm is milyen sokat segít rajtunk, ha betegek vagyunk!

Igen nagyot léptünk előre az alkimisták kora óta. Ők azért keresték a „bölcsek kövét", hogy aranyat csináljanak a segítségével, és ezzel meggazdagodjanak. A mai világban teljesen más a tét. Manapság egy olyan „bölcsek köve" kellene, amely segít a modern, kényelmes élet mellett a környezet állapotának megőrzésében is, hogy sokáig élvezhesse még az emberiség a földi élet szépségeit. Ha nem így teszünk, akkor rövid időn belül a tudomány és a jólét kárvallottjai leszünk...

Ehhez kellenek a kémia új, hiteles, tudatos ismerői, művelői!

Németh Tibor
2026. szeptember 10.

Egy nem szokványos ballagás

Ballagás.

A végzős középiskolások életének egyik legszebb pillanata. Április végén, május elején megtartott ünnepség, mely lezárja a négy év tanulmányait. Ezután már csak a bizonyítás, az érettségi következik. Ott lehet igazolni, mennyire sikerült elsajátítani a tanultakat.

Idén május 5-e volt a ballagás napja. Esős reggelre ébredtünk. Szinte vigasztalan volt az időjárás: esély sem látszott arra, hogy aznap még az öreg Napot is lássuk. Mit tehet ilyenkor az iskola? A szabadtéri rendezés kockázatos, így marad a zárttéri, vagyis az ünnepély a tornateremben lesz. Erre már vagy tíz éve nem volt példa, mivel ennek a rendezvénynek mindig megkegyelmezett az időjárás. A mai nem olyan nap… Felkészülhetünk a zsúfoltságra, a fülledtségre, esetleges rosszullétekre. Sajnos, ez mind bekövetkezhet.

Déli egy óra. Lassan gyülekeznek a vendégek és az ünnepeltek. Az ég borult, de legalább az eső elállt. Nincs fülledtség, és ez is kedvező. Az épület már virágdíszben, a hangulat fokozódik. Az osztálytermekben sürgölődés, majd elkezdődik a ballagók búcsúztatója. A folyosókon egyre több a vendég, türelmetlenül várják hozzátartozóikat. Két óra előtt megjelennek a végzős diákok az osztálytermek előtt, és a szülőkkel együtt vonulnak le a tornaterembe. Felcsendülnek a ballagási dalok, bár elég halkan szólnak. Igaz, nincs sok végzős diák, és az akusztika sem hangversenytermi minőségű. Lassan mindenki a tornaterembe ér. A kísérők közül csak két-két fő követi a diákokat, a többiek az osztálytermekben maradnak. Kivetítők segítségével követik az ünnepség további pillanatait.
Odalent kellemes a levegő, nincs zsúfoltság. Mindenki kényelmesen elfér. Az osztályok felsorakoznak a részükre kijelölt helyre. Az iskola vezetői egy emelvényen foglalnak helyet, velük szemben a vendégek ülőhelyei. Az ünnepség a Himnusz akkordjaival indul, majd a műsorvezető sorban konferálja a műsorszámokat. Hallhatunk szavalatot, énekszámot, hangszeres zenét. Mindenki a legjobbját nyújtja. Nem maradhat el a végzős diákok és az iskola vezetőjének búcsúztatója sem. Minden jól hallható, látható, az ünnepélyes hangulatot semmi sem zavarja. A végzősök felkötik szalagjaikat az iskola zászlójára, így emlékük örökre az intézményben marad.

Nem maradhat el a jutalmazás sem. A legjobban tanuló, a legtöbb közösségi munkát végző diákok mindenki előtt átvehetik a megérdemelt jutalmat, hallhatják a dicséretet. Közben kattognak a fényképezőgépek, peregnek a kamerák. Aki teheti, megörökíti az ünnepélyes pillanatokat. Lesz mire emlékezni, lesz mit mutogatni. Szembetűnő, hogy a korábban oly vagány srácok is átszellemülten élik meg ezeket az ünnepélyes pillanatokat. Igen, ezek soha vissza nem térő pillanatok: át kell érezni a felnőtté válás eseményeit. Holnap már más emberek lesznek a mai ballagók.

A Szózat elhangzásával véget ér az ünnepély. Senki sem rohan haza, de a korábbi rend felbomlik. A hangulat a továbbiakban is meghitt, családias. Aztán lassan eloszlik az ünneplő tömeg, ki-ki a maga útjára indul, most már tényleg hozzátartozói körben ünnepel tovább.
Hétfőn mindenki bizonyíthatja, nem hiába töltötte az iskola falai közt az elmúlt négy évet. De nem csak az érettségire várjuk vissza diákjainkat. Szívesen vesszük, ha a nekik tetsző szakmák elsajátítására is áldoznak még intézményünkben néhány évet. Mindehhez sok sikert kívánunk az érintetteknek!

Németh Tibor
Műszaki MK

Táborozás Lorántffys módra

Iskolánk oktatási profiljába már évtizedek óta beletartozik a vegyészek és környezetvédők képzése. A szakközépiskolai oktatás része a nyári gyakorlat is, melynek keretében a diákok olyan ismeretekre tehetnek szert, ami a tantermi órák keretében egyszerűen megoldhatatlan. A terep, az teljesen más: szemléletesebb és lényegesen élménydúsabb a munka kint a helyszínen, a tettek mezején.

Ez jórészt a környezetvédőket segíti, mert megismerkedhetnek a flóra és fauna elemeivel, olyan állatokat és növényeket láthatnak, melyekkel otthon aligha. Különösen, ha valaki városi, és a négy fal között nevelkedik. Mód nyílik a gyűjtésre, fajmeghatározásra, különféle megfigyelésekre. Ezzel bővíthetőek a környezeti, ökológiai ismeretek. A vegyészek meg elemezhetik a vizeket, gyűjthetnek különféle kőzeteket, bár a mi táborhelyeinken ezek száma elenyésző. De a zajmérés, esetleg a levegő porszennyezésének meghatározása is izgalmas feladat lehet. Ne feledkezzünk meg a mini meteorológiai állomás felszereléséről, üzemeltetéséről sem. Ha már ott kint médiamentes időszakot élünk, legalább az időjárásról is megtudunk valamit!

Szerencsére találtunk olyan partnereket, melyek megfelelő helyet biztosítanak a tábor részére. Ez ugyanis nem mindegy: szükség van szállásra, akarom mondani sátorhelyre, mert a tábor úgy az igazi. Aztán ne feledkezzünk meg a tisztálkodási lehetőségekről, mert a terepi munka sokkal inkább összekeni az embert és ruházatát, mintha laborban dolgozna. A fáradt, nap barnította diáknak sok élelemre van szüksége, amit megint csak elő kell teremteni. Ezt általában saját erőből, vagyis bográcsos főzéssel szoktuk megoldani. A siker mutatta, hogy az étek nagyrészt el is fogyott. Ebben biztosan az is közrejátszott, hogy a menüt mindig szavazás útján döntötte el az éppen táborozók csapata. Ha valamilyen okból úgy rendeltük az ételt, akkor bizony nem volt akkora keletje! A saját szakács viszont sosem vallott szégyent!

Ne feledkezzünk el a szórakozásról sem! Jó, ha a közelben van egy természetes vízforrás, mint pl:. a Duna, ahol sétálni, pihenni, nézelődni, és a kevésbé fázósaknak fürdeni is lehet. Mindezt szigorúan part közelében, hiszen a folyó a természet nyers erejével rendelkezik. Azzal jó vigyázni...

Ha még valaki bírja, akkor esténként focizhat is. Akkor már nincs annyira meleg, csak alkonyatkor ne jönnének a szúnyogok! Néha hiába van az irtás, a vérszívók hada erről tudomást sem vesz, ezrével támad a megfáradt táborozóra. Nem segít igazán semmi, esetleg a füst, vagy a jól bezárt sátor. De ki akar korán feküdni, ha nem muszáj?!

A szúnyog túlélő képességét az mutatta leginkább, mikor egy nagy zivatar után is tömegével áradtak ki a levelek alól. Az ember azt hinné, egy sem marad. Hát, nagyot téved! És ráadásul olyan vadak, éhesek, mintha még sosem ettek volna! Ez szúnyogéknál igaz is lehet.

Bármilyen jók is az előbb felsorolt programok, a munka itt sem kerülhető ki, a kiosztott feladatokat el kell végezni. A vizsgálatok eredményei táblázatokba kerülnek, melyekhez diagramokat csatolva sokkal szemléletesebbé válik a végzett munka. Ha jó az idő, a gyűjtött növények is hamar megszáradnak, és bekerülhetnek a növénygyűjteménybe.

Minderről általában átfogó dokumentáció készül, hogy a diák bizonyítsa, nem semmittevéssel töltötte a táborozást. A kész dokumentációt a partnerintézmények is megkaphatják, hogy lássák a végzett munka eredményét. Ezzel is erősíthetjük kapcsolatrendszereinket, és megmutathatjuk diákjaink tudását. A jövőre is gondolni kell: nekünk hosszú távú kapcsolatok, nekik pedig leendő munkahely kell. Hátha ez a járható út, ki kell próbálni!

Németh Tibor
Műszaki MK

Molnár Ádám visszaemlékezése a Lorántffyban eltöltött éveiről:

Ha jól emlékszem, abban az évben volt először megrendezve a diákigazgató választás. Elvileg harmadikosoknak volt kiírva, én ekkor már a technikusit csináltam, de odamentem a szervező tanárhoz és közöltem vele, hogy demokratikus jogom van indulni a választáson. Miklósity-Szőke Zsuzsanna tanárnő engedte. Még mondta is, hogy akkor a többieknek már nem lesz esélye.
Maga a kampányunk fő eleme az volt, hogy: Érett vezetőt az iskola élére! Ezzel utaltunk arra, hogy a mi „pártunkban" mindenki érettségi után volt már. Néhány photoshopolt képet kiragasztottunk a folyosókon és kész is volt.
Amúgy ígértünk fűt fát, például a tanműhely helyére őssejt-kutató bázis, Kiszel Tünde divatbemutatót.
Emlékszem, mikor megtudtuk az eredményt épp géptan óránk volt Marczona Tamással, a rögtönzött köszönőbeszédemet Ő segített megírni.
Jó igazgató voltam, engedélyeztem 2 plakátot is aznap és voltam óralátogatáson is.

A szakmai sikereink története szintén akkor kezdődött amikor elkezdtük a technikusit. Osztályfőnökünk, Tavaszi Ibolya laborgyakorlatán.
Nemes egyszerűséggel, megkérdeztük tőle, hogy mikor készítünk már valami izgalmas robbanóanyagot. Ő mondta, hogy az csak az elméleti tanulmány a tanmenetben. Mi felajánlottunk neki egy alkut, hogy ha a gyakorlatokat ügyesen, precízen és gyorsan végig csináljuk, akkor Ő biztosít nekünk plusz laboridőt. Még azt is kikötötte, hogy az irodalmazást is nekünk kell megoldani, ezzel is ösztönözve minket, hogy saját szabadidőnkben is kémiával foglalkozzunk.
Szorgosan keresgéltünk is, Németh Tibor tanár úr ellenőrizte a találatokat és javaslatokat is tett, esetleg pluszmagyarázatot.
Először csak a saját osztályunknak tartottunk gyakorlatok után kis rögtönzött bemutatókat. Aztán felkértek minket, hogy csináljunk egy 15-20 perces kiselőadást a nyitott napra. Ekkor jöttünk rá, hogy előadni is egészen jól tudunk.
A nyitott nap sikerén felbuzdulva Ibolya megkért minket, hogy akkor egy nem gyerekeknek szóló előadást is rakjunk össze, mert a Magyar tudomány ünnepén úgyis részt vesz az iskola, jól nézne ki, ha diákok is az előadók között lennének. Az addig 3 fős csapatunkból ketten vállaltuk is, harmadik társunk a felkészülésben segédkezett.
Maga az előadás a robbanóanyagok kémiája címet viselte. Elmélet is volt benne bőven, de a gyakorlati bemutató is megmaradt.
Érdekesség képen, a társammal, akivel az előadást tartottuk a mai napig laboratóriumban dolgozunk két nagy gyógyszergyár kutatás-fejlesztésén.
Magam részéről pedig 5-6 hetente tartok előadásokat a mai napig.

AZ ELEMEK PERIÓDUSOS RENDSZERE
LORÁNTFFY KÖZÉPISKOLA
Integrálás
Deriválás

Vegyész
bemutató

GYÁRTSUK
EGYÜTT

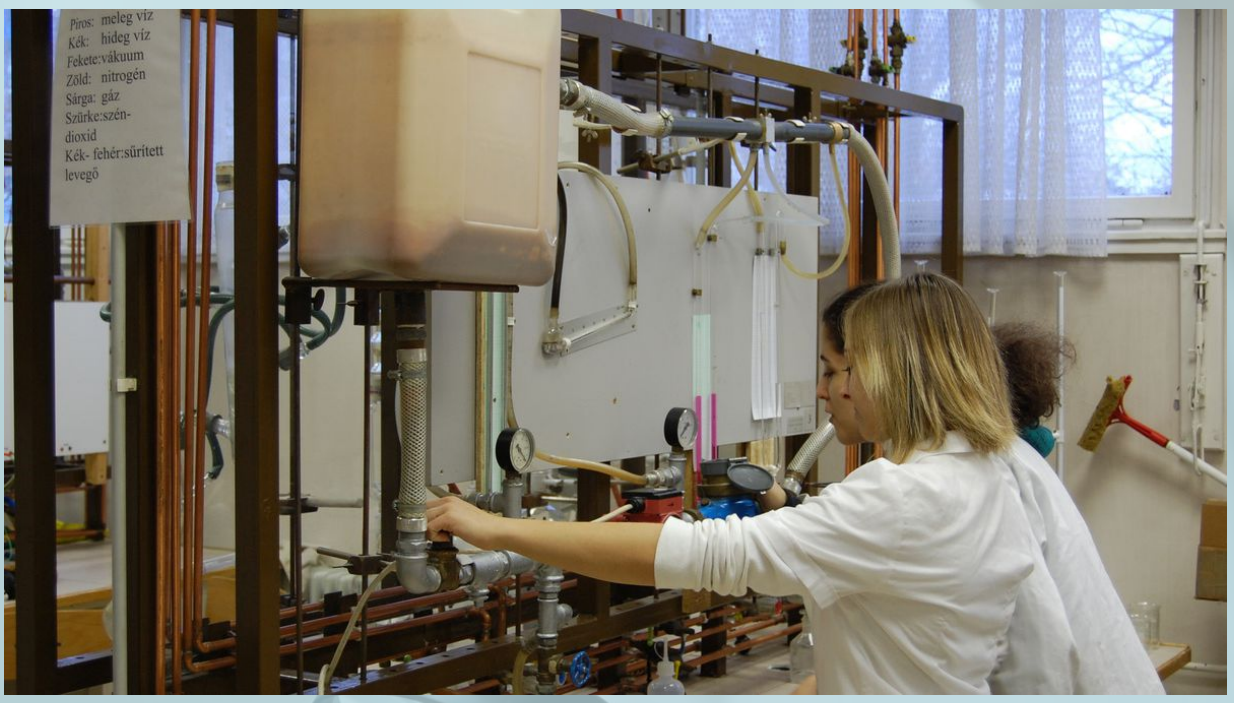
Piros: meleg víz
Kék: hideg víz
Fekete:vákuum
Zöld: nitrogén
Sárga: gáz
Szürke:szén-dioxid
Kék- fehér:sürített levegő

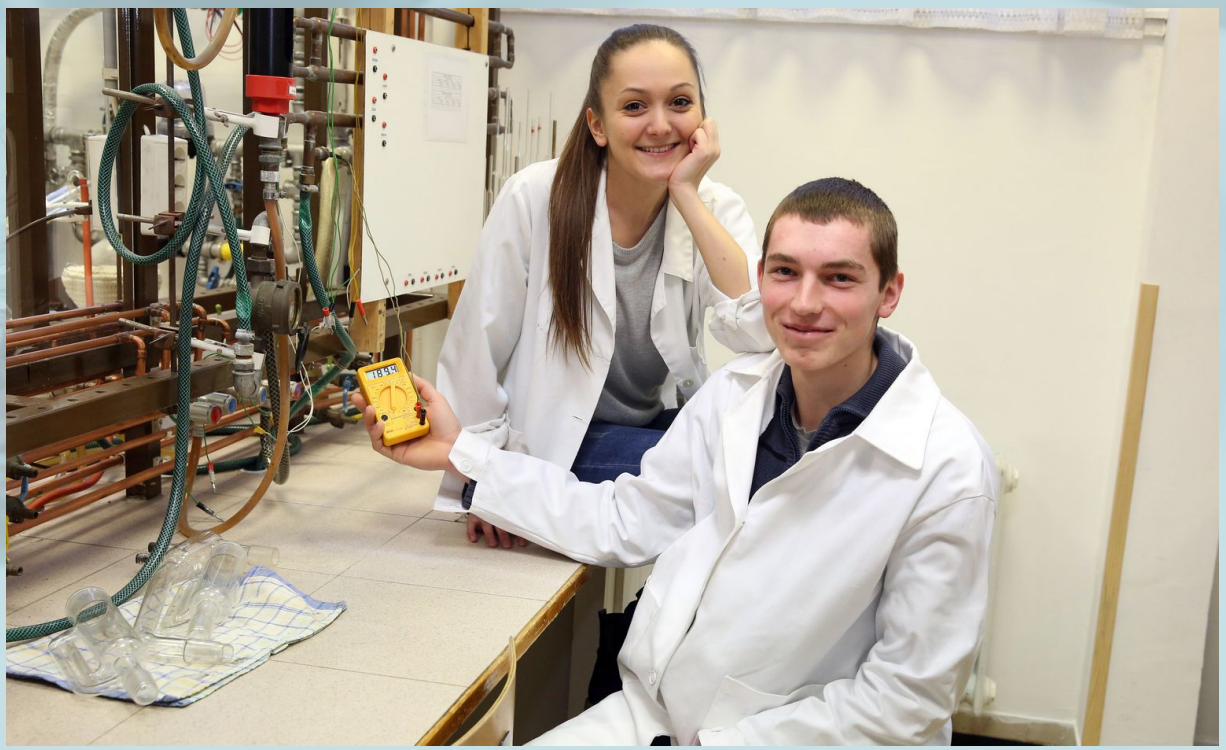

Lorántffy Zsuzsanna Szakközép- és Szakmunkásképző Iskola

2000-2004

Emlékek

Emlékszem, hogy

2000 szeptemberében megkezdtem pályafutásom a Lóri 9/1-es vegyész osztályában. Mintha csak tegnap lett volna. Emlékszem a beiratkozásra milyen hosszú sor állt a suli előtt, meg arra is, mikor a tankönyvekért mentünk a szüleimmel. Elkísértek, így nem nekem kellett cipekedni! :D

Emlékszem az első napra az osztályra és az érzésre, milyen jó volt látni, hogy nem csak lányok, de egész sok fiú – 8 fő, ebben a suliban szerintem soknak számított J - is lesz az osztályban. Jadlószkiné Nemes Ildikó osztályfőnökkel – aki a matekot tanította nekünk - és 36 fővel megkezdtük a középiskolai éveket. Emlékszem az első osztályfőnöki órára, mikor az órarendet diktálta Ildikó. Puffogtam, mert soknak találtam a nulladik órák számát és ennek hangot kellett adnom, egy „hát én ezt le nem írom" felkiáltással. Szegény, már ez első nap egy problémás gyerekkel kellett megküzdenie. Mondott is rá valamit, de sajnos nem emlékszem már rá. (De nem azért mert öreg vagyok, én nem öregszem!) Persze leírtam, meg le is akartam írni, és nem is vagyok problémás, csak én ilyen szenvedős voltam mindig. Megcsinálom, csak hangosan szenvednem kell mellé. :D Ezt a többiek is nagyon élvezték, nem véletlenül voltam választott kortárs segítő és osztálytitkár is. Utóbbit minden évben megörököltem, amit egyébként nagyon élveztem. Mindig szerettem intézkedni és észt osztani. :D

Emlékszem, hogy a kollégiumban is voltak óráink és végig kellett mászni a tornapályán fel a rengeteg lépcsőn és balra kellett fordulni, ahol a dunaferres/hildes (nem tudom melyik) kollégista fiúk folyosójára értünk. Szerettem portás lenni a koliban. (kacsintós smiley). Nem tudom, most hogy van, de régen három portást kellett választani. Egyet a főbejárat mellé, egyet az alsó szinten lévő ajtó mellé és egyet a koli alsó folyosójára.

Emlékszem a gólyaavatóra, aminek aktív résztevője voltam, és amit a végén megnyertünk. - Így a rá következő évben, mi szerveztük az avatót az elsősöknek. Az is jó móka volt. - Mi voltunk az ESZKIMÓK. Még megvan a dal, amit csapatindulónak kellett írnunk. Érdekes, de csak a Gabika és a saját feladatomra emlékszem a többiekére nem. Gabikának egy bilin kellett vezetést imitálnia, nekem meg két másik lánnyal a Bestiák – Fáj még, ha néha felhívsz – nagyon retro, hallgassátok meg - című számát parodizálni. Mivel szeretek szerepelni, élveztem a feladatot, nem volt kihívás! :D

Emlékszem a papírgyári kémialabori gyakorlatokra. A délelőtti és délutáni csoportokra, és arra, hogy mindig ki kellett buszozni odáig. Nem ott volt a bejárat, ahol most. Volt egy rész, ahol a kerítés ki volt vágva egy nagy fa mellett ez volt a „féregjárat" ott jártunk ki-be a susnyáson keresztül. Kit érdekelt, hogy két lépéssel mellette volt a lépcső... Megvan még a fehér vegyész köpenyem is, aminek a zsebére ráírtam, hogy Dr. Prof. Habil... amik közül egyébként egyik sem lettem. ... eddig! .. De még lehetek! Sajnos az is megvan, hogy egyszer sikerült eltörni valamit, pedig tudtam mit nem szabad csinálni... de eskü véletlen volt! J Amúgy annak ellenére, hogy majdnem megbuktam kémiából, jó emlékeim vannak a gyakorlati órákról is. Azért az ember lánya nem minden nap csinálhat vegyész kertet, színváltós folyadékokat, meg rozsdát a suliban. Asszem, rozsda volt.. hmm, remélem rozsda volt, mert eddig mindenkinek így meséltem. Különben meg tök gáz lenne, ha kiderülne, hogy csak barna színű port csináltunk.. olyat bárki tud, de rozsdát!.. na ugye!

Emlékszem az osztálykirándulásokra, és arra, hogy a második év végén, családbővülés miatt, osztályfőnököt váltottunk. A harmadik évtől Baranyi Hajnalka tanárnő idegeit téptük meg nagy szeretettel, aki a kémiát próbálta megértetni velünk az évek alatt. Emlékszem a farsangokra, amiket ami osztályunk szervezett meg a nagy graffiti versennyel egybekötve. Kár, hogy nem lett hagyomány belőle. Szerintem menő lett volna. De talán egy másik univerzumban megtörtént...

Emlékszem a Comenius programra, ami országokat hozott össze. Nem osztályszintű volt, csak páran jelentkeztünk rá, illetve még azt hiszem, négyen az eggyel alattunk lévő osztályból. Víz mellett élő városok nevezhettek. Németekkel és spanyolokkal osztottuk meg a tapasztalatainkat. Lehetőségünk volt meglátogatni egymást. Mivel a spanyol gyerekek még kicsit voltak, így csak a németekkel történt meg a nagy találkozás. Egy kis csoport utazott el Németországba, szerény személyem nulla német nyelvtudással, de mivel az angolt jól pörgettem, ezért ezt a kihívást is gond nélkül lehoztam. Egy Jessi Dufke nevű lánnyal barátkoztam össze, akit később mi is vendégül láttunk.
Emlékszem az utolsó osztálykirándulásra, ami az akkor még működő Planetáriumban volt. Egy nagyon élvezetes lézershow-t néztünk meg. Ma is emlékszem rá. Visszamennék!
Emlékszem a szalagavatóra. Elég rendhagyóra sikeredett. Két műsorunk is volt. Beálltunk félkörbe és eljátszottuk, hogy mindig közbejön valami. Volt telefoncsörgés, orrfújás, volt, aki bontotta a rendet és persze volt későn érkező is. Imádom, hogy megléptük. Eskü jók voltunk! De természetesen volt zenés-éneklős produkciónk is.
Emlék a tablónk is. Ami szintén annyira jó és különleges lett, hogy berakták a tanműhely legeldugottabb pontjára. Készült szép tablókép mindenkiről, de egy különleges rabosított fotó is, ahol a kezünkben tartott papíron a becenevünk szerepelt. Én IMIKE voltam… Timià (T)Imi à Imike.. Köszönöm Gábor! Apró érdekesség, hogy édesanyám a gimiben Titusz volt! Amúgy anyakönyvezve Éva!
Emlékszem a bolondballagásra. Anyukának öltöztem és volt három pelenkás nagyfiam. Bár jó volt az anyukájuknak lenni, a napot mégis a KISS együttes egyik tagjaként zártam és teljes kifestve buszoztam hazáig. Imádtam!
Emlékszem a ballagásra is. Egy dolgot tudtam, ÉN a Zsuga Dáviddal fogok ballagni, akkor is, ha ezt ő nem akarja! De hálisten, nem volt ellenvetése! Így teljesüljön minden álmom! ÁMEN!
Emlékszem az írásbeli érettségikre. Volt egy eset, azt nem tudom már melyik nap történt. Az volt, hogy a Dávid, aki a terem végében ült, egy hatalmasat böfögött, mindenki hátranézett, ő felnézett ránk, mintha mi se történt volna, majd közölte, hogy ez a kóla volt, nem ő. És igen, direkt kértem, hogy vele írhassam az érettségit és véletlenül sem azért kerültünk egy helyre, mert a névsor végén voltunk mindketten. És igen tudom, hogy „és”-el nem kezdünk mondatot!
Emlékszem a szóbeli érettségire is. Nagyon izgultam, de SIKERÜLT és véget ért egy korszak!
A bankettünk a Halászcsárdában volt, és a Dávid együttese húzta a nótát. Igen, az a Dávid! Nagyon jól éreztem magam!

Sok jó dolog történt velem a Lóriban. Sok jó tanárt ismertem meg. Tanulni nem szerettem, de a tanáraimat igen. Többükkel a mai napig nagyon jó a viszonyom és erre büszke vagyok!
Nagyon szerettem az osztályom. Osztálytársak jöttek-mentek. Az évek során +3 fővel bővült a fiúcsapat. 11 fiú és 21 lány. A mai napig fejből fel tudom sorolni a végzős névsort.
Nem voltunk tökéletesek. Voltak klikkesedések: a menők, a nem menők és a kettő között. Gyerekek voltunk, hibáztunk, de jó dolgokat is csináltunk. Ahogy mindenki. De remélem tudtunk tanulni a tévedésekből és ballépésekből és bölcsebb, jobb felnőttek lettünk.
Kötettek életre szóló barátságok és olyanok is, amik az idővel kiégtek. De mint mondtam szeretek intézkedni, szervezkedni, így próbáltam az érettségi után is összerántani a csapatot.

Évente próbálok kisebb-nagyobb osztálytalálkozókat szervezni. Hol többen, hol kevesebben, de mindig v
oltunk. Van egy kis keménymag, akik mindig jelen vagyunk. 2024-ben a 20 éves osztálytalálkozónkat ültük meg. Sajnos kevesebb fővel, mint reméltem. Nem csak a legtöbbek érdeklődésének hiánya miatt, de egy kedves osztálytárunk halála miatt is. Drága Móni, még mindig felfoghatatlan, ami történt!
Egy szó, mint száz, gyorsan elrepült a négy év a második helyen megjelölt Lorántffy Zsuzsanna Szakközép- és Szakmunkásképző Iskola vegyész osztályában. Nem bánom, hogy így történt. Örök emlék marad a velük eltöltött idő, a végtelennek tűnő órák, a nyelviestek, a töri versenyek a közös főzés. Boldog vagyok, hogy ennek az iskolának ebbe az osztályába járhattam!

Szeretlek titeket!
Simon Tímea
volt 12/1-es tanuló

Kémcsövektől a mérnöki diplomáig
Hat meghatározó év a Lorántffyban

Balogh Kristóf visszaemlékezése

Amikor 2012 szeptemberében először beléptem a dunaújvárosi Lorántffy Zsuzsanna Szakközépiskola kapuján, kilencedikes diákként még csak egy dologban voltam biztos: a kémia világa és a vegyipar lenyűgözött, és vegyész szerettem volna lenni. Vonzott e hivatás különlegessége, a laboratóriumok precíz és izgalmas világa, valamint a vegyipari technológiák összetettsége és sokszínűsége, amelyek révén a kémia elméleti ismeretei a gyakorlatban is életre kelnek.

A Lorántffy mindvégig jóval több volt számomra egy átlagos középiskolánál. Ritka, családias „műhely", ahol a közvetlen hangulat kéz a kézben járt a kivételesen magas színvonalú szakmai oktatással. A vegyész közösség összetartása és egymást segítő ereje példaértékűvé vált az évek során. Színes emlékként él bennem a gólyatábori beavatás, ahol zombiknak öltözve vizsgáztunk rátermettségből. Felejthetetlenek a Lorántffy farsangok, ahol a balett táncunk és a „hupikék törpikék" koreográfiánk hatalmas sikert aratott. Az éves Lorántffy gálák táncos produkciói mindig megmutatták, hogy a kemény tanulás mellett a kreativitásnak és a vidámságnak is tág tere volt nálunk.

Ugyanígy meghatározóak maradtak a Patai Mária osztályfőnökünk vezetésével megélt, szántódi és badacsonyi többnapos osztálykirándulások. Emellett büszkén képviseltük iskolánkat az Országos Haditorna Versenyen, Marczona Tamásné Györgyi Tanárnő vezetésével és iránymutatásával. Ahol az akadályfutás, lövészet, fegyveres váltó, gránáthajítás, tájékozódás és az egészségügyi feladatok során megtanultuk, mit jelent az igazi bajtársiasság és a fegyelem.

A 2016-os sikeres érettségi után természetes volt számomra a folytatás. További két évig maradtam a falak között, hogy gyarapítsam tudásom és megszerezzem a vegyésztechnikus végzettséget. Ez a két esztendő kulcsfontosságú korszak lett az életemben. Nemcsak szakmailag értem be, hanem – bármilyen furcsán hangzik is – itt tanultam meg igazán tanulni. Fejlődött a kitartásom, a teherbírásom és az alkalmazkodóképességem. Hatalmas élményt jelentett a Dunai Vasműben töltött szakmai gyakorlat, ahol valós ipari környezetben, üzemi körülmények között dolgozhattunk, élesben kísérletezhettünk a laborokban, és először kóstolhattunk bele a nagybetűs vegyész technikusi munka rejtelmeibe.

A Lorántffyban kapott elméleti és gyakorlati alapok olyannyira erősnek bizonyultak, hogy oktatóim bátorítására az egyetemi továbbtanulás mellett döntöttem. A Pannon Egyetem Mérnöki Karán folytattam tanulmányaimat, ahol a középiskolai és technikusi évek során megszerzett biztos tudás mindvégig stabil kapaszkodót jelentett. Ennek a szilárd alapnak köszönhetően 2025-ben átvehettem okleveles vegyészmérnöki diplomámat.

Visszatekintve világosan látom, hogy a jó iskola záloga a kiváló pedagógusokban és a támogató légkörben rejlik. Hálás szívvel köszönöm minden tanáromnak az önzetlen segítséget és a pályám megalapozását. Különös tisztelettel és köszönettel tartozom Baranyi Hajnalkának, Marczona Tamásné Györgyinek, Marczona Tamásnak és Németh Tibornak, akik tudásukkal, türelmükkel és emberségükkel kikövezték az utamat a mérnöki hivatás felé.

A jubileum alkalmából kívánom a Lorántffynak, hogy a jövőben is maradjon meg az az inspiráló, összetartó és értékteremtő közösség, amely nekem egykor nem csupán szakmát, hanem életre szóló útravalót és hivatástudatot adott!

A jelenlegi diákoknak pedig azt üzenem, hogy használják ki az előttük álló éveket, merjenek kérdezni, tanulni, új dolgokat kipróbálni, és közben ne felejtsék el élvezni a közös pillanatokat sem. Hiszen az iskolából nemcsak tudással és végzettséggel, hanem életre szóló élményekkel, barátságokkal és olyan útravalóval indulhatnak tovább, amelyre évekkel később is büszkén tekinthetnek vissza.

Számomra a Lorántffy nem csupán egy iskola volt, hanem az a hely, ahol a szakmai utam elkezdődött, és ahol életem egyik legszebb időszakát tölthettem.

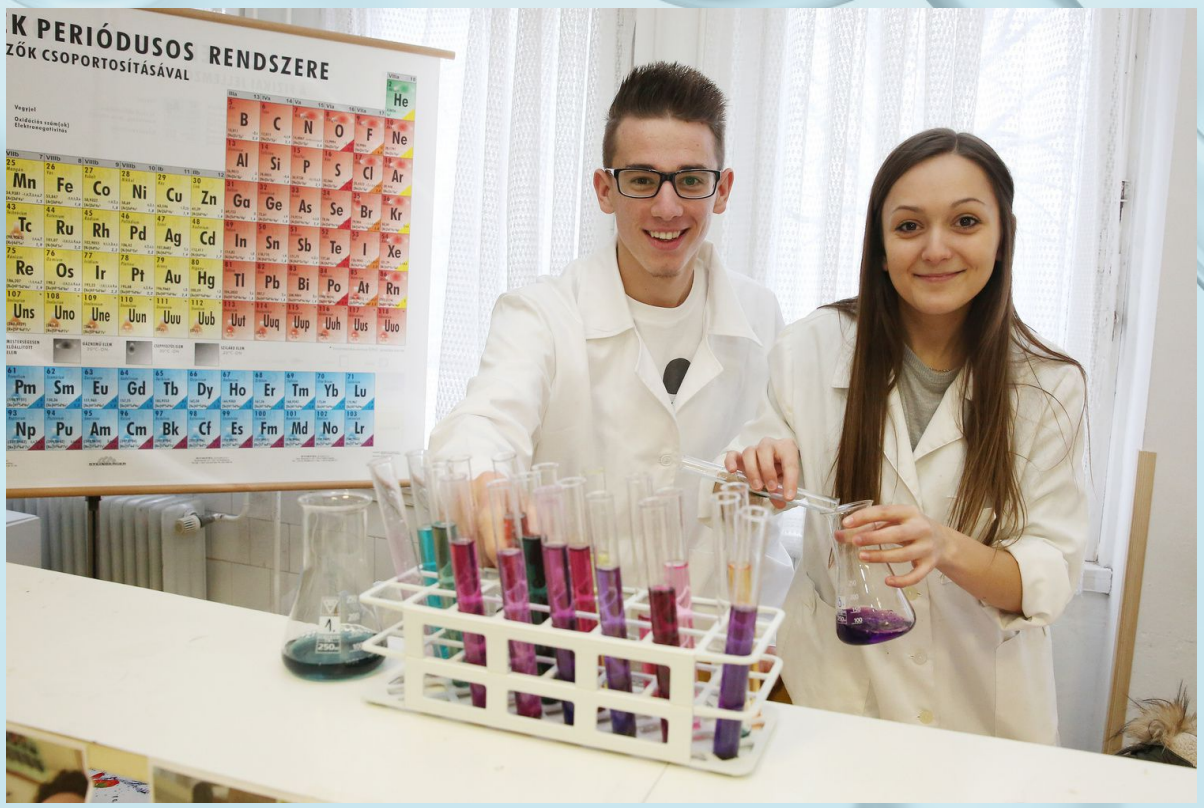

Egy iskola, két generáció, két történet.

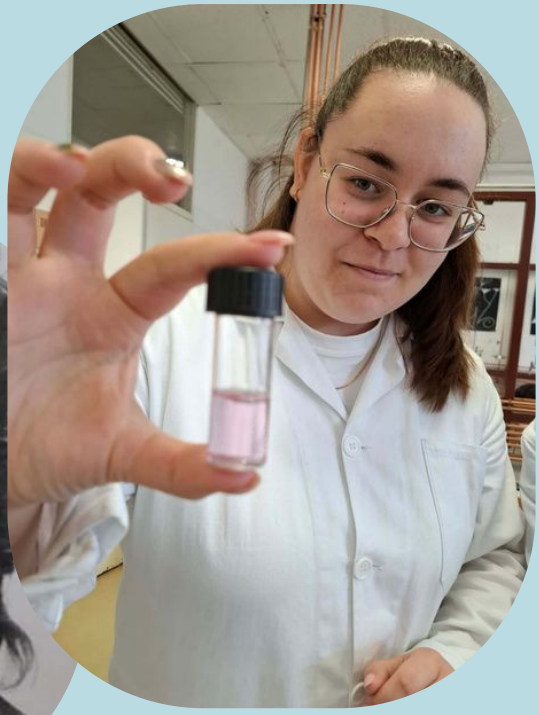

Szabó Márta visszaemlékezése

Időszak: 1985–1988
Szak: Cellulóz- és papírgyártó szak

Szabó Márta ballagási fotója 1988-ban, a cellulóz- és papírgyártó szak végzésekor.

Kapcsolódó szakok az osztályban: Papírgyártó és cipőgyártó vegyes osztály
Generációs szál: A beküldő lánya jelenleg a Lorántffy tanulója, vegyésztechnikus osztályban.
Osztályélet és az emlékezetes fémipari alapozó
Papírgyártó és cipőgyártós osztály voltunk. Mindig jó hangulat uralkodott nálunk, és igazi, tartós barátságok születtek, így vegyesen is az osztályon belül.
A gyakorlati napok kifejezetten jól teltek, főleg azért is, mert az elején fémipari alapképzést kaptunk. Ez mindannyiunk számára nagyon érdekes és újszerű volt. Máig emlékszem, milyen volt saját kezűleg kalapácsot és fűrészkeretet elkészíteni.
A kalapácskészítés és Rózsa Sanyi bácsi repkedő egyesei
Akkoriban a Hullám-pack karbantartó részénél kaptunk egy kisebb műhelyt. Az egyik osztálytársunk előszeretettel élt egy kis diákcsínnyel: sűrűn kijárt az illemhelyre, de a valóságban közben a karbantartókkal igazíttatott mindig egy keveset a saját munkadarabján, hogy szebb legyen.
Rózsa Sanyi bácsi, a gyakorlati oktatónk persze dörzsölt szakember volt, azonnal észrevette a turpisságot, úgyhogy repkedtek is a megérdemelt egyesek!
Gyakorlat a Finom Papírgyárban
A szakmai gyakorlatunk a dunaújvárosi Finom Papírgyár és a Cell gyár területén folyt, ahova váltakozva voltunk beosztva. Nagyon szerettünk ezekre a területekre kijárni. Komoly felelősség is volt, hiszen a művezetőknél rendszeresen felelni kellett a konkrét munkahelyről és arról a gépről, ahol éppen tanulni voltunk.

Emlékezés a pedagógusra: Holdampf Sándorné Jutka néni
Holdampf Sándorné Jutka néni – az én véleményem szerint – egy rendkívül temperamentumos, szókimondó, de végtelenül segítőkész pedagógus volt. Úgy gondolom, az egész osztály nagyon kedvelte őt. Rengeteget lehetett vele mókázni, együtt nevetni, de amikor a helyzet úgy kívánta, nagyon határozottan és rendesen helyre tudott tenni minket. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a „cipősökkel” akkoriban talán kicsit többet foglalkozott, hiszen ő volt a közvetlen oktatójuk is.
Röviden ennyit tudok felidézni, ami hirtelen eszembe jutott. Szerettem a Lorántffyba járni…

Szociális ágazat

Egy évtized a hivatás és az emberség szolgálatában:

Gondolatok a szociális és egészségügyi képzés átalakulásáról

2012. szeptember 26-án diplomás ápolóként léptem át először a mai Dunaújvárosi SZC Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium kapuját. A hivatásom iránti elkötelezettség és a tudás átadásának vágya ösztönzött arra, hogy a mindennapi munka mellett tovább tanuljak, így 2020-ban sikeresen végeztem egészségügyi tanárként. Ha visszatekintek az iskolában eltöltött tizennégy évre, egy olyan szakmai és emberi utazást látok, amely nemcsak a pedagógusi pályámat formálta át, hanem mélyen összekapcsolódott Dunaújváros társadalmi és gazdasági valóságával is. Amikor megkezdtem itt a munkámat, a mindennapi oktatást még többségében a klasszikus egészségügyi tantárgyak és a hagyományos klinikai ápolói ismeretek átadása határozta meg. Az évek múlásával azonban a szemünk előtt íródtak át a szükségletek, és az intézményünknek egyre sürgetőbb, új kihívásokra kellett választ adnia.

A demográfiai mutatók és a mindennapi tapasztalatok egyaránt egyértelművé tették: a társadalom rohamos elidősödése miatt egyre több idős, beteg ember szorul mindennapi gondozásra és támogatásra. Ezzel párhuzamosan az elmúlt öt-hat évben drasztikusan megemelkedett az igény az olyan szociális ápoló és gondozó szakemberek iránt, akik képesek professzionális szinten, mégis mélyen emberi módon segítséget nyújtani. Az iskola feladata és felelőssége így messze túlmutatott a tantervek puszta teljesítésén: a régió legfontosabb humán bázisává kellett válnunk. Az általunk képzett szakembereket ma már Dunaújváros szociális hálójának tartóoszlopai, akik kulcsszerepet játszanak a házi segítségnyújtásban, a helyi idősotthonokban, vagy éppen a dunaújvárosi **Jószolgálati Otthon Közalapítvány** mindennapi munkájában.

A Dunai Vasmű válsága és a felnőttképzés mint mentőöv

Az iskola életében és az én személyes tanári pályámon is mérföldkőnek bizonyult az az időszak, amikor a város legnagyobb foglalkoztatója, a Dunai Vasmű komoly válságba került, majd bezárt. Ez a gazdasági törés rengeteg helyi családot hozott nehéz helyzetbe, és ekkor az intézményünk szociális ápoló és gondozó képzése hirtelen jóval többé vált egyszerű oktatásnál. Valódi egzisztenciális kapaszkodót, új jövőképet és új hivatást jelentett a város lakóinak.

Évek óta kiváltságos és felelősségteljes feladatot látok el: osztályfőnökként vezetem az esti tagozatos felnőttképzési osztályokat, ahol a jelentkezők létszáma az utóbbi években folyamatosan és látványosan növekszik. Rendkívül inspiráló tanúja lenni annak a tendenciának, hogy az utóbbi öt évben mekkora bátorsággal döntenek a radikális szakmaváltás mellett a felnőttek. Az iskolapadokba elsősorban 40 és 50 év közötti, középkorú nők ülnek vissza. Ők azok a nők, akik mögött gyakran már egy teljes, más területen eltöltött munkás élet áll, most mégis készek a megújulásra. Sokan közülük nyitottan és előrelátóan fogalmazzák meg a céljaikat: úgy gondolják, hogy a nálunk megszerzett elméleti és gyakorlati tudással nemcsak a jelenben akarnak elhelyezkedni, hanem még a későbbi, nyugdíjas éveikben is aktívan, szeretetből és belső késztetésből szeretnének otthoni szakápolási és gondozási feladatokat végezni.

Több mint szakma:

Emberi fejlődés és személyiségformálás

A szociális ápoló és gondozó képzés az én szememben nem csupán egy elsajátítható szakma a sok közül – ez egy olyan iskola, amely a legnemesebb emberi jellemet és tulajdonságokat hívja életre, és helyezi előtérbe. Amikor a diákjaink belépnek a demonstrációs termekbe vagy a gyakorlati helyszínekre, egy olyan mély belső fejlődési folyamaton mennek keresztül, amely minden ember személyiségét nemesebbé teszi. Ez a hivatás elsősorban a magas szintű szakmai tudásra épül, hiszen az anatómiai, élettani és gondozástani alapok precíz ismerete elengedhetetlen ahhoz, hogy a segítségnyújtás biztonságos és szakszerű legyen. Ugyanakkor a szakértelem mit sem ér mély empátia és emberség nélkül; a tanulóinknak képessé kell válniuk arra, hogy belehelyezkedjenek a segítségre szoruló, idős vagy beteg ember helyzetébe, megértsék a félelmeiket, és mindig méltósággal forduljanak feléjük.

A mindennapi munka során emellett kérlelhetetlen pontosságra neveljük őket, hiszen a gyógyszerelés, a gondozási tervek szigorú betartása és az egészségügyi állapotváltozások követése során a precizitás közvetlenül emberéleteket határozhat meg. Mindezt egy fokozott, állandó odafigyelésnek kell kísérnie, amellyel diákjaink megtanulják észrevenni a ki nem mondott szavakat, a testbeszédet, a fájdalom legapróbb jeleit vagy éppen a magányt, hogy időben nyújthassanak támaszt.

Ez a komplex folyamat végül egy olyan rendkívüli személyes és jellembeli fejlődéshez vezet, amely türelemre, alázatra, felelősségvállalásra és krízishelyzetekben szükséges lelki rugalmasságra tanítja őket, ami az élet minden más területén is értékesebb emberré formálja a hozzánk érkezőket.

Egészségügyi tanárként és osztályfőnökként látni ezt a belső átalakulást, mentorálni a bátor karrierváltókat, és átadni a tudást az esti tagozaton számomra az elmúlt tizennégy év legszebb és legfontosabb szakmai küldetésévé vált.

Ünnepi zárszó

Az intézményünk jubileuma kiváló alkalom arra, hogy köszönetet mondjak a mindenkori munkaközösségnek, a vezetőségnek és a duális partnereinknek a közös munkáért. Büszkeséggel tölt el, hogy a Lorántffy Zsuzsanna Technikum történelmének ezt a rendkívül fontos, kihívásokkal teli, de sikerekben gazdag fejezetét együtt írhattuk meg. Kívánom, hogy az iskola a jövőben is a tudás, a szakmaiság, és ami a legfontosabb: az emberség és a gondoskodás biztos bástyája maradjon Dunaújvárosban!

KISGYERMEKNEVELŐK

Köller Péterné vagyok, 2015 júliustól dolgozom a Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégiumban oktatóként, ma már nyugdíjas szakmai oktatóként.

Végzettségem és szakmai tapasztalataim alapján elsősorban kisgyermeknevelőket tanítok.

Az iskolához való kötődésem sokkal régebbi. Az intézménnyel először szülőként kerültem kapcsolatba: legnagyobb gyermekem ruhaipari technikus szakmát tanult iskolánkban. Szakmaszeretetre, precizitásra tanították tanárai.

Később szakmai kapcsolatom is alakult az intézménnyel. A Dunaújvárosi Egyesített Szociális Intézménynél működő otthoni szakápoló szolgálat (Mozgó Nővérszolgálat) vezetőjeként ápoló tanulókat fogadtunk szakmai gyakorlatra. Ekkor ismertem meg közelebbről az egészségügyi szakmaterületen dolgozó kollégákat, és Mádai Erzsikét.

Így visszatekintve e 11 évre, nem tűnik soknak, mégis a kisgyermeknevelő képzésben elég sok változást éltünk meg, amihez bizony néha nehéz volt igazodni! Engedjék meg, hogy röviden kiemeljek ebből az időszakból néhány mérföldkövet!

Az OKJ (Országos Képzési Jegyzék) történetében először 2006-ban nevesítették a kisgyermeknevelő szakmát a mai, modern formájában. A korábbi, szinte tisztán egészségügyi fókuszú csecsemőgondozói képzést felváltotta a komplexebb, pedagógiai és pszichológiai alapokat is tartalmazó Kisgyermekgondozó, -nevelő szakképesítés (OKJ száma: 54 761 02).

A korábbi „vigyázzunk, hogy ne essen le” szemléletet felváltotta a mai kor elvárása, mely a gyermeki személyiség egyéni fejlődési ütemét, egyéni szükségleteit veszi figyelembe, és a családot, mint komplex rendszert tekinti, így az egész család támogatását célozza meg. E szemlélet megvalósulása széleskörű tudást feltételez, melyet a képzés és a gyakorlat során kell megalapozni.

Ebből a szemléletváltásból is kiindulva 2013-tól új szakmai követelménymodulokat (pl. elsősegélynyújtás) építettek be a kerettantervbe, melyet az OKJ rendszerének teljes kivezetéséig ebben a formában tanultak a diákok. A szakmai vizsga is modulrendszerben zajlott.

A nagy szakképzési átszervezés (2015) fordulópontot jelentett.

KISGYERMEKNEVELŐK

A Dunaújvárosi Szakképzési Centrum megalakulásával, az akkori kormányzati döntések értelmében, tiszta profilú intézmények kialakítására törekedtek, így a szakképző évfolyamok átkerültek a centrum szakosodott iskoláiba.

A kisgyermeknevelő képzés ekkor került át a Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégiumba, amely ma a város egyedüli hivatalos bázisa ennek a szakmának.

A 2020/2021 tanévtől teljes strukturális átalakulás zajlott a szakképzésben, a Szakképzés 4.0 programnak köszönhetően. A korábbi OKJ rendszert felváltó új modellben a szakma a szociális ágazat alá került.

A diákok 5 éves technikumi képzésben vesznek részt. A 9-10. évfolyam ágazati szakmai alapozása után ágazati alapvizsgával zárul a 10. év végén. A 11-13. évfolyam a szakirányú oktatás részeként elkezdődik a szakmai specializáció az érettségi vizsgákra való felkészülés mellett. 12-13. tanévben a duális képzés is elkezdődik a bölcsődei gyakorlattal. A kimenet: A 13. évfolyam végén érettségi bizonyítványt és technikus szintű szakképesítést kapnak a diákok.

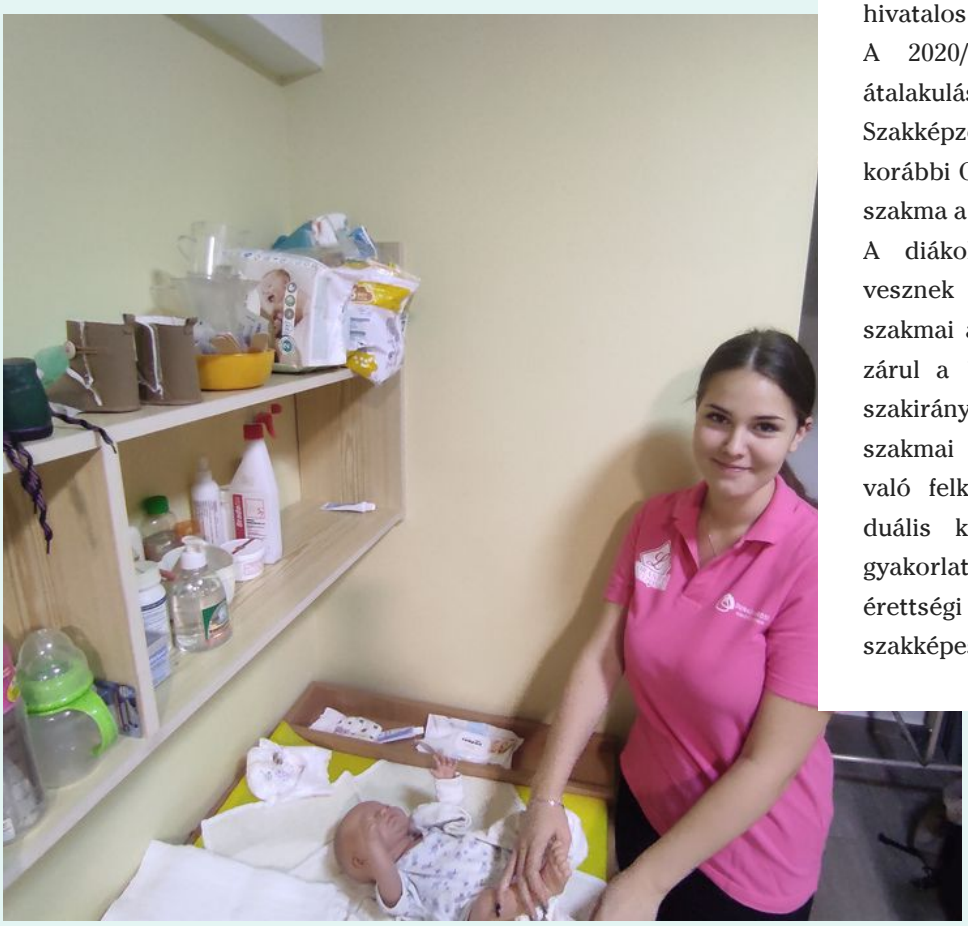

A 2020-as reform egyik újdonsága, hogy minden technikumi tanuló ösztöndíjban részesül. 9-10 évfolyamban fix alapösztöndíj, majd a 11. évfolyamtól a tanulmányi eredményeket figyelembe vevő támogatásban részesülnek a tanulók.

Dunaújvárosban a kisgyermekgondozó és -nevelő szakemberképzés központja a Dunaújvárosi Szakképzési Centrum Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium. Városunkban ez az intézmény biztosítja a szakmai utánpótlást, szorosan együttműködve a helyi bölcsődei hálózattal.

Dunaújvárosban a képzés egyik legnagyobb előnye a valódi duális rendszer. A tanulók nem csak elméletben, hanem közvetlenül a lehetséges leendő munkahelyükön tanulhatják meg a szakmát. Az elméleti alapozás (ágazati alapvizsga), után a diákok szakképzési munkaszerződést kötnek. A gyakorlati képzőhelyszínt a Bölcsődék Igazgatósága Dunaújváros biztosítja az 5 helyi tagbölcsődében. A leendő kisgyermeknevelőket tapasztalt bölcsődei tereptanárok mentorálják a mindennapok során, ami garantálja az azonnal használható tudást.

Iskolánkban megszerzett alapokkal jelentkezhetnek a felsőoktatási képzésre, illetve a bölcsődei kisgyermeknevelésen kívül munkát vállalhatnak minden olyan területen, ahol 0-3 éves korú gyermekek ellátása történik.

A visszajelzések alapján többen sikeresen folytattak/folytatnak tanulmányokat csecsemő és kisgyermeknevelő BA felsőoktatási alapképzésben, illetve más felsőoktatási területen (pl. gyógypedagógia).

Számomra ez a 11 év mindenképpen hasznos és eredményes volt! Rengeteg ismerettel, új élménnyel gazdagodtam, a fiatalokkal való napi kapcsolat pedig fizikailag és szellemileg is frissen tartott!

Kollégáim és a diákok elhalmoztak szeretetükkel! Remélem a diákok is hasonló tapasztalatokkal távoznak intézményünkből, és jó emlékeket őriznek rólunk!

KEEP IT REAL

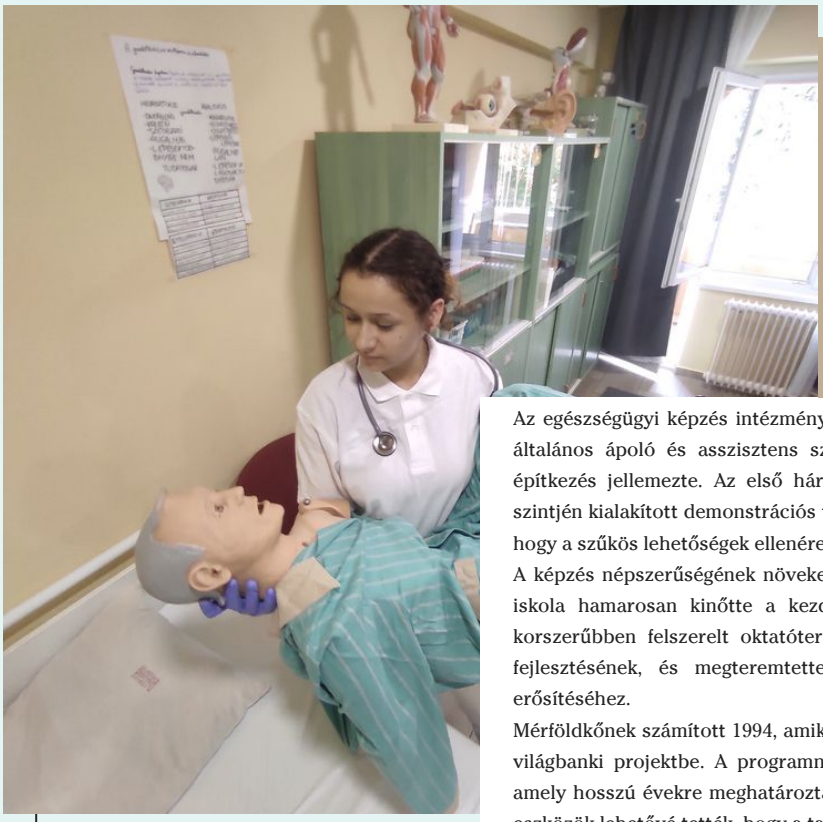

Egészségügyi képzés

Az egészségügyi képzés intézményünkben 1989-ben indult el szakközépiskolai és szakiskolai formában, általános ápoló és asszisztens szakokkal. A kezdeti időszakot a lelkesedés, az elhivatottság és az építkezés jellemezte. Az első három évben a gyakorlati képzés az I. számú Rendelőintézet legfelső szintjén kialakított demonstrációs termekben zajlott. Az akkori oktatók jelentős szerepet vállaltak abban, hogy a szűkös lehetőségek ellenére magas színvonalú szakmai munka valósulhasson meg.
A képzés népszerűségének növekedésével egyre több tanuló választotta az egészségügyi pályát, így az iskola hamarosan kinőtte a kezdeti helyszínt. A gyakorlati oktatás a kollégiumba költözött, ahol korszerűbben felszerelt oktatótermek kialakítására nyílt lehetőség. Ez új lendületet adott a képzés fejlesztésének, és megteremtette a feltételeket a gyakorlatorientált szakmai felkészítés további erősítéséhez.
Mérföldkőnek számított 1994, amikor intézményünk az egészségügyi szakmacsoporttal bekapcsolódott a világbanki projektbe. A programnak köszönhetően olyan jelentős eszközfejlesztés valósulhatott meg, amely hosszú évekre meghatározta az oktatás szakmai színvonalát. Az új demonstrációs és szemléltető eszközök lehetővé tették, hogy a tanulók korszerű körülmények között sajátíthassák el hivatásuk alapjait.

Az egészségügyi képzés intézményünkben 1989-ben indult el szakközépiskolai és szakiskolai formában, általános ápoló és asszisztens szakokkal. A kezdeti időszakot a lelkesedés, az elhivatottság és az építkezés jellemezte. Az első három évben a gyakorlati képzés az I. számú Rendelőintézet legfelső szintjén kialakított demonstrációs termekben zajlott. Az akkori oktatók jelentős szerepet vállaltak abban, hogy a szűkös lehetőségek ellenére magas színvonalú szakmai munka valósulhasson meg.
A képzés népszerűségének növekedésével egyre több tanuló választotta az egészségügyi pályát, így az iskola hamarosan kinőtte a kezdeti helyszínt. A gyakorlati oktatás a kollégiumba költözött, ahol korszerűbben felszerelt oktatótermek kialakítására nyílt lehetőség. Ez új lendületet adott a képzés fejlesztésének, és megteremtette a feltételeket a gyakorlatorientált szakmai felkészítés további erősítéséhez.
Mérföldkőnek számított 1994, amikor intézményünk az egészségügyi szakmacsoporttal bekapcsolódott a világbanki projektbe. A programnak köszönhetően olyan jelentős eszközfejlesztés valósulhatott meg, amely hosszú évekre meghatározta az oktatás szakmai színvonalát. Az új demonstrációs és szemléltető eszközök lehetővé tették, hogy a tanulók korszerű körülmények között sajátíthassák el hivatásuk alapjait.

Egészségügyi demonstrációs egység

A folyamatos fejlődés eredményeként 2002-ben az iskolai tanműhely szomszédságában található óvoda egyik átalakított részében alakítottuk ki az egészségügyi demonstrációs egységet. Az új környezet korszerűbb és komplexebb gyakorlati oktatást tett lehetővé. Ezt követően 2018-ban ismét új fejezet kezdődött: a képzés visszaköltözött az iskola kollégiumába, ahol az alsó szinten kialakított demonstrációs egység szolgálja a mai napig az oktatást.
Az elmúlt több mint három évtized során az egészségügyi képzés folyamatosan fejlődött és megújult, miközben hű maradt legfontosabb küldetéséhez: olyan szakemberek képzéséhez, akik tudásukkal és emberségükkel szolgálják a betegeket. Ebben a munkában meghatározó szerepet játszottak azok az oktatók, akik szakmai alázattal, alapossággal és kiemelkedő empátiával nevelték a jövő egészségügyi dolgozóit.

A magas szakmai színvonal érdekében kollégáink folyamatosan képzik magukat

Jelenleg nappali és esti rendszerben egyaránt ápoló- és mentőápoló-képzés folyik intézményünkben. A szakmák iránti érdeklődés évről évre növekszik, a nappali tagozatos tanulók létszáma folyamatos emelkedést mutat. Az elmúlt két évben a munkaügyi központtal együttműködve segédápoló-képzés is zajlik, amely tovább erősíti intézményünk szerepét a térség egészségügyi szakember-utánpótlásában. Mindezen eredmények mögött ott állnak azok a kiváló pedagógusok és szakemberek, akik munkájukkal, elkötelezettségükkel és példamutatásukkal formálták az egészségügyi képzés múltját és jelenét. Emlékük, szakmai örökségük és emberségük a jövő generációi számára is irányt mutat.

Oktatóink közül hárman iskolánkban végeztek még a múlt században

Oktatóink jelenleg:

Bozsó Krisztina Zsanett
Domanyek Eszter
Karsainé Glavinasz Beáta
Kiss Veronika
Lázárné Lukácsi Tímea
Plich Zoltánné
Reszegi Imre

Óraadóink:

Erdély – Gózon Henrietta
Köller Péterné
László Kata
Oroszi Csilla

A magas szakmai színvonal érdekében kollégáink folyamatosan képzik magukat és az állandó munkatársakon kívül külsős szakmai kollégák is segítik munkánkat.

Életképek a tanműhelyből

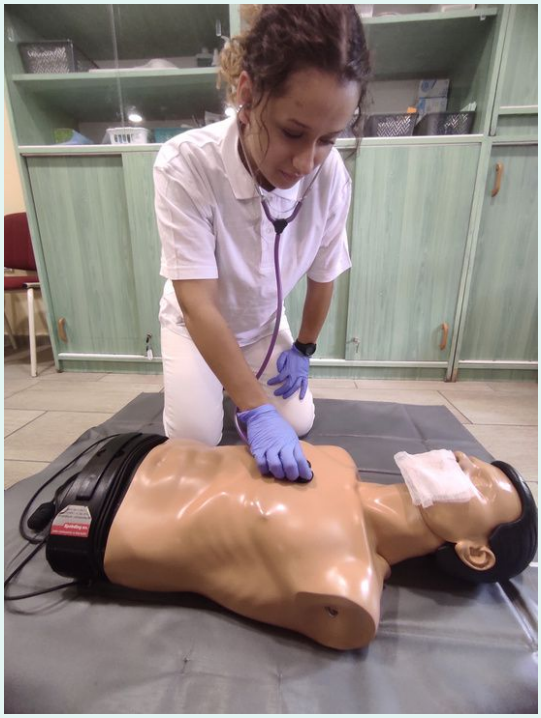

Mádai Lászlóné (Erzsike)
1959–2019

Mádai Lászlóné, Erzsike, iskolánk egykori szakmai igazgatóhelyettese, elismert egészségügyi szakoktatója és közösségünk meghatározó tagja volt. Több évtizedes pályafutása során generációk szakmai felkészítésében és nevelésében vállalt kiemelkedő szerepet.

1978-ban a székesfehérvári Bugát Pál Egészségügyi Szakközépiskolában szerzett általános ápoló és asszisztens szakképesítést, majd a Dunaújvárosi Kórházban kezdte meg munkáját. 1980-tól kapcsolódott be a helyi szakképzésbe, kezdetben az akkori 316. számú Szakmunkásképző Intézetben, ahol a tanulók egészségügyi alkalmassági vizsgálatait szervezte, és egészségügyi ismereteket közvetített számukra. 1989-ben a Semmelweis Egyetem Egészségügyi Főiskolai Karán egészségügyi szakoktatói diplomát szerzett.

Szakmai pályafutása később szorosan összefonódott a Lorántffy történetével. Oktatóként, majd szakmai igazgatóhelyettesként meghatározó szerepet vállalt az egészségügyi szakképzés elméleti és gyakorlati oktatásában, valamint a felnőttképzés szervezésében és fejlesztésében.

Munkáját kivételes hivatástudat, alaposság és lelkiismeretesség jellemezte. Tanítványait nem csupán a szakma ismeretére és szeretetére nevelte, hanem arra is, hogy munkájukat felelősséggel, empátiával és az emberek iránti tisztelettel végezzék.

Vezetőként is ugyanezek az értékek határozták meg tevékenységét. Szakmai felkészültsége mellett segítőkészsége, türelme és embersége tette igazán megbecsült kollégává. Mindig lehetett számítani rá, akár szakmai kérdésekben, akár személyes nehézségek idején.

Kiemelkedő pedagógiai munkáját és a felnőttképzés iránti elkötelezettségét 2016-ban Dunaújváros Érdemes Pedagógusa díjjal ismerték el.

2018-ban szakmai igazgatóhelyettesként vonult nyugdíjba, de az iskolától ekkor sem szakadt el: továbbra is részt vállalt a vizsgaszervezési és egyéb szakmai feladatokban.

2019 májusában, méltósággal viselt betegség után hunyt el.

Erzsike emlékét szeretettel és tisztelettel őrizzük. Szakmai tudása, hivatásszeretete és embersége maradandó nyomot hagyott iskolánk életében. Mindaz, amit tanítványainak és kollégáinak átadott, ma is része a Lorántffy szellemi és emberi örökségének.

Birkás Orsolya: Goda Miklósné Gabikáról

Amikor megtudtam, hogy rám gondoltak annak kapcsán, hogy az iskola évkönyvébe írjak Gabi néniről, bevallom, egy pillanatra nehéz volt megszólalnom.
Óriási megtiszteltetés számomra.
Gabi néni történetében, szeretettel és büszkén elmondhatom, nem csupán egy régi tanítvány vagyok, hanem barát is.

Egészségtant és pszichológiát tanított nekünk.
Egészségügyi szakos osztálytársaimmal nemcsak a tantárgyak miatt szerettünk ezekre az órákra járni.
Szerette a munkáját, a tanítványait pedig még annál is jobban.
Ízig-vérig pedagógus volt.
Jó volt hallgatni, jó volt kérdezni, jó volt vele gondolkodni.
És bizony, jó volt vele nevetni, a jókedv mindig megtalálta helyét az órákon.
Gabi néni úgy tudott fontos dolgokról beszélni, hogy közben egyetlen pillanatra sem vált távolivá.
Nem éreztük azt, hogy ő a tanári asztal mögött ül, mi pedig a padokban.
Közel volt hozzánk. Emberként is.

Aztán elballagtunk.
Ezután is kerestük egymást, beszélgettünk, sokat leveleztünk, megosztottunk egymással örömöket, bánatokat, gondolatokat.
És közben észrevétlenül szoros barátság alakult ki köztünk.
Már nem egy pedagógus és diákja beszélgetett egymással, hanem két ember, akiknek fontossá vált a másik.

Aztán az élet egyszer csak úgy döntött, nem ad több időt…
Sokáig hitegettem magam, lesz újabb találkozás, lesz újabb beszélgetés, közös fagyizás és fotózás a természetben, de nem…
Képzeld, volt, hogy vártalak a Duna-parton!
Tudod, ott, ahol a gyurgyalagokat mutattad.

Nem jöttél…

Maradnak a levelek, és a rengeteg emlék.
Tudod, Gabi néni, most, hogy rólad írok, szeretném azt hinni, hogy ezekkel a sorokkal egy kicsit tovább őrizhetjük mindazt, amit tőled kaptunk.
A szeretetet.
Szeretném, hogy, aki ezeket a sorokat olvassa, megérezze, milyen különleges ember voltál, és milyen jó volt téged ismerni.
És, tudod mit, Gabi néni?
Most jöttem rá valamire!
Ez a találkozás nem is ért véget, hiába nem láthatunk már!

Amikor belefogtam az írásba, nem tudtam, mi legyen a cím.
Kerestem a megfelelő szavakat, de egyik sem tűnt hozzád illőnek.
Aztán, most, hogy a végére értem, megszületett.
Így, most kivételesen, nem a cím vezeti fel a történetet, hanem a címmel zárom soraimat:

Vannak találkozások, melyek nem érnek véget…

Találkozunk!

Gabika gyönyörű fotói:

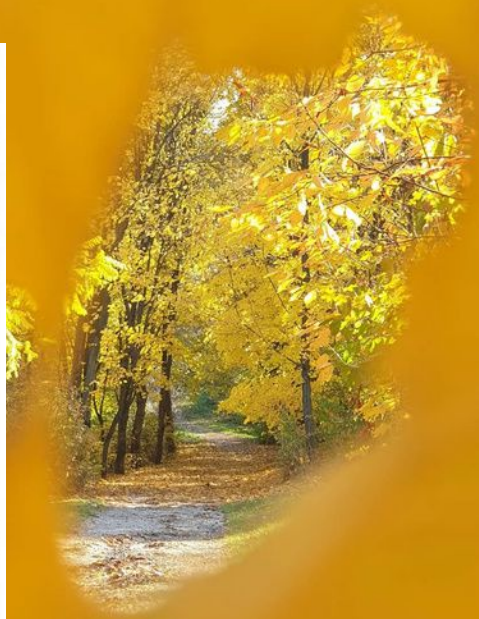

LÁZÁRNÉ LUKÁCSI TÍMEA – EGYKORI DIÁKUNK, MA ISKOLÁNK OKTATÓJA

Pályaút – Lázárné Lukácsi Tímea

1994-ben végeztem a Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégiumban általános ápoló és asszisztensként. A középiskola elvégzése után a Szent Pantaleon Kórházban kezdtem dolgozni ápolóként, majd később főnővérként folytattam szakmai pályafutásomat. Munka mellett képeztem tovább magam és diplomát szereztem.
Az egészségügyben eltöltött 32 év alatt rengeteg szakmai és emberi tapasztalatot szereztem. Munkám során megtanultam, milyen fontos az empátia, a felelősségtudat, a türelem és az emberek iránti odafigyelés.
A betegek, a kollégák, a nehéz és a felemelő pillanatok mind hozzátettek ahhoz, aki ma vagyok.
Mindig is szerettem tanulókkal foglalkozni, és fontosnak tartottam, hogy szakmai tudásomat és tapasztalataimat átadjam a fiatalabb generációnak. Kórházi munkám során szeretettel, türelemmel és nagy odafigyeléssel foglalkoztam az intézményünkbe érkező ápoló hallgatókkal, akiknek szakmai gyakorlatuk során igyekeztem megmutatni a betegellátás gyakorlati oldalát, valamint az empatikus, felelősségteljes ápolói munka fontosságát.
2006 óta a Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégiumban óraadóként is lehetőségem van tanulókkal dolgozni. Az oktatás számomra nem csupán a szakmai ismeretek átadását jelenti, hanem a fiatalok támogatását, motiválását és személyiségük fejlődésének segítését is. Örömmel tölt el, amikor látom a tanulók fejlődését, érdeklődését és azt, ahogyan a megszerzett tudásukat a gyakorlatban is alkalmazni kezdik.

32 év után különleges érzés volt visszatérni abba az iskolába, ahol egykor én is diákként ültem az iskolapadban – ezúttal már oktatóként.
Ennyi év után különleges és megható érzés volt újra belépni az iskola kapuján. Sok ismerős emlék, régi élmény és érzés elevenedett fel bennem, miközben egy teljesen új szerepben találtam magam.

Nagy öröm számomra, hogy tudásomat, tapasztalataimat és az egészségügy iránti elkötelezettségemet most a fiataloknak adhatom tovább.
Úgy érzem, ezzel a visszatéréssel pályám egy új, ugyanakkor nagyon is természetes fejezete kezdődött: egykori iskolámba visszatérve most én kísérhetem a diákokat azon az úton, amelyen egykor én is elindultam.

Dunaújváros, 2026.szept.8.
Lázárné Lukácsi Tímea

Állati jó iskola
ahol a felelősség is tananyag

Állatvédelem és állatvédelem-pedagógia a Lorántffyban

A Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium életében az elmúlt évek során egyre hangsúlyosabb szerepet kapott az állatvédelem, a felelős állattartásra nevelés és az állatok iránti tisztelet kialakítása. Mindez mára jóval több lett néhány alkalmi programnál: az iskola nevelési szemléletének fontos részévé vált.

Ennek a kezdeményezésnek a motorja és lelkes szervezője Baranyi Hajnalka, iskolánk kémiatanára, sokoldalú oktatója, aki rendkívüli elhivatottsággal dolgozik azért, hogy az állatvédelem a diákok mindennapjainak természetes részévé váljon. Hajnalka számára az állatok szeretete nem csupán személyes ügy, hanem pedagógiai küldetés is. Hisz abban, hogy az állatokkal való találkozások, a róluk való gondoskodás és a felelős döntések megtanítják a fiatalokat az empátiára, a türelemre és a környezetük iránti felelősségre.

Az ő kezdeményezésére és kitartó szervezőmunkájának köszönhetően az iskola 2023-ban csatlakozott az országos Állatvédelmi Témahéthez. Azóta számtalan program, előadás, közösségi kezdeményezés és gyakorlati foglalkozás valósult meg. A diákok megismerkedhettek az állatmentők munkájával, találkozhattak terápiás kutyákkal és mentett állatokkal, ellátogathattak állatkertekbe, arborétumokba, és maguk is részt vehettek állatvédő szervezetek támogatásában.

Az iskolában adománygyűjtéseket szerveztek, madárodúk, sünlakok és rovarhotelek készültek, létrejött a tanulók kedvenceit bemutató „Kiskedvencek fala”, valamint játékos, interaktív feladatok segítették a felelős állattartás szabályainak megismerését. Különleges eseménnyé váltak az „Állati Jó Nap” rendezvények is, amelyek során az állatvédelem élményszerűen, közvetlen találkozásokon keresztül került közelebb a fiatalokhoz.

A sokéves munka jelentős elismeréseket is hozott. A Lorántffy 2024-ben elnyerte az Állatbarát Középiskola címet, és az Év Állatvédő Középiskolája országos versenyen harmadik helyezést ért el. Az intézmény 2025-ben ismét elismerésben részesült állatvédelmi tevékenységéért. Ezek az eredmények Baranyi Hajnalka következetes munkájának, valamint a kezdeményezésekhez csatlakozó pedagógusok és diákok összefogásának köszönhetők.

Hajnalka különösen fontosnak tartja az állatvédelem-pedagógia szemléletének elterjesztését. Meggyőződése, hogy az állatokkal kapcsolatos ismeretek átadása mellett legalább ilyen lényeges a személyes élmény, a példamutatás és a cselekvő részvétel. Az állatok iránti figyelem ugyanis nemcsak a felelős állattartás alapjait teremti meg, hanem a fiatalok személyiségét, együttérzését és közösségi gondolkodását is formálja.

Az állatvédelmi kezdeményezések 2026-ban is folytatódtak. Az Állatvédelmi Témahét programjai között természetközeli foglalkozások, állatokkal kapcsolatos ismeretterjesztő események és kreatív tevékenységek is helyet kaptak, bizonyítva, hogy az állatvédelem mára valóban beépült az iskola életébe.

A Lorántffy állatvédelmi tevékenysége jó példa arra, hogy egy elhivatott pedagógus kezdeményezése miként válhat egy egész intézmény közös értékévé. Baranyi Hajnalka lelkesedése, kitartása és rengeteg munkája nyomán az állatok iránti felelősség és szeretet a Lorántffy egyik meghatározó nevelési értékévé vált.

Mert az állatok védelmére nevelve egy figyelmesebb, felelősségteljesebb és emberségesebb jövőt is építünk.

Visszatérés

Egyszer volt, hol nem volt [Nem mese, tessék tovább olvasni!:)], volt egyszer egy szeplős, égővörös hajú kislány, ráadásul még szemüveges, aki Nagyvenyimen és Dunaújvárosban is élve igazán jó tanulóként, „különcként” kereste helyét a barátai, a családja és a világ történései között.
Az általános iskola évei után – szülei orvosi pályára szánták – a Lóriba „keveredett”. Ami jó, ott az idő gyorsan telik. Végzős korában eljött a nagy kérdés: továbbtanulni vagy dolgozni? Két év „alapkémia” tanulása után merészen beadta a felvételi lapját a Veszprémi Egyetem kémia szakára, és csoda történt! Felvették. [Én bíztam benne, egyes tanáraim kevésbé, de abban a tanévben, az iskolából elsőként leendő egyetemistának lenni igazán jó érzés volt:)].
A kitartást és szorgalmat követelő öt év hatalmas munkával és persze bulikkal telt el, így - sokak meglepetésére, talán maga is alig hitte el, de - elvégezte a Veszprémi Egyetem kémia–környezettan középiskolai tanár szakot kitűnő eredménnyel. Már az utolsó évben munkát keresett, hogy megszerzett tudását át tudja adni a jövő nemzedékének [hűha, de nagy szavak, de jól hangzik, nem?:)], így „felvételizett” abba a Lóriba is, ahonnét a gyökerei indultak. Miért innét és milyen gyökerek?
A Lóris évei alatt egészségügyi szakképesítést szerzett, de nem ez volt számára a legfontosabb, hanem az ott eltöltött mozgalmas, felejthetetlen négy év, ami alatt Ő és osztálytársai gyakran fejezték be a „valakimenjenversenyre” kezdetű mondatokat. Persze ezekre szívvel-lélekkel felkészülve, onnan igen jó eredményekkel hazatérve, büszkék voltak arra, hogy Ők biza’ Lórisok. De nem csak emiatt emlékezett vissza jó szívvel egykori iskolájára. Az első nagy szerelem – akkor azt hittem:) –, év végi egyhetes egészség-megőrzési táborok – hát nem mindig sikerült megőrizni az egészségünket, pedig mi azon voltunk:) –, a beszélgetős, jól tanító, megértő, diákszerető, inspiráló, sokat segítő, mindenben támogató tanárok, a felejthetetlen bulik, diszkók, farsangok tették emlékezetessé a középiskolai éveket a még mindig égővörös hajú csaj számára.
Visszatérve talán ez döntött újra a Lóri mellett, na, meg azon tanárok példája, támogatása, akik annak idején etalonok voltak számára: Oroszné Garami Zsuzsanna, Goda Miklósné, Szmodics László, Dr. Martin Ferenc, Dr. Tischner Magdolna és nem utolsósorban Dr. Marth Péter.
2000. 08.15-étől határozott, 1 évre vették fel a régi iskolájába, üres álláshelyre és heti 20 óra kötelező óraszámmal, illetve 53900 Ft-os, pótlékokkal emelt alapfizetésért. Ez volt a „tanulóidőszak”: ki kicsoda, hová kell fordulni tűzőgépért, hol a szertár kulcsa, melyik asztal az övé a tanáriban, miért nem gondolja a portásnéni, hogy Ő itt tanár, ki fogja locsolni a virágokat vagy ki segít a szerelési dolgokban, és kik azok a kisemberek, akiknek órát kell tartani, így vagy úgy. Voltak nagyon kemény időszakok, nehéz volt a tinédzser gyerekek és személye közötti kb. 5 év korkülönbséggel és néha a kollégákkal is meggyűlt a baja. Az igazgatói irodát is többször meglátogatta, személyes invitálásra, nem önszántából. 1 év múlva és azóta is tartó határozatlan idejű szerződést kapott, és érezte, ez az az iskola, ahol tanítani szeretne, ahol elismerik a törekvéseit és hagyják – bizonyos keretek között – tanítani, programokat szervezni, együtt élni az iskola szellemiségével.

Az évek során több osztályt kísért végig a középiskolai éveik végére, többekkel a mai napig találkozik és jó kapcsolatot ápol, akár személyesen, akár a közösségi oldalakon. Számos tanított, vagy csak a folyosóról ismert volt tanítvánnyal találkozik az egészségügy, a szolgáltatóipar és a vegyészet területén. Több tanuló végzett el vegyész, vegyész- és anyagmérnök, kémia szakot, szakoktatói képzést is azok közül, akikkel Ő szerettette meg a kémiát, vagy legalábbis tanulhatóvá tette a számukra.

Büszkeség!

Ahogy az évek teltek, úgy lett öregebb…nyilván ez minden élőlénnyel így van a Földön. De a hitét - nem sokszor - veszítette el abban, hogy kell és jól tanítani a sok fajta kémiát, a környezetvédelmet, a környezettechnikát és alkalmanként a biológiát is. Az idők során a környezetvédelmi technikus képzés megszűnt, viszont elég korán bekapcsolódott a nappali és felnőttoktatásban lévő fodrász és kozmetikusok (ma már kozmetikus technikus) képzésbe is anyagismeret, alkalmazott kémia tantárgyak tanításával, így a mai napig a vegyipar és szépészet ágazaton, 2020 óta már oktató besorolással tanít és nevel.

A tanévek nemcsak a diákokkal való napi kapcsolatot jelentették órán és órán kívüli tevékenységekben, hanem önmagát is képezte. Ennek eredményeként sikeres letette az angol komplex középfokú nyelvvizsgát, majd lett környezetmérnök 2024-ben, gumiipari technológiai szakmérnök 2011-ben, közoktatási-vezető és szakvizsgázott pedagógus 2012-ben, és 2026 tavasza óta állatvédelem-pedagógiai szakember.

Az össze iskolai dolgozó életét is színessé tették a közös kirándulások, a farsangi beöltözések, a karácsonyi ajándékozások és bütykölde, a közös ebédek, amihez sokszor csapatokat kellett alkotnunk és „versenyeztünk” egymással. Természetesen mindig jó hangulatban teltek ezek a közös, csapatépítő, „összerázó” alkalmak. És életre szóló, igaz barátságok is születtek, Schön-Kratzmajer Beatrix és Nagy Krisztina személyében.
Gyorsan elreppen az immár 26 tanév ebben az iskolában. Osztályfőnökként, szalagavató-szervezőként, DÖK patronáló tanárként, munkaközösség-vezetőként és vizsgaszervezőként is helyt állt a sokszor „viharos” időkben.

Immáron a 26. tanévet tölti (már) oktatóként a Lorántffy suliban és reméli, hogy Ő is sok diák számára adott már felejthetetlen emlékeket, órákat, programokat, kirándulásokat – csak kellemeseket persze:) – és bízik abban is, hogy van olyan diákja, aki az átadott tudást jó tudta hasznosítani a saját életében és jó szívvel emlékszik rá.

Én voltam Ő vagy Ő volt Én? Végül is mindegy.

Baranyi Hajni

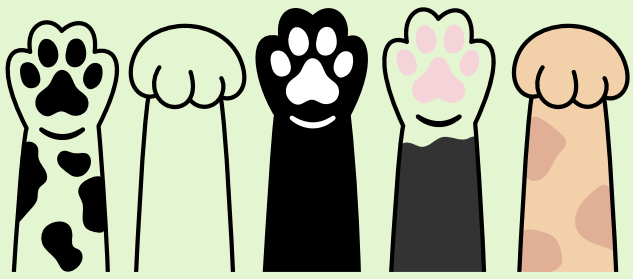

2017

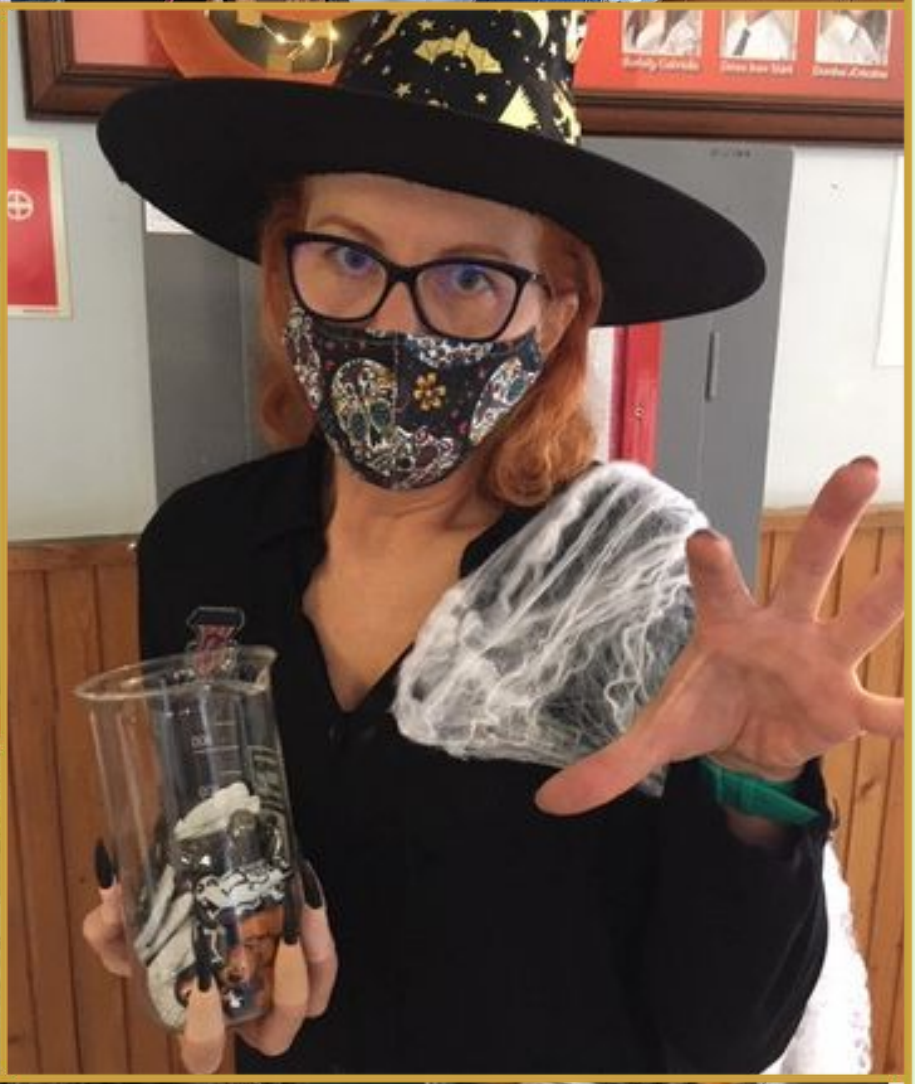

VEGYÉSZ
VEGYÉSZ

Állatbarát KÖZÉPISKOLA
állatvédelemgyerekeknek.hu

NYUL ERIKA A TERMÉSZET PILLANATAI

Egy pedagógus, aki fényképeivel is tanít bennünket látni

A fényképezés különleges képesség: észrevenni és megörökíteni azt, ami mellett mások talán észrevétlenül elhaladnak.

Nyul Erika, iskolánk pedagógusa a természetfotózásban is megtalálta az önkifejezés lehetőségét. Felvételein a természet apró részletei, a madárvilág szépsége és a megismételhetetlen pillanatok kerülnek a középpontba.

Fotói a National Geographic Magyarország online felületén is megjelentek, munkái pedig jól példázzák, hogy a pedagógusi hivatás mellett milyen sokféle tehetség és alkotói szenvedély bontakozhat ki.

Büszkék vagyunk arra, hogy iskolánk közösségében ilyen sokoldalú, tehetséges kollégák dolgoznak.

A tanári hivatáson túl

Kollégium

AHOL A BARÁTSÁGOK SZÜLETNEK, ÉS AZ EMLÉKEK MEGMARADNAK

A kollégium története

A diákotthon átadása 1977.09.29.

A kollégium 1977 augusztusában fogadta első lakóit. Ekkor, mint a 316. sz. Makarenko Ipari Szakmunkásképző Intézet Diákotthon működött. 100 férőhelyet a Papíripari Vállalat használt munkásszállóként, a kollégistáknak 90 férőhely jutott. Három koedukált, azonos évfolyamú csoport működött. 1979-ben már megduplázódott a létszám és öt nevelőtanár és egy kulturális nevelőtanár látta el a megnövekedett feladatokat. Ebben az évben diákotthonból kollégium lett. Az első években megtörtént a működés feltételeinek, a hagyományok alapjainak megteremtése. A diákok különböző versenyeken vettek részt, és többféle szakkörből választhattak. Pl. fotó, kézimunka, sakk, ifjúsági Klub, Moszkvai Rádió Ifjú Baráti Klubja, könyvtár, közlekedési és színjátszó szakkör.

Cél volt a „Kiváló Kollégium" elérése, melyhez az első Arany Oklevelet 1981-ben, a másodikat 1982-ben kapta meg az intézmény. Közben kibővült a szakkörök száma. A modellező szakkör tagjai városi és országos versenyeken is bemutatkoztak. Énekkar és citerazenekar működött, megalakult a szülői munkaközösség, és a pápai Acsády Ignác Kollégiummal testvérkollégiumi kapcsolat alakult ki, amely tizenöt évig tartott. Ez a hosszan tartó baráti kapcsolat a kellemes együttlétek mellett hasznos eszmecseréket és nemes vetélkedéseket is jelentett mindkét kollégium számára.

A megnövekedett diáklétszámhoz 1983-ban nyolc álláshelyet engedélyezett a Városi Tanács.

1984 fontos állomás volt: a Művelődési Minisztérium és a KISZ KB a Kiváló Kollégium címet adományozta az intézménynek. A jutalomból vásárolta a kollégium az első (Primo)számítógépet, így már számítógépes „szakkör" is működött. 1986-ban a Munkásszövetkezet segítségével iskolaszövetkezeti csoport alakult, amely egy kis boltot üzemeltetett a kollégiumban, melyben a diákok önként vállalták a munkát.

A kollégisták ezekben az években is részt vettek különböző versenyeken, kulturális programokon. Színházba nemcsak Dunaújvárosba, hanem Budapestre is jártak, és a kirándulások alkalmával szép helyeket ismertek meg. Voltak kirándulni az Északi-középhegységben, Pécsett és környékén, sőt néhányan a Szovjetunióba, Csillagvárosba is eljutottak.

1987 újabb fontos állomás volt az intézmény történetében. A Makarenko Intézetből levált a Könnyűipari Szakmunkásképző Intézet a kollégiummal együtt, s a kollégium megkapta a harmadik Arany Oklevelet.

A következő tanévben a kollégisták először jutottak be a „Magyarország az én hazám" vetélkedő országos döntőjébe, és jól szerepeltek a „Ki tud többet a Szovjetunióról?" versenyen. A rendszerváltás során végbemenő társadalmi változások a kollégiumot is érintették. Megszűnt az országos kollégiumi verseny, az iskolaszövetkezeti csoport, az MHSZ klub, a budapesti színházlátogatások. Megnőtt a lelki problémákkal küszködő gyermekek száma.

1990-ben megalakult a Kollégiumi Érdekvédelmi Szövetség, s létrejött a megyei szervezet is. Az évek során a tanulólétszám lassan csökkent, mert sok vállalat nem akart vidéki tanulót felvenni. Azért, hogy újra 200 tanuló legyen, 1991-től más iskolák diákjait is fogadta a kollégium.

Az oktatásban részt vevő tanulók életkora kitolódott, a diákok fele szakközépiskolai tanuló lett. Fejlődést jelentett a zárt láncú TV-rendszer kialakítás, és egy kártyás telefon felszerelése. A közös kirándulások ezekben az években is sok kedves élményt szereztek a kollégium lakóinak.
1994-ben újjáalakult a kollégiumi diákönkormányzat, az országos mozgalom is fellendült, melyhez a kollégium is csatlakozott. Az évek során a diákok szép sikerrel vettek részt a megyei kollégiumok közötti versenyeken. 1996-ban az iskola új tanműhelyt kapott, így felszabadultak azok a helyiségek, ahol eddig gyakorlati oktatás folyt, azonban a délelőtti tanórákhoz továbbra is szükségesek voltak a kollégiumi tanulószobák.
Az 1996/1997-es tanév szeptemberétől csak lány tanulók kerültek a kollégiumba, mert csak így lehetett a Lorántffy iskolába felvett tanulók elhelyezését megoldani.
A kilencvenes évek a pályázatok évei voltak. Szűkös körülmények között folyt az intézmény működtetése, a pénzforrás szinten tartását a pályázatok jelentették. Pályázati pénzből került megvásárlásra a tűzzománc szakkörhöz szükséges kemence. 2000 óta a város minden középiskolájából fogadta a kollégium a diákokat, amely 2001 óta a demográfiai változások miatt újra koedukált lett.
Az utóbbi évek során eredményesen szerepeltek a tanulók a kollégiumok közötti megyei versenyeken, és a Lorántffy kollégium is szervezett asztalitenisz és tűzzománc-készítő megyei versenyt.
A következő években bevezetésre került a Kollégiumi nevelés országos alapprogramja, melynek megvalósítása embert próbáló feladat tanárok és diákok számára egyaránt. Nagy fejlődést jelentett az informatikai hálózat kiépítése, melynek segítségével a gyerekek második otthonában is kitárult a világ. A társadalmi változások negatív hatásai sem kerültek el bennünket, egyre több feladat hárul ránk, sokszor nemcsak helyettesítenünk, hanem pótolnunk kell a hiányzó családokat.
Hosszú évek alatt lehetőségeinkhez képest nagy gondot fordítottunk az épület karbantartására, berendezésinek megújítására, hogy a kollégium lakói esztétikus és kulturált környezetben élhessék mindennapjaikat.
A kollégium 2018-ban kívül - belül megújult: nyílászárók cseréjére és a külső szigetelés után a belső közösségi terek (társalgó, lobby, zsibongó, teakonyha) is megújultak pályázati forrásokból.
A kollégium 3 szinten 50 fő fiú és 100 fő lány tanulónak tud férőhelyet biztosítani.
A szinteken 12 db 4 ágyas és 1 db 2 ágyas erkélyes lakószoba, 2 – 2 nevelői, ill. vendégszoba, 1 – 1 tanulószoba Internet hozzáféréssel, továbbá mosdó – zuhanyzó, WC csoport, mosókonyha és középen tévézési lehetőséget is kínáló zsibongó található.
A tanulószobák számítógéppel ellátottak.
A bejárati szinten nagyméretű társalgó áll rendelkezésre a közösségi programok és a diákok mindennapi együttlétének biztosítására. Az alsó szinten orvosi szoba, hetente egyszer orvosi ellátás, egyébként állandó ápolónő áll a bentlakók rendelkezésére.
A 40 fős klubhelyiség folyamatos használatban van. Délelőtt iskolai tanórák, délután kollégiumi csoportfoglalkozások, szakkörök működnek benne.
Az iskola és a kollégium diákjai részére minden nap nyitva áll a könyvtár, amely közel 10000 db könyvvel és 1500 db tartós tankönyvvel, valamint szakszerű segítséggel áll a tanulni és művelődni vágyók rendelkezésére.
Az étterem és a konyha a kollégiummal egybeépült, egyszerre 80 fő étkezésére biztosít lehetőséget. Felújítást követően, jelenleg szupermenza jelleggel működik és sokkal ízletesebb és változatosabb ételeket fogyaszthatnak a tanulók, amennyi jólesik.

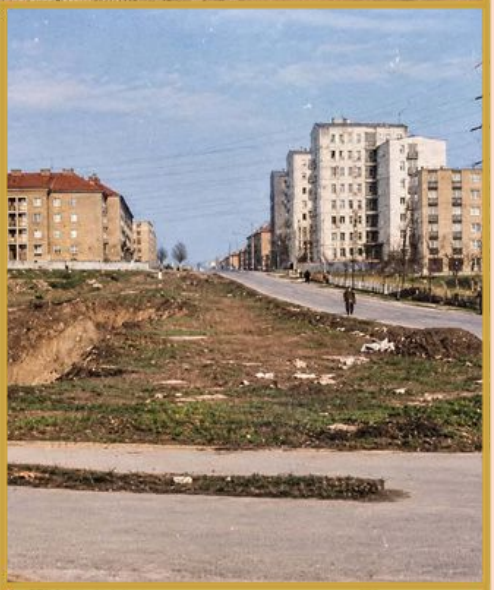

SZUPER
MENZA

SWAT

A Lorántffy sporttörténete

A Lorántffy sporttörténete

I. A sporthagyományok gyökerei

1955–1989

1955

A jogelőd intézmény megalakulása

Létrejött a 316-os Ipari Tanuló Intézet, amely a Dunai Vasmű szakmunkás-utánpótlását biztosította. Az intézmény későbbi sportéletének alapjai is ebben az időszakban formálódtak.

1960-as évek

A női kézilabda sikerei

A Makarenko MÜM 316 női kézilabdacsapata jelentős eredményeket ért el. A csapat egykori tagjai évtizedekkel később, 2014-ben is találkoztak, felidézve közös sportélményeiket és sikereiket.

1963

Új épület a 316-os intézet számára

Az intézmény megkapta új épületét, amely hosszú időn át szolgálta a szakmunkásképzést és az iskolai közösségi életet.

1970-es évek

Szabó Tamás birkózósikerei

A későbbi kollégiumi nevelőtanár 1970-ben magyar bajnoki címet szerzett a 82 kilogrammos súlycsoportban. 1973-ban országos második helyezett lett, 1974-ben és 1975-ben pedig vidékbajnoki címet nyert.

1976. szeptember 1.

Megkezdődik az oktatás

A jelenlegi Lorántffy közvetlen elődjében, a MÜM 316. sz. Intézet Papíripari Tagozatán elindult a tanítás. Ezzel kezdetét vette az intézmény ma ünnepelt ötvenéves története.

1986

Élsportolók a kollégiumi nevelésben

Boromisza Lajos, a Dunaújvárosi Kohász korábbi NB I-es labdarúgója a 316-os intézet kollégiumának nevelőtanára lett. Sportfoglalkozásokat, labdarúgóedzéseket és sportnapokat szervezett, tanítványait városi és megyei versenyekre készítette fel.

Ugyanebben az évben helytörténeti újságcikk mutatta be Szabó Tamás birkózói pályafutását.

1987

Önálló iskolává válás

A papíripari tagozatból önálló Könnyűipari Szakmunkásképző Iskola alakult.

1988

Megalakul a Dunaújvárosi Diáksport Egyesület

A 316-os MÜM és a Könnyűipari Szakmunkásképző együttműködésével létrejött a város első ilyen jellegű diáksport-egyesülete. Vezetője Pallos László igazgató lett. Az egyesület megalakulása fontos mérföldkő volt a szervezett iskolai sport fejlődésében.

A Lorántffy sporttörténete

II. Lorántffy néven – kibontakozó eredmények

1990–2009

1990 — **Megszületik a Lorántffy név**

Az intézmény felvette Lorántffy Zsuzsanna nevét. A korábbi sporthagyományok új iskolai keretek között folytatódtak.

1990-es évek — **Az atlétika és a tollaslabda erősödése**

Az iskola testnevelői megyei atlétikai versenyt rendeztek a szakmunkástanulóknak.
Dankó Gyula és Kovács Imre testnevelő tanárok meghatározó szerepet vállaltak a tollaslabdázás dunaújvárosi meghonosításában. Munkájuk nyomán a sportág a Lorántffy egyik sikeres diákolimpiai területévé vált.

1998 — **Kettős győzelem sakkban**

Decemberben a középiskolások Fejér megyei sakk-diákolimpiáján a Lorántffy tanulói két első helyezést szereztek.

1999 — **Atlétikai versenyszereplés**

Márciusban a dunaújvárosi atlétikai csarnokban megrendezett Somkuty-verseny második fordulójában Lorántffy-s diákok is részt vettek.

2000-es évek — **Kollégiumi sport és diákolimpiai sikerek**

A kollégiumi sportfoglalkozások, sportnapok és labdajátékok továbbra is fontos szerepet kaptak a nevelőmunkában.
A tollaslabdázók közül Kovács Bettina országos diákolimpiai ezüstérmet, Pataki Gabriella bronzérmet szerzett.

2007 — **Európa-bajnoki siker és pedagógusi elismerés**

Muskotály Gyöngyi kick-box Euröpa-bajnoki címet szerzett.
Dankó Gyula testnevelő tanár több évtizedes munkáját Pedagógus Életpályáért Emlékéremmel ismerték el.

A Lorántffy sporttörténete

III. Sportélet a közelmúltban

2015–2026

2015 – Nemzetközi sportkapcsolatok
A Lorántffy kollégiuma adott otthont egy határon túli tehetséges fiatal sportolók számára szervezett tábornak. A program során 25 fiatal szállt meg az intézményben.

2017 – Ökölvívósiker
Oláh Barnabás, a Lorántffy tanulója és a Dunai Ökölvívó Sportegyesület versenyzője kiemelkddő eredményeket ért el. Utolsó három amatőr mérkőzését kiütéssel nyerte.

2018 – A Lorántffy-pálya a városi labdarúgás szolgálatában
Az iskola műfüves sportpályája a Dunaújvárosi Labdarúgó Szövetség egyik bázisaként működött. Az intenzív használat miatt ekkorra felújításra szorult.

2023 – Lóri Mikulás Kupa
A röplabda is helyet kapott az iskola sportprogramjai között. A Lóri Mikulás Kupa a közösségi sportélet egyik eseménye volt.

2024 – Országos röplabdasiker
A Lorántffy lány röplabdacsapata bejutott az országos diákolimpiai döntőbe.

2024. október – Új műfüves labdarúgópálya
Átadták az iskola területén kialakított új kis műfüves pályát, amely testnevelésórák, iskolai mérkőzések és szabadidős sporttevékenységek helyszínéül szolgál.

2025 – Dankó Gyula emlékének ápolása
A Fejér vármegyei tollaslabda-diákolimpia dél-fejéri versenyeit az egykori Lorántffy-s testnevelő tanár tiszteletére rendezték meg.

2025 – Nemzetközi küzdősportsikerek
Gellai Bence a WKF Kickboxing Európa-bajnokságon második helyezést szerzett, az XFC római Európa-bajnokságon pedig Európa-bajnoki címet ért el. Eredményei között thai-box magyar bajnoki és Spárta Kupa-ezüstérem is szerepel.

2026 – Futsaleredmény a jubileumi évben
A Lorántffy fiú futsalcsapata az ötödik helyen végzett a középiskolás futsalkupán.

Szabó Tamás

Dankó Gyula

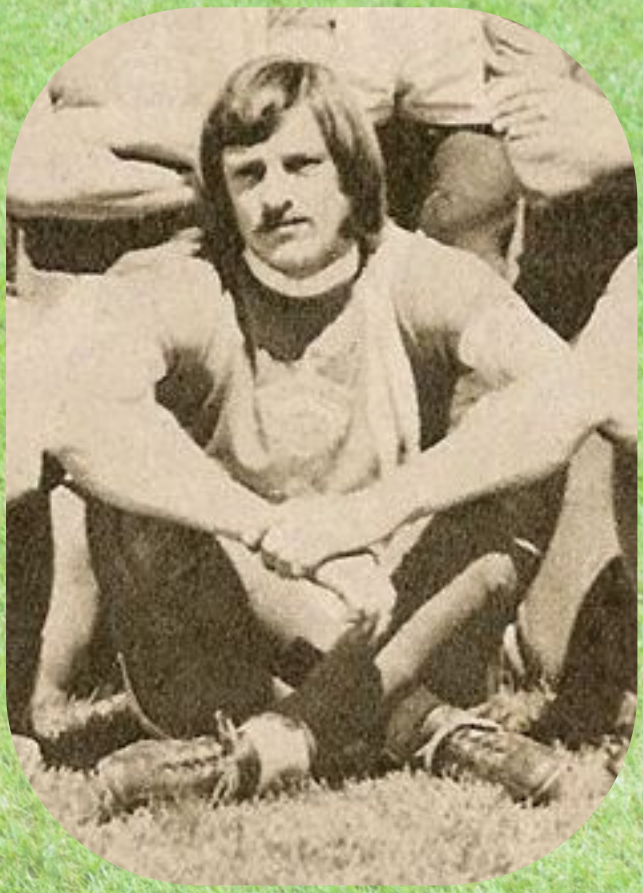

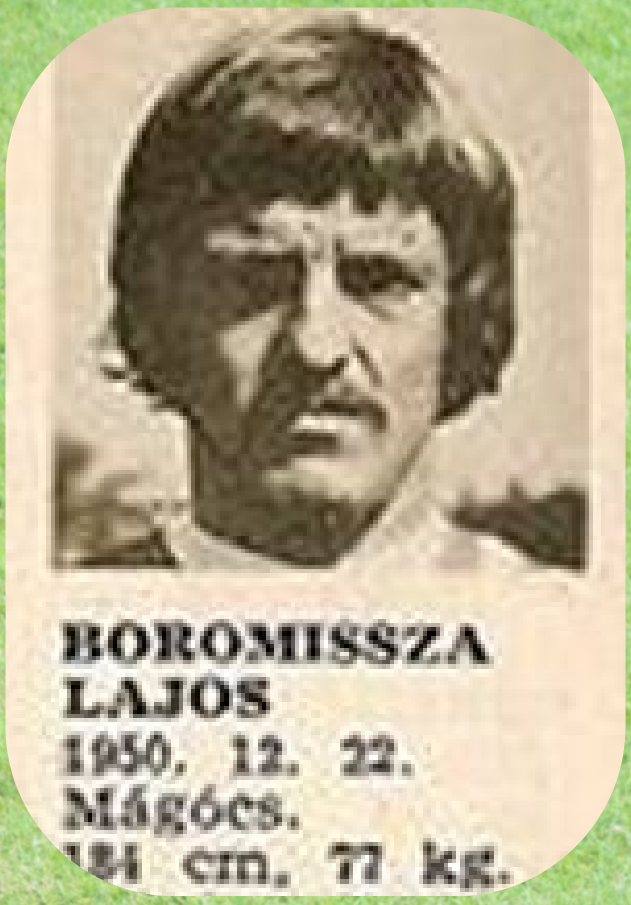

LORÁNTFFY
Bővebben a www.mdsz.hu honlapon

LORÁNTFFY
KÖZÉPISKOLA

Lorántffy
SZKI

TRE DAME

011/04/01 02:09 PM

Gellai Bence

Fekete Lara

Fiú és lány röplabda csapatunk

HATÁROKON TÚL – A LORÁNTFFY NEMZETKÖZI KAPCSOLATAI

Az elmúlt ötven év során a Lorántffy történetét nemcsak az iskola falai között zajló események formálták. Diákjaink és pedagógusaink számos alkalommal léphettek túl az országhatárokon, hogy új tapasztalatokat szerezzenek, más kultúrákat ismerjenek meg, és szakmai kapcsolatokat építsenek.
A Comenius, a Határtalanul! és az Erasmus+ programok különböző időszakokban, eltérő célokkal kínáltak lehetőséget a nemzetközi együttműködésre. Közös bennük, hogy olyan élményekkel és ismeretekkel gazdagították résztvevőiket, amelyek messze túlmutattak a tantermek világán.
Ezek az utazások nemcsak új helyszíneket, hanem új lehetőségeket és új szemléletet is hoztak iskolánk életébe.

A Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium részvétele a Comenius programban – Life by the River
A Dunaújvárosi Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium 2003 és 2005 között részt vett az Európai Unió Comenius programjának keretében megvalósuló Life by the River („Élet a folyó mentén") című nemzetközi oktatási projektben.
A program célja a partnerországok diákjai és pedagógusai közötti együttműködés erősítése, valamint a folyókhoz kapcsolódó természeti, környezeti és kulturális értékek megismerése lehetett. A projekt témája különösen jól illeszkedett Dunaújváros földrajzi helyzetéhez, hiszen a Duna meghatározó szerepet tölt be a város történetében, gazdaságában és mindennapi életében.
A projekt során a Lorántffy iskola német és portugál középiskolákkal működött együtt. A partnerintézmények képviselői 2002-ben Portugáliában tartottak munkatalálkozót, 2003 márciusában pedig a Lorántffy fogadta a külföldi pedagógusokat. Ugyanazon év májusában az iskola tanárai és diákjai a németországi Solmsba utaztak a projekt folytatásaként.
A program részeként a külföldi diákok is ellátogattak Dunaújvárosba, és 2005-ben az iskola tanulóinak projektrtevékenységéről is beszámolt a helyi sajtó.
A Life by the River projekt hozzájárult a nemzetközi kapcsolatok erősítéséhez, a diákok nyelvi és kommunikációs készségeinek fejlesztéséhez, valamint a különböző országok kulturális és környezeti értékeinek megismeréséhez. Az együttműködés fontos állomása volt az iskola európai kapcsolatainak építésében.

Határtalanul: 2010-2014
Iskolánk 3 alkalommal nyert a Határtalanul pályázaton, amelynek keretében kb. 80 diákunk és tanárunk jutott el Erdélybe. Minden alkalommal szakképzési együttműködést valósítottunk meg csereutazás keretében művészeti, környezetvédelmi és vegyész diákokkal.
2016. szept. 4-9.
A dunaújvárosi Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium diákjai 2016 szeptemberében a Határtalanul! program keretében Erdélybe látogattak. A tanulmányi kirándulás célja a határon túli magyarság történelmének, kulturális örökségének és hagyományainak megismerése, valamint a nemzeti összetartozás érzésének erősítése volt.
Az erdélyi utazás során a tanulók személyes tapasztalatokat szerezhettek a külhoni magyar közösségek életéről, megismerkedhettek a magyar történelem és kultúra jelentős emlékhelyeivel, valamint Erdély természeti és épített értékeivel. A kirándulás hozzájárult ahhoz, hogy a tanórákon megszerzett ismereteiket élményszerű tapasztalatokkal egészítsék ki.
A közös utazás nemcsak a diákok történelmi és kulturális ismereteit bővítette, hanem az osztályközösség erősítését, az együttműködési készség fejlesztését és a határon túli magyarok iránti érdeklődés elmélyítését is szolgálta.

Erasmus+
A Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium részvétele az Erasmus+ programban
A Dunaújvárosi SZC Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium 2025-ben kapcsolódott be az Európai Unió Erasmus+ programjába, amely a nemzetközi együttműködést, a tanulási lehetőségek bővítését és a szakmai fejlődést támogatja.
Az iskola a Dunaújvárosi Szakképzési Centrum sikeres pályázatának részeként lehetőséget kapott arra, hogy diákjai és pedagógusai európai mobilitási programokban vegyenek részt. Az intézmény erről 2025 májusában a „Nyertünk, úgyhogy megyünk! – Lőrések Európa nagyvárosaiban" című hírében is beszámolt.
A diák- és tanári mobilitás jelentősége
Diákok nemzetközi tapasztalatszerzése
A külföldi szakmai gyakorlatok és tanulmányutak lehetőséget teremtenek a tanulóknak arra, hogy új munkakörnyezeteket, szakmai eljárásokat és európai jó gyakorlatokat ismerjenek meg. A mobilitás fejleszti az idegennyelv-tudást, az önállóságot, az alkalmazkodóképességet és a kulturális nyitottságot. Intézményünkből rövidtávú diákmobilitás keretében 12+2 fő Mallorcán (szociális és egészségügyi ágazat), 8+1 fő Rzesowban (vegyész ágazat) vett részt a programban.
Pedagógusok szakmai fejlődése
A tanári mobilitás során a pedagógusok más országok oktatási módszereivel, képzési rendszereivel és innovatív megoldásaival ismerkedhetnek meg. A megszerzett tapasztalatokat később saját oktatómunkájukban is hasznosíthatják. Angol nyelvi kurzuson Cipruson 2 fő, spanyol nyelvi kurzuson Mallorcán 1 fő, szakmai látogatáson Mallorcán 2 fő, az iskolai bántalmazásról szóló kurzuson Prágában 2 fő, a tanári soft skill-ek fejlesztése kurzuson Ljubjanában 1 fő tanár kollégáink vett részt. A nemzetközi csoportokban új információkkal gazdagodtak, töltekeztek és inspirálódtak kollégáink.
Az Erasmus+ program új lehetőségeket nyitott meg a Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium diákjai és tanárai előtt. A nemzetközi mobilitások hozzájárulnak a szakmai tudás bővítéséhez, a nyelvi készségek fejlesztéséhez, az európai szemlélet erősítéséhez és az iskola nemzetközi kapcsolatainak szélesítéséhez. A program révén az intézmény tanulói és pedagógusai olyan tapasztalatokat szerezhetnek, amelyek hosszú távon is segíthetik szakmai és személyes fejlődésüket.

Rendezvények, ünnepek, versenyek

ÖTVEN ÉV EMLÉKEI – ISKOLAI ÉLET A TANÓRÁKON TÚL

Egy iskola történetét nemcsak a tanórák, a bizonyítványok és a megszerzett tudás őrzik, hanem azok a közös élmények is, amelyek évtizedek múltán is mosolyt csalnak az arcunkra. Az együtt átélt sikerek, a kirándulások, a versenyek izgalmai, az ünnepségek megható pillanatai mind hozzátartoznak ahhoz az ötven évhez, amelyre most szeretettel és büszkeséggel tekintünk vissza.

Az iskola több, mint a tanulás helyszíne

A középiskolás évek életünk meghatározó időszakát jelentik. Ezekben az években nemcsak tudással gazdagodunk, hanem barátságokat kötünk, felfedezzük képességeinket, megtanulunk együttműködni, felelősséget vállalni és közösségben gondolkodni. Az iskola falai között sok olyan élmény születik, amelynek jelentőségét talán csak évekkel később értjük meg igazán. Egy közös nevetés, egy jól sikerült rendezvény, ünnepség, egy izgalmas verseny vagy egy emlékezetes kirándulás gyakran mélyebb nyomot hagy bennünk, mint gondolnánk.
Az elmúlt ötven évben iskolánk nemcsak a tanulás, hanem a közösségépítés, a tehetséggondozás és az életre szóló élmények színtere is volt.

VERSENYEK – A TEHETSÉG ÉS A KITARTÁS PRÓBÁI

A tanulmányi, szakmai, kulturális és sportversenyek mindig különleges helyet foglaltak el iskolánk életében. Lehetőséget adtak diákjainknak arra, hogy kipróbálják önmagukat, megmutassák tehetségüket, és megtapasztalják a felkészülés, a kitartás és a siker örömét.

Egy verseny azonban jóval többről szól, mint a helyezésekről és az oklevelekről. Megtanít küzdeni a céljainkért, elfogadni a kudarcokat, örülni mások eredményeinek, és újra meg újra nekivágni a kihívásoknak.

Büszkék vagyunk mindazokra a diákokra, akik az elmúlt évtizedek során képviselték iskolánkat, és azokra a pedagógusokra is, akik felkészítették, támogatták és bátorították őket. Minden eredmény mögött közös munka, sok-sok gyakorlás és elkötelezettség áll.

BÜSZKESÉGEINK

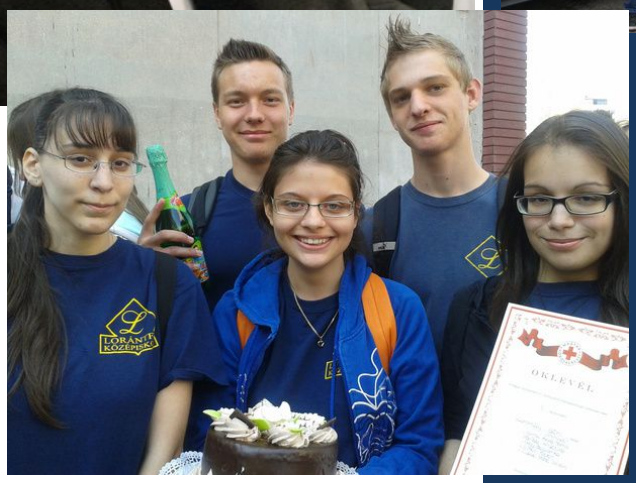

Kirándulások – Amikor az osztályból közösség lesz

Az osztálykirándulások, tanulmányi utak és közös utazások a középiskolás évek legkedvesebb emlékei közé tartoznak. Ilyenkor kilépünk a megszokott tantermi környezetből, új helyeket fedezünk fel, és egészen más oldaláról ismerjük meg egymást.
Egy közös utazás, egy hosszú séta, egy esti beszélgetés vagy egy váratlan, vidám kaland olyan emlékeket teremt, amelyek hosszú éveken át elkísérnek bennünket.
Ezek az alkalmak közelebb hozzák egymáshoz a diákokat és a tanárokat. A közös élményekből összetartozás születik, az osztálytársakból barátok lesznek, és sokszor éppen ezek a pillanatok maradnak meg legélénkebben az érettségi után is.

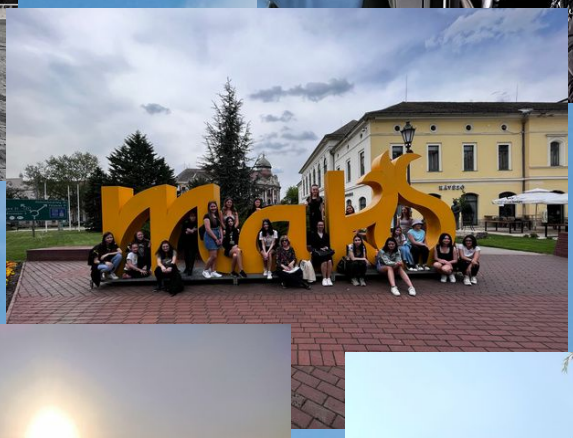

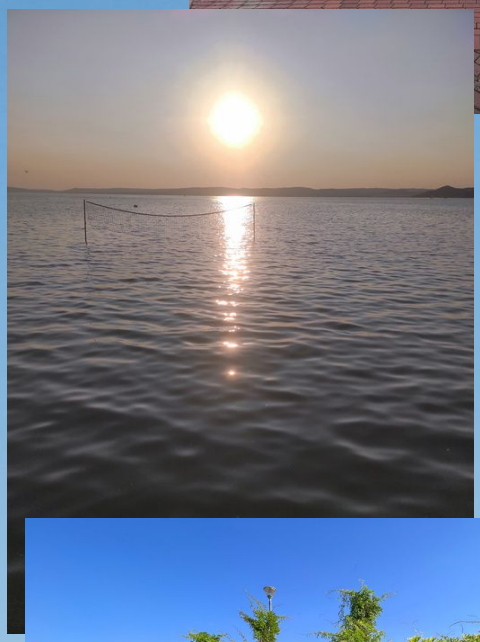

Témanapok és iskolai programok

Tanulás másképpen

A témanapok, projekthetek, egészségnapok, pályaorientációs rendezvények és különféle iskolai programok színesebbé, változatosabbá teszik a mindennapokat.
Ezeken az alkalmakon a tanulás kilép a tankönyvek lapjai közül. A diákok tapasztalatokat szerezhetnek, alkothatnak, kérdezhetnek, együtt dolgozhatnak, és olyan témákkal találkozhatnak, amelyek a mindennapi életükhöz, érdeklődésükhöz és jövőjükhöz kapcsolódnak.
A közös szervezés és részvétel erősíti a kreativitást, az önállóságot és az együttműködést. A programok sikerét pedig sokszor nemcsak maga a rendezvény, hanem az előkészületek izgalma és az együtt végzett munka öröme teszi emlékezetessé.

Diákönkormányzat
Közösség, összefogás, felelősség

Az iskolai élet alakításában mindig fontos szerep jut a diákoknak. A diákönkormányzat lehetőséget teremt arra, hogy a fiatalok ne csupán résztvevői, hanem aktív formálói is legyenek iskolánk mindennapjainak.

Az utóbbi években különösen lelkes, összetartó csapat alakult, amelynek tagjai szívügyüknek tekintik, hogy az iskola olyan hely legyen, ahová jó megérkezni, ahol mindenki jól érezheti magát, és ahol a kölcsönös tisztelet, az odafigyelés és a felelősségvállalás természetes része a mindennapoknak.

Ötleteikkel, kezdeményezéseikkel és közösségi programjaikkal színesebbé teszik az iskolai életet, miközben megtapasztalják az együttműködés, az önállóság és a közös döntések jelentőségét.

Munkájuk legnagyobb értéke talán éppen az, hogy nemcsak programokat szerveznek, hanem közösséget is építenek. Olyan közösséget, amelyben jó együtt lenni, ahol számít egymás véleménye, és ahol mindenki tehet valamit azért, hogy iskolánk még jobb hely legyen.

KAHOOT
511
TÁRSAS
502
mogyi
PinkyBlond
Beauty Room
SZOLGÁLTATÁSOK

Valentin napi témavásár
9.ÉVFOLYAM
Február 10. hétfő 1/9A
Február 11. kedd 9/1
Február 12. szerda 9/2
Február 13. csütörtök 9/3
A vásárt az 500-as szinten találjátok a témája pedig a valentin nap.

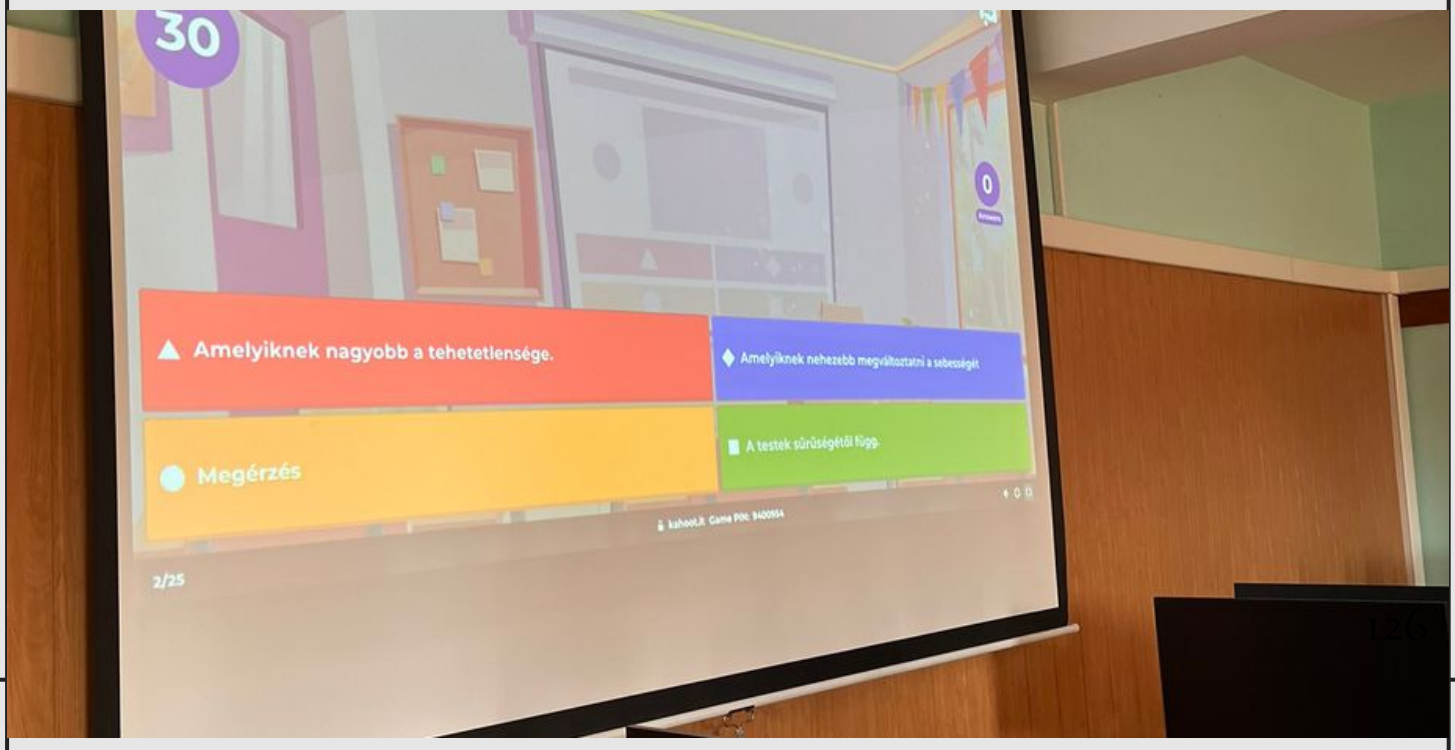
30
Amelyiknek nagyobb a tehetetlensége.
Amelyiknek nehezebb megváltoztatni a sebességét
Megérzés
A testek sűrűségétől függ.
2/25

Ünnepek és hagyományok – Ami összeköti a nemzedékeket

Minden iskolának megvannak a maga hagyományai, amelyek különleges arculatot adnak az intézménynek. Az ünnepségek, megemlékezések, diákrendezvények és közösségi események évről évre visszatérő alkalmai az összetartozásnak.

Az évtizedek során változnak a diákok, a pedagógusok, a szokások és a körülmények, de az ünnepek üzenete megmarad. A hagyományok hidat építenek a múlt és a jelen között, összekapcsolják az egykori és a mai diákokat.

Egy ötvenéves iskola életében különösen nagy érték, hogy generációk őrzik ugyanazoknak az ünnepeknek az emlékét, még ha minden évfolyam egy kicsit másként élte is meg őket.

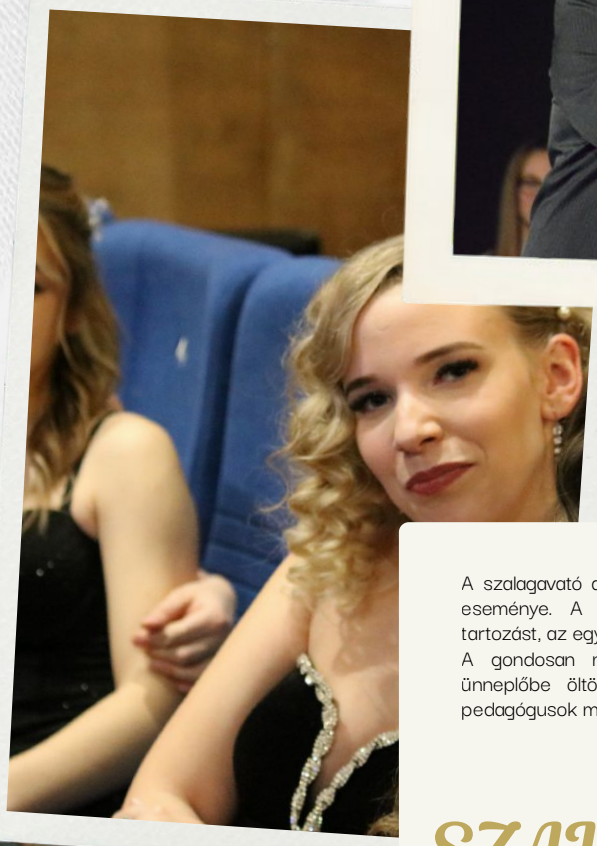

A szalagavató a középiskolás évek egyik legszebb és legmeghatóbb eseménye. A feltűzött szalag egyszerre jelképezi az iskolához tartozást, az együtt megtett utat és a közelgő búcsút.
A gondosan megtervezett műsorok, a táncpróbák izgalmai, az ünneplőbe öltözött diákok, a büszke szülők és a meghatódott pedagógusok mind hozzátartoznak ehhez a különleges estéhez.

SZALAGAVATÓ – A FELNŐTTÉ VÁLÁS KÜSZÖBÉN

A szalagavató pillanataiban mintha egy rövid időre megállna az idő. A diákok még az iskola közösségéhez tartoznak, de már ott állnak egy új életszakasz kapujában. Az ünnep egyszerre szól a fiatalság öröméről, a közösen eltöltött évekről és a jövő ígéretéről.

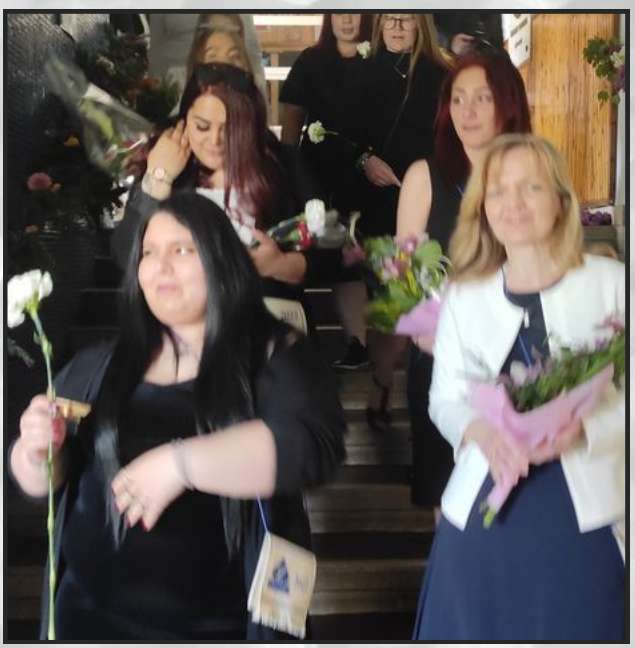

BALLAGÁS – BÚCSÚ AZ ISKOLÁTÓL, INDULÁS AZ ÉLETBE

Kevés olyan pillanat van egy iskola életében, amely annyi érzelmet hordoz, mint a ballagás. A feldíszített tantermek, a virágcsokrok, a jól ismert dallamok és az utolsó közös séta mind a búcsú ünnepélyes pillanatai.

A ballagás napján a megszokott folyosók, tantermek és udvarok különleges jelentőséget kapnak. Eszünkbe jutnak az első tanítási napok, a közös élmények, a barátságok, a nehézségek és a sikerek. A búcsú egyszerre örömteli és szomorú: lezárul egy fontos életszakasz, miközben új lehetőségek nyílnak meg.

A pedagógusok számára is megható ez a nap. Az egykor bizonytalanul érkező fiatalokból önálló, tervekkel és álmokkal teli felnőttek lettek. Bár útjaik különválnak, az iskola egy darabját valamennyien magukkal viszik.

Diákönkormányzati élet a Lorántffyban

"Azért vállaltam el a DÖK-elnökséget, mert szeretnék tenni az iskolámért, és hozzájárulni ahhoz, hogy minél híresebb és elismertebb legyen. Célom, hogy a DÖK munkájával értéket teremtsünk, és a jövő generációi is büszkék lehessenek iskolánkra."

Bertalan Lajos

Egy iskola életét nemcsak a tanórák, a dolgozatok és a vizsgák határozzák meg, hanem azok a közös élmények is, amelyekre a diákok évekkel később is szívesen emlékeznek vissza. A Lorántffyban a diákönkormányzat fontos szerepet vállal abban, hogy az iskolai hétköznapok színesebbek, tartalmasabbak és közösségibbé váljanak.

A DÖK célja, hogy a tanulók ne csupán résztvevői, hanem aktív alakítói is legyenek az iskola életének. Ötleteikkel, kezdeményezéseikkel és szervezőmunkájukkal hozzájárulhatnak ahhoz, hogy olyan programok valósuljanak meg, amelyek valóban róluk és nekik szólnak.

Az elmúlt évek során számos rendezvény és kezdeményezés vált az iskolai élet részévé. A gólyaavatók, a Valentin-napi meglepetések, a Mikulás-napi programok, az adventi gyertyagyújtások, a húsvéti események és a DÖK-napok mind alkalmat teremtenek arra, hogy a különböző évfolyamok tanulói találkozzanak, együtt dolgozzanak és közös élményeket szerezzenek.

A diákok hangja, a diákok ötletei

A diákönkormányzat munkájában kiemelt szerepe van a tanulói kezdeményezéseknek. A közös tervezés és szervezés során a fiatalok megtapasztalhatják, milyen felelősséggel jár egy ötlet megvalósítása, hogyan kell együttműködni másokkal, döntéseket hozni, feladatokat elosztani és alkalmazkodni a váratlan helyzetekhez.

A DÖK jelenlegi elnöke **Bertalan Lajos**, aki lelkesedésével, aktivitásával és ötleteivel új lendületet hoz a diákönkormányzat munkájába. Szívesen kezdeményez, keresi a lehetőségeket, és igyekszik elképzeléseit a gyakorlatban is megvalósítani. Természetesen a diákönkormányzati munka számára is folyamatos tanulást jelent, de éppen ebben rejlik az egyik legnagyobb értéke: lehetőséget kap arra, hogy kipróbálja magát, tapasztalatokat szerezzen, és egyre magabiztosabban vállaljon felelősséget a közösségért.

Ebben a folyamatban fontos szerepet tölt be a diákönkormányzat patronáló tanára, Lehoczkyné Tesinszki Rita, aki ötletekkel, tanácsokkal és szervezési tapasztalataival segíti a diákok munkáját. A közös munka célja nem az, hogy a pedagógus mindent megoldjon a tanulók helyett, hanem hogy támogassa őket az önállósodásban, és lehetőséget adjon saját elképzeléseik megvalósítására.

A diákönkormányzat működésének egyik legnagyobb értéke éppen ez a közös fejlődés. A sikeres rendezvények öröme mellett a nehézségek, a kisebb hibák és az újratervezések is hozzátartoznak a tanulási folyamathoz.

A Lorántffy diákönkormányzata így nem csupán az iskolai programok szervezője, hanem olyan közösségi műhely is, ahol a fiatalok megtanulhatják, hogy az ötleteik számítanak, a véleményük fontos, és összefogással valódi változásokat hozhatnak létre.

Mert egy jó iskola nemcsak tudást ad, hanem lehetőséget is arra, hogy a diákok megtalálják a saját hangjukat.

Mindig valami újat álmodni...

Lehoczkyné Tesinszki Rita visszaemlékezése

1994 augusztusában kezdtem tanítani a Lorántffyban. Ha akkor valaki elmondja, mennyi mindennel fogok foglalkozni az elkövetkező évtizedekben, valószínűleg el sem hittem volna. Azóta sok minden változott az iskolában, a pedagógusi munkában és persze bennem is. Egyvalami azonban állandó maradt: mindig szerettem új dolgokat kipróbálni, alkotni, szervezni, és valahogy sosem tudtam kizárólag a tanórák keretei között gondolkodni.

Bőrdíszműves szakoktatóként kezdtem a pályámat. Ángyán Mihálynéval együtt részese lehettem a bőrös képzés elindításának, és sok ügyes kezű, kreatív fiatalt taníthattam. A kézművesség mindig közel állt hozzám, így ezek az évek különösen kedvesek számomra.

„Jó érzés, amikor egy-egy ötletből közös élmény születik, és az iskola hétköznapjai egy kicsit változatosabbá válnak."

Később új irányt vett az utam, angoltanár lettem. Az angol mellett művészettörténetet és rajzot is taníthatok, aminek különösen örülök, hiszen a művészet és az alkotás mindig fontos része volt az életemnek. A tanításban is szeretem a változatosságot, szívesen használom a digitális eszközöket, az interaktív feladatokat és az új technikai lehetőségeket. Folyamatosan keresem, hogyan lehetne egy-egy tanórát érdekesebbé tenni, és jó érzés, hogy ennyi év után is van mit tanulnom.

Az osztályfőnöki munka különleges helyet foglal el a szívemben. Az osztályaimnak igyekeztem nemcsak a tanára, hanem olyan felnőtt támasza is lenni, akihez bizalommal fordulhatnak. Sok örömöt, néha aggodalmat, rengeteg közös élményt és emléket kaptam tőlük. Különösen szeretem az osztálykirándulásokat, amikor a tantermek falain kívül, egészen más helyzetekben ismerhetjük meg egymást. Ezek az együtt töltött napok számomra mindig a pedagógusi munka legszebb pillanatai közé tartoznak.

Mindig is szerettem volna az iskolai életet egy kicsit színesebbé tenni. Az évek során számos saját kezdeményezést valósíthattam meg, köztük a Bütyköldét, az ötösgyűjtő akciót, adventi gyertyagyújtás, különböző tematikus vásárokat és ünnepi programokat. Különösen szerettem a karácsonyi műsorokat és az iskola ünnepi dekorálását. Jó érzés, amikor egy-egy ötletből közös élmény születik, és az iskola hétköznapjai egy kicsit változatosabbá válnak.

A kézművesség az iskolai munkám mellett is végigkíséri az életemet. A foltvarrás és a textilbabák készítése nemcsak kikapcsolódást jelentett számomra, hanem az önkifejezés egyik formáját is. Nagy öröm volt, hogy a Lorántffy Galériában több alkalommal is bemutathattam alkotásaimat. A 2011-es és 2016-os kiállításaim különösen kedves emlékek.

Az iskola honlapjának gondozása szintén olyan feladat lett, amelyben örömömet lelem. Szeretem megmutatni mindazt, ami a Lorántffyban történik, hírt adni a diákok sikereiről, a rendezvényekről, és egy kicsit az iskola arculatának alakításában is részt venni.

Az ötvenéves jubileumi gála előkészítése pedig egy egészen új felismerést hozott számomra: rájöttem, hogy mennyire szeretek szervezni. Ötleteket gyűjteni, tervezni, embereket és feladatokat összehangolni, figyelni az apró részletekre, és végül látni, ahogyan egy elképzelés lassan életre kel. Bár sok munkával és olykor nehézségekkel jár, mégis különleges öröm számomra, hogy ennek az ünnepnek a létrehozásában is részt vehetek.

Ha végignézek a pályámon, néha magam is meglepődöm, milyen sokféle feladat és lehetőség talált meg. Voltam bőrdíszműves szakoktató, lettem angoltanár, taníthatok művészettörténetet és rajzot, lehetek osztályfőnök, szervezhetek rendezvényeket, foglalkozhatok kézművességgel, dekorációval, honlapszerkesztéssel és közösségépítéssel.

Talán éppen ez a legszebb az egészben: hogy ennyi év után is képes vagyok új örömöket felfedezni a munkámban.

És ha egyszer majd elérkezik a nyugdíjba vonulás ideje, azt hiszem, elégedetten mondhatom el: szinte mindent kipróbálhattam, amire valaha vágytam – még azokat a dolgokat is, amelyekről korábban nem is tudtam, hogy szeretni fogom őket.

Lehoczkyné Tesinszki Rita
PilliMolli

„Ahol a feladatok mögött mindig az embert látom”

Dr. Molnárné Szabó Edina nevelési igazgatóhelyettes visszaemlékezése

2026-ban a Lorántffy iskola fennállásának 50. tanévét ünnepli, én pedig a 26. tanévemet kezdem az intézményben. Több mint negyedszázadnyi közös történet köt össze bennünket. Ez idő alatt sok minden változott: tanulók generációi léptek ki az iskola kapuján, kollégák érkeztek és búcsúztak, új képzések indultak, új kihívásokkal kellett szembenéznünk. Egyvalami azonban számomra változatlan maradt: a Lorántffy nem csupán a munkahelyem, hanem életem meghatározó része.

2000.július 1-jén kezdődött a „lóris” pályafutásom, amikor Pallosné Sobor Angéla igazgató asszony történelem–német szakos tanárként alkalmazott. Azóta több tantárgyat is tanítottam: történelmet, német nyelvet, tanulásmódszertant, valamint utazás-turizmus tantárgyat. Mentortanárként történelem és német nyelv szakos főiskolai hallgatók gyakorlati felkészülését segítettem. Kollégáimmal közösen számos iskolai rendezvény, ünnepség, műsor és közismereti témahét szervezésében vettem részt.

A tanítás számomra mindig többet jelentett az ismeretek átadásánál. Fontosnak tartom, hogy a diákok ne csak tudással, hanem önbizalommal, értékekkel és közösségi élményekkel is gazdagodjanak az iskolai évek során. Pedagógusi munkám egyik legkedvesebb része ezért az osztályfőnöki feladatok ellátása. Hiszek a közösség megtartó erejében, abban, hogy az egymásra figyelés, az elfogadás és a közös élmények meghatározó szerepet játszanak a fiatalok személyiségének fejlődésében.

„Úgy érzem, a tanári és a vezetői szerep nem két külön világ: mindkettő középpontjában az ember áll.”

Különösen kedves számomra, hogy a jubileumi tanévben egy végzős szakképző iskolai osztály osztályfőnöke lehetek. Megható belegondolni, hogy miközben iskolánk ötvenéves történetére emlékezünk, az én kis közösségem is fontos mérföldkőhöz érkezik: ballagásra, szakmai vizsgára készülnek, és hamarosan elindulnak a felnőtté válás útján. Bízom benne, hogy az itt töltött évek nemcsak szakmai tudást, hanem szép emlékeket és emberi értékeket is adnak számukra.

2009 óta érettségi vizsgaelnöki feladatokat is ellátok. Szakmai pályám újabb meghatározó állomása 2015-ben következett el, amikor Pocsainé Varga Veronika igazgató asszony felkért az igazgatóhelyettesi feladatok ellátására. Azóta tizenegy éve dolgozom nevelési igazgatóhelyettesként a Lorántffyért.

Vezetői munkám kezdetétől fontos példaképem Oroszné Garami Zsuzsanna, aki pályakezdésem idején az iskola nevelési igazgatóhelyettese volt. Zsuzsára mindig úgy emlékszem, mint aki a legnehezebb helyzetekben is megértéssel, türelemmel és segítőkészséggel fordult mások felé. Nem a problémákat kereste, hanem a megoldásokat, és mindig megtalálta a továbbhaladás lehetőségét. Szakmai tudása mellett embersége volt az, amit különösen nagyra becsültem. Vezetőként ma is arra törekszem, hogy továbbvigyek valamit abból a szemléletből, amelyet tőle tanultam.

Az igazgatóhelyettesi munka sokrétű és felelősségteljes feladat. A tanulók mindennapjainak szervezése, a beiskolázás, a vizsgák, az iskolai rendezvények, az intézményi önértékelés és az oktatók munkájának támogatása egyaránt hozzátartozik a mindennapjaimhoz. A számos szervezési és adminisztratív teendő mellett azonban mindig arra törekszem, hogy a feladatok mögött meglássam az embert is.

Számomra a vezetői munka alapja a bizalom, a kölcsönös tisztelet és a partnerség. Hiszek abban, hogy egy iskola eredményessége nem egyetlen ember munkáján múlik, hanem azon, hogy képesek vagyunk-e egymást segítő, összetartó közösségként dolgozni. Kollégáimat partnernek tekintem, fontos számomra a véleményük, a tapasztalatuk és az, hogy bizalommal fordulhassanak hozzám. Meggyőződésem, hogy jó légkörben, egymást megbecsülve nemcsak hatékonyabban, hanem örömmel is lehet dolgozni. Szerencsésnek érzem magam, hogy vezetőtársaimra, a titkárság munkatársaira és oktató kollégáimra egyaránt számíthatok.

Bár tizenegy éve vezetőhelyettesként dolgozom, a tanítás és az osztályfőnöki munka továbbra is szerves része az életemnek. Ez segít abban, hogy vezetőként se távolodjak el az iskolai hétköznapok valóságától. Ugyanazokkal a kihívásokkal találkozom a tanteremben, mint kollégáim, és nap mint nap megtapasztalom a pedagóguspálya szépségeit és nehézségeit. Úgy érzem, a tanári és a vezetői szerep nem két külön világ: mindkettő középpontjában az ember áll.

Természetesen az igazgatóhelyettesnek is szüksége van arra, hogy időnként kilépjen az iskolai feladatok világából, feltöltődjön, és új erőt gyűjtsön. Ebben a legfontosabb támaszom a családom. Férjem és időközben felnőtté vált lányaim már régen megszokták, hogy nálunk a mindennapi beszélgetések visszatérő kérdése: „Na, mi volt ma a suliban?” Sokszor ők is részesei az iskolai örömeimnek és gondjaimnak, türelmükért és támogatásukért pedig nagyon hálás vagyok.

A feltöltődés másik fontos forrása számomra a mozgás. Férjemmel rendszeresen futunk, korábban éveken át amatőr futóként vettünk részt a BSI félmaratoni versenyein. Ma már elsősorban a futás örömeért indulok útnak. Amikor pedig egy kicsit szeretnék lelassulni, elcsendesedni, mandalákat festek. Ezek a tevékenységek segítenek megőrizni azt az egyensúlyt, amelyre a mindennapi munkában is szükségem van.

Mit kívánok a Lorántffynak az ötvenedik jubileumi tanév alkalmából?

Mindenekelőtt azt, hogy még sok-sok évtizeden át legyen helye és szerepe a fiatalok életében. Hogy továbbra is olyan szakembereket neveljen, akik nemcsak értenek a hivatásukhoz, hanem szívvel-lélekkel végzik a munkájukat. Hiszen az itt oktatott szakmák jelentős részében az emberi odafigyelés, a türelem, a megértés és a szeretet éppen olyan fontos, mint a szakmai tudás. Ápolókra, idősgondozókra, szépészeti szakemberekre, vegyészekre a jövőben is szükség lesz.

Azt kívánom, hogy a Lorántffy a következő ötven évben is olyan iskola maradjon, ahol jó tanulni, jó tanítani és jó együtt dolgozni. Ahol a szakmai eredmények mellett az emberi kapcsolatok is értéket jelentenek, ahol a hagyományok megőrzése mellett mindig van erő a megújulásra.

Ha egyszer majd visszatekintek a Lorántffyban eltöltött éveimre, azt szeretném érezni, hogy nemcsak a rám bízott feladatokat végeztem el becsülettel, hanem hozzájárultam ahhoz is, hogy ez az iskola egy jó közösség, egy szerethető munkahely és a diákok számára meghatározó hely maradjon.

Számomra ez jelenti igazán a Lorántffyhoz tartozást.

„Hiszek abban, hogy egy iskola igazi értékét nemcsak az eredményei, hanem az ott élő és dolgozó közösség adja. Számomra a Lorántffyhoz tartozás azt jelenti, hogy ennek a közösségnek nemcsak részese, hanem alakítója is lehetek.”

Dr. Molnárné Szabó Edina
Nevelési igazgató helyettes

Ha újrakezdhetném, akkor is a Lorántffyt választanám...

Karsainé Glavinasz Beáta
Szervezési igazgatóhelyettes

Szakmai pályafutásomat háziorvosi rendelőben kezdtem, majd a főiskola elvégzése után egy Gondozási központ intézményvezetőjeként folytattam, ahol rengeteg vezetői gyakorlatot szereztem.

A Lorántffy iskolában 2002-ben félállásban helyezkedtem el, majd 2006 januárjától főállásban dolgozom. Támogatást kaptam a tanulmányaim folytatására, így egyetemi tanári diplomát, majd közoktatás-vezetői diplomát szerezhettem.

Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy egyből felkértek az egészségügyi mk. vezetésére, később gyakorlati oktatásvezetőnek, illetve szervezési igazgatóhelyettesnek.

20 éve vagyok különböző vezetői beosztásban, jelenlegi feladatom az egészségügyi, szociális, oktatási ágazat koordinálása, vizsgák szervezése, duális partnerekkel való együttműködés, gyakorlatok szervezése.

A legnagyobb kihívást talán az oktatás gyakori változása okozta/okozza, melyre gyorsan kell reagálni. Büszkén mondhatom, hogy az új Szakmajegyzékes képzések bevezetését elsők között valósítottuk meg, szinte 100%-os szakképzési munkaszerződést tud iskolánk felmutatni. Ez azt jelenti, hogy igény vana képzéseinkre, Duális partnereink tárt karokkal várják tanulóinkat a vizsgák után dolgozni.

Amennyiben visszamehetnénk az időben, újra a Lorántffyt választanám?

Nézzük csak:

Megannyi élmény és siker. Oktatóként rengeteg versenyfelkészítésben, vizsgafelkészítésben, közös fellépésekben vettem részt. Emlékszem a Hófehérke és a hét törpe paródiára, amit az akkori ápoló osztállyal csináltunk. Később velük országos szakmai versenyen szerepeltünk, ahová a legjobb 10 csapatot hívták be. Mi elhoztuk az I., III., V. helyezést. Több hónapon keresztül készültünk minden délután a szakmai kisfilmek forgatásával, gyakorlatokkal a versenyre. Hatalmas sikerünk volt. Szintén több hónapig kötötte le az energiánkat a dunaújvárosi „vak kiállítás", amit Orosz Csabával és a tanulóinkkal hoztunk létre. Azóta is emlegetjük. Elsősegély versenyeken minden évben részt vesznek diákjaink, több ízben országos fordulóig jutottunk. Ápoló szakmai verseny országos fordulóját szintén több évben is megnyertük. A „Jószolival" két évben is közösen megrendeztünk egy divatbemutatót, ahol az ellátottak és lórisok együtt léptek fel a színpadra. Szintén a „Jószolival" közösen felléptünk a Bartók Színházban a Dzsungel könyve darabbal. Ezek az együtt töltött pillanatok, napok, hónapok örökre szóló élményt adtak a résztvevő diákjainknak és nekünk is. Felértek egy csapatépítővel. Bár a tanulók már dolgoznak, a mai napig tartják velünk a kapcsolatot, és egymással is.

Persze ezekben nemcsak én vettem részt, hanem kollégáim is. Szerencsés vagyok, mert olyan munkatársakkal vagyok körbevéve, akik hasonló szemlélettel, értékrenddel bírnak, mint én. Nagy szakmai tudásuk és hatalmas terhelhető képességük van. A kérdésük sosem az, hogy miért, hanem az, hogy hogyan valósítsunk meg valamit. Erre én nagyon büszke vagyok. A jelenlegi eü.mk. tagjai közül szinte mindenkit Mádai Erzsike csábított ide. Fontos volt számára a jó csapat, és ez fontos azóta is számunkra. Egymás között csak „anyánknak" hívtuk pedig nem volt annyival idősebb, inkább a családias légkörre utalt ez a megnevezés. Példaképünknek tekintjük, szeretnénk azt a munkamorált továbbvinni, amit ő képviselt.

A leírtak csak kiemelések, példák a sok sikerre, élményre, nem a teljes felsorolás. De azt hiszem ebből is érzékelhető, hogy a fent említett kérdésre a válaszom egyértelmű IGEN! Csakis a Loránttfyt választanám ismét.

Szeretem a munkahelyemet, a mai napig jó érzéssel jövök be dolgozni. Jó emberek között tölthetem el a munkaidőmet, ez adja a kellő nyugalmat, és mindig van valami kihívás, ami pedig a motivációról gondoskodik, így nem kell félnem a kiégéstől. Remélem, még nagyon sok élmény és siker vár minket a jövőben is.

EGY VÁRATLAN ÚT, AMELY HIVATÁSSÁ VÁLT

Marczona Tamásné

szakmai igazgatóhelyettes visszaemlékezése

Marczona Tamásné vagyok, az iskola jubileumi, 50. tanévében a szakmai igazgatóhelyettes – de a kollégáimnak csak Györgyi. A szüleim eredetileg tanárnak szántak, én hallani sem akartam róla, mégis úgy hozta az élet, hogy végül itt találtam meg a hivatásomat.

Munkámat 2002 januárjában kezdtem a Lorántffyban, akkor még előkészítő technikus munkakörben. A Lajos király körúti tanműhelyben dolgoztam a laboratóriumi gyakorlatok előkészítőjeként. Máig szívesen emlékszem azokra az időkre, mert akkor még sokan voltunk, és igazán zajlott az élet a tanműhelyben – a teljesség igénye nélkül olyan kollégákkal együtt, mint Szi Lászlóné Kati, Vígh Csaba †, Vén Istvánné Évi, Lendvai Józsefné Ibolya vagy Németh Tibor.

A munka mellett folyamatosan képeztem magam: 2002 júniusában környezetvédelmi szakelőadói, 2007 júniusában vízgazdálkodási szakirányon környezetmérnöki, majd pár év múlva anyagmérnök-mérnöktanár szakon tanári diplomát szereztem. A 2007/2008-as tanévben kezdtem el tanítani: először környezetvédelmi technikusokat, majd a szak megszűnésével vegyésztechnikusokat. Több évig vezettem a műszaki munkaközösséget, 2022 januárja óta pedig szakmai igazgatóhelyettesként dolgozom. Nyugodtan mondhatom, hogy a ranglétra minden fokát végigjártam.

Ahogy így visszatekintek, a Lorántffy 50 éves múltjából éppen a felét, 25 évet töltöttem el ebben az iskolában. Ez alatt a negyedszázad alatt felnőtt a három gyermekem – egy fiam és két lányom –, született három unokám, és már a negyedik is úton van.

Kedves Diákok!

Az én történetem is bizonyítja, hogy az élet néha egészen más utakra terel, mint amit eredetileg elterveztünk – de ha nyitottak vagytok, és szívvel-lélekkel végzitek a munkátokat, megtalálhatjátok az igazi hivatásotokat. Tanuljatok, kérdezzetek, merjetek lépésről lépésre haladni, és ne féljetek az újrakezdéstől sem! Kívánom, hogy ti is olyan szeretettel és büszkeséggel gondoljatok majd vissza a Lorántffy-s éveitekre, ahogyan én teszem ezt negyedszázad után is.

FÉNYKÉPEK, AMELYEK TÖRTÉNETEKET MESÉLNEK

Felidézik

a

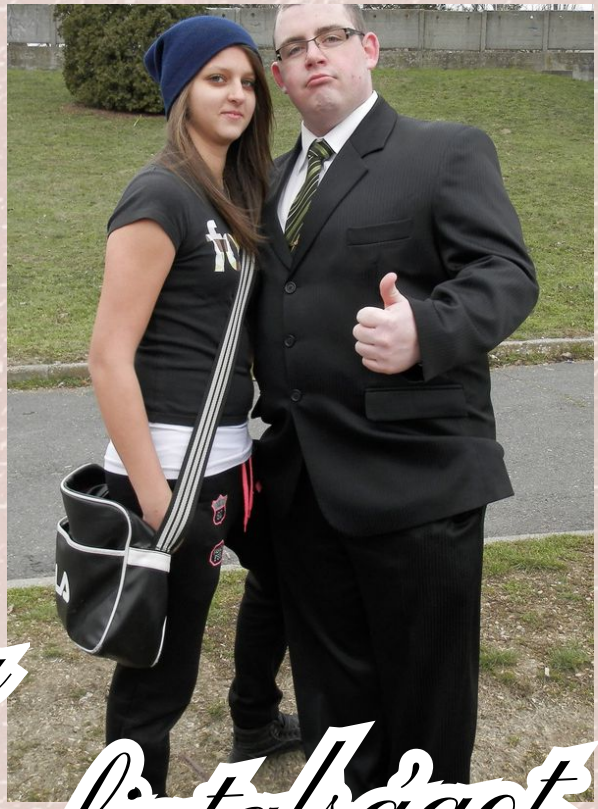

fiatalságot

Meg Egy Kicsi (SZTE Szent Györgyi Verseny 2023)

Az ötven év alatt megszámlálhatatlan közös élmény született. Ezek egy részét fényképek őrzik: régi osztályképek, versenyek díjátadói, kirándulások vidám pillanatai, ünnepi műsorok, szalagavatók és ballagások.

Ahogy lapozgatjuk a régi albumokat, arcok, helyszínek és történetek elevenednek meg. Talán már nem emlékszünk minden névre, minden dátumra, de a képek hangulata ma is ismerős. Felidézik a fiatalságot, a barátságokat, az összetartozást és azt a különleges érzést, hogy egy közösséghez tartoztunk.

A régi fényképek nemcsak a múlt dokumentumai, hanem iskolánk közös emlékezetének féltve őrzött darabjai.

ÖTVEN ÉV – MEGANNYI KÖZÖS TÖRTÉNET

Felidézzük

a

barátságot

Ötven év alatt sok minden megváltozott. Mások lettek a tantermek, az oktatás eszközei, a diákok mindennapjai és a világ, amelyre az iskola felkészíti a fiatalokat. Valami azonban változatlan maradt: a közösség ereje és a közös élmények értéke.

Egy iskola igazi gazdagságát nem csupán az elért eredmények, hanem az ott született emberi kapcsolatok, barátságok és emlékek jelentik.

Ötven év története több ezer diák, pedagógus és család közös története. Mindazoké, akik egykor beléptek az iskola kapuján, és akiknek életében az itt eltöltött évek maradandó nyomot hagytak.

Mert az iskolából egyszer mindenki elballag, de az emlékek, a barátságok és az összetartozás érzése velünk marad.

Gáspár Aladár (1946-2021)

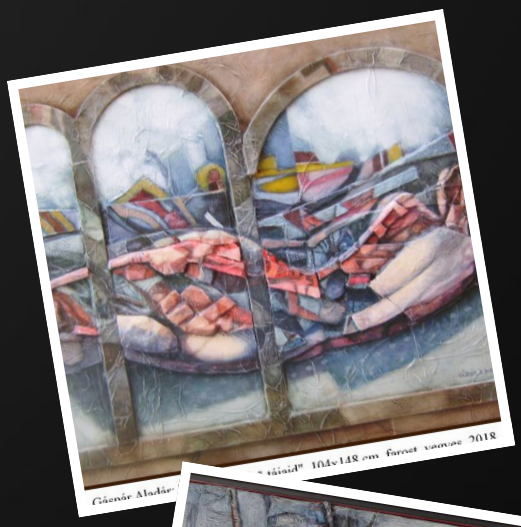

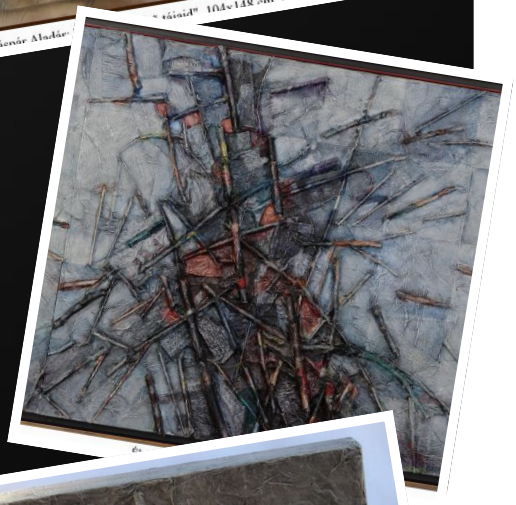

Emlékek keretek nélkül

Aladár művész volt. Az önkifejezés vágya határozta meg személyiségét. Ezt legteljesebb formában képzőművészeti alkotásaiban valósította meg, és ez érvényesült tanári munkájában, hétköznapi viselkedésében is.

Hosszú éveken keresztül kollégája voltam, rengeteg élményét, tanári tapasztalatát osztotta meg velem. Néha bosszankodott a problémás tanulókon, később már nevetve gondolt vissza egy–egy esetre, humorba oldotta dühét. Sok ilyen helyzeten derültünk. Kollégáival barátságos, közvetlen viszonyt alakított ki. Remek társalgó volt, a legkomolyabb beszélgetést is feldobta egy vidám anekdotával vagy viccel. Segítőkészségével sokszor megkönnyítette kollégái munkáját a kollégiumban és az iskolában. Számos rendezvény rangját, színvonalát emelte dekorációival.

Komoly figyelmet szentelt diákjainak. A rajzban, képzőművészeti érzékenységben kiemelkedő tanulókra különösen figyelt. Kollégiumi nevelőként és még nyugdíjazása után is vezette a tűzzománc szakkört egykori munkahelyén. Művésztanári munkája eredményességét bizonyítják azok a díjak, amelyeket tanítványai nyertek a különböző versenyeken. Pedagógiai munkásságának lényege, hogy nem akart mindenáron művészeket nevelni. A kreativitás szépségét és örömét igyekezett megmutatni diákjainak. Nem a saját látásmódját erőltette tanítványaira, hanem segítette őket személyes stílusuk megtalálásában. Vannak képzőművészek, akik a mesterüket tisztelik Aladárban.

Kivételes pedagógiai tevékenysége ellenére a festészetben érezte otthon magát. Ez volt Aladár számára az önkifejezés igazi terepe. Második és harmadik festői korszakát látom igazán jelentősnek. A második korszak festményei a látszólag mindennapi helyzetek, megnyilatkozások belső hatását, érzelmi dimenzióját ragadják meg az expresszionizmusból örökölt színkezeléssel, formai torzítással és a síkok aszimmetriájával. Harmadik művészi periódusában is megmarad a markáns szubjektivitásra törekvés, ami az idő élményének, az emlékezet struktúrájának ábrázolásával párosul. Pontosabban annak kísérletével, ami az előző korszakhoz képest radikálisabb formavilágot eredményez művészetében. Ebben az időszakban született alkotásain az élmények, motívumok gazdagsága megbontja a hagyományos képi ábrázolás kereteit. Az elvont forma szigorának feszülő élményanyag kikezdi a műalkotás egységét. Aladár szakít a síkban ábrázolás módszerével, anyagokat épít be a kompozícióiba, többrétegűvé formálja alkotásait, ahol a különböző rétegek kitüremkednek a műből, érzékeltetve a művészet lehetőségeit és határait a személyiség belső világának expresszív formába sűrítésekor.

Ezt az önreflexivitással gazdagodó képzőművészeti pályafutást egészítette ki Aladár vers- és prózaírással. Irodalmi alkotásaiban személyes világlátását hagyományos irodalmi eszközökkel fejezi ki. Szövegeiben háttérbe szorítja azt a formai merészséget és kísérletezést, ami legjobb képzőművészeti alkotásainak sajátja.

Abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy többször vendégeskedhettem műtermében. A jó munkatársi viszony mellett ezt annak is köszönhettem, hogy rokon szakmát műveltem. Én filmek elemzését, kritizálását, a filmtörténet kutatását választottam egyik hivatásomnak, Aladár pedig a képzőművészetet. Rengeteg időt töltöttünk az őt foglalkoztató művészi kérdések megvitatásával. Közelről figyelhettem, hol tart pályafutása, milyen művészi megoldásokkal kísérletezik. Rendszeresen látogattam kiállításait, amelyekről szintén hosszú beszélgetéseket folytattunk. Örült, ha a képeiről megjelent méltatásokkal nem mindig értettem egyet és saját értékelésemet megosztottam vele. A dicsérő szavak mellett néha óvatosan megfogalmaztam kifogásaimat, ha úgy éreztem, bizonyos formai megoldásokat már nem kell erőltetni, mert azt már néhány képén eredetibben, hatásosabban alkalmazta. Nem sértődött meg. Szellemi partnernek tekintett, akinek tiszteli a véleményét.

Novemberben találkoztam vele utoljára. Mint mindig, a művészi terveiről beszéltünk. Nem akarta még összegezni pályafutását, sok megvalósításra váró ötlete volt. Nem gondoltam akkor, hogy utoljára látom. Már csak a műveivel dialogizálhatok. Marad az emlékképek sokasága, torlódnak a tudatban, szétfeszítik az elme rendszerező munkáját, mint harmadik festői korszaka képeinek kereteit.

Egy fontos művészt és színes egyéniséget vesztettünk el.

Martin Ferenc

Egy kivételes pedagógus, egy nagyszerű ember

Vannak emberek, akiknek a munkája, személyisége és embersége olyan mély nyomot hagy egy közösség életében, hogy távozásuk után is érezzük jelenlétüket. Lehoczkyné Tóvizi Ilona ilyen ember volt.
2005-ben érkezett a Lorántffyba fodrász szakoktatóként, és az elkövetkező közel két évtizedben meghatározó alakjává vált az iskola szakmai életének. Nevéhez fűződik a fodrászképzés megerősítése, az önálló tanműhely kialakítása, és mindenekelőtt az a magas színvonalú szakmai munka, amelynek köszönhetően a Lorántffy fodrásztanulói országos és nemzetközi versenyeken is rendre kiváló eredményeket értek el.
Ilona számára a fodrászat jóval több volt egy megtanítható szakmánál. Szenvedély, alkotás és hivatás volt egyszerre. Tanítványaitól sokat követelt, de ugyanilyen sokat adott is nekik: tudást, önbizalmat, kitartást és hitet abban, hogy szorgalommal és elkötelezettséggel messzire lehet jutni. A versenyeken megszerzett érmek és elismerések mögött rengeteg közös munka, gyakorlás és felkészülés állt. A sikerek pedig nemcsak a diákoknak, hanem az egész iskolának büszkeséget jelentettek.
Szakmai kiválóságát számos elismerés igazolta. 2013-ban a „Bonis Bona – A nemzet tehetségeiért” díjjal tüntették ki, 2021-ben pedig Aranykoszorús Mester címet vehetett át. Ezek a kitüntetések méltó visszaigazolásai voltak mindannak, amit a szakmáért és a fiatalokért tett.
De akik közelről ismerték, tudják, hogy Ilona sokkal több volt a kiváló szakembernél.
Jólelkű, csupaszív, szeretettel teli ember volt, akinek a család mindennél többet jelentett. Erős egyéniség, aki tudott küzdeni, dolgozni, másokért tenni, és akire mindig lehetett számítani.
Életének utolsó közel tíz évét súlyos betegség árnyékolta be. Hosszú, nehéz időszak volt ez, amelyet rendkívüli erővel és kitartással élt végig. Nem a betegsége határozta meg őt, hanem az az életszeretet és belső tartás, amellyel mindvégig igyekezett megőrizni önmagát. Még nyugdíjba vonulása után is visszatért az iskolába tanítani, vizsgáztatni, átadni mindazt a tudást, amelyet egy életen át gyűjtött.
2026 februárjában, 61 éves korában búcsúztunk el tőle. A Lorántffy ötvenéves történetéből nem hiányozhat az ő neve. Munkássága, tanítványainak sikerei, szakmai igényessége és embersége maradandó része iskolánk örökségének.

Az általa felnevelt fodrásznemzedékek továbbviszik a tudását. Mi pedig őrizzük az emlékét – nemcsak mint kiváló kollégáét és pedagógusét, hanem mint egy szerethető, különleges emberét, akinek túl korán kellett elmennie.

LEHOCZKYNÉ TÓVIZI ILONA EMLÉKÉRE

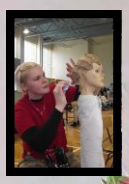

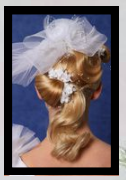

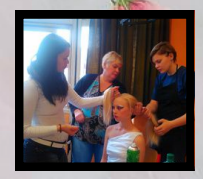

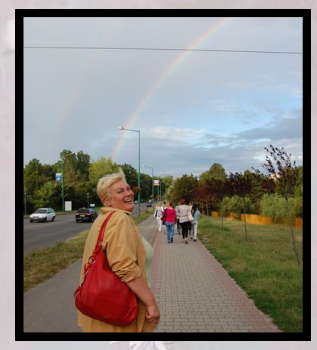

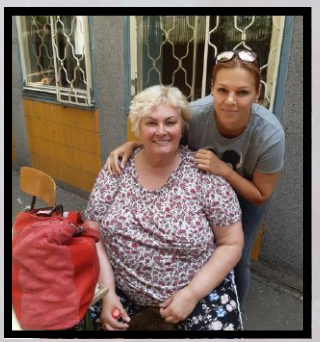
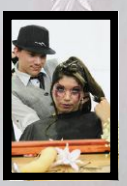

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A jubileumi évkönyv összeállítása kapcsán szeretnénk külön is köszönetet mondani mindazoknak a munkatársainknak, akik a háttérben, sokszor csendben, de annál nagyobb elkötelezettséggel járulnak hozzá iskolánk mindennapi működéséhez.

Köszönet illeti

az iskolatitkárokat, az ügyviteli, adminisztratív és gazdasági munkatársakat, a könyvtári és laboratóriumi dolgozókat, a rendszergazdákat, a szakmai oktatást segítő munkatársakat, a gondnokokat, a karbantartókat, a portaszolgálat munkatársait, a takarítókat, a konyhai és étkeztetési dolgozókat, valamint az iskola, a tanműhelyek és a kollégium valamennyi egykori és jelenlegi munkatársát.

Ők azok, akik gondoskodnak arról, hogy reggelente rendezett környezet fogadjon bennünket, hogy működjenek az eszközeink, rendben legyenek dokumentumaink, és meglegyenek a tanítás és a tanulás mindennapi feltételei.

Sokszor a háttérben, csendben végzik feladataikat, mégis minden eredményünkben ott van az ő munkájuk is.

Az ötvenéves jubileum alkalmából kifejezzük megbecsülésünket és hálánkat mindazoknak, akik az elmúlt fél évszázad során munkájukkal, odafigyelésükkel és segítőkészségükkel hozzájárultak iskolánk működéséhez.

A Lorántffy közössége hálásan köszöni minden munkatársának áldozatos és lelkiismeretes munkáját!

ZÁRSZÓ

ÖTVEN ÉV. MEGANNYI TÖRTÉNET, EMLÉK, TALÁLKOZÁS ÉS ÚJRAKEZDÉS.

Egy iskola történetét nem csupán az évszámok, az épületek vagy az elért eredmények írják. Sokkal inkább azok az emberek, akik nap mint nap megtöltik élettel a falait. A pedagógusok, akik tudásukkal és emberségükkel formálták a következő generációkat. A diákok, akik itt szerezték első szakmai tapasztalataikat, kötöttek barátságokat, és indultak el saját útjukon. És mindazok, akik munkájukkal, elkötelezettségükkel hozzájárultak ahhoz, hogy a Lorántffy azzá váljon, ami ma.

Az elmúlt öt évtized alatt sok minden megváltozott. Átalakult az oktatás, új szakmák jelentek meg, generációk váltották egymást. De valami állandó maradt: a közösség ereje és az a törekvés, hogy diákjainknak ne csupán szakmát, hanem útravalót is adjunk az élethez.

Ez az évkönyv nem vállalkozhatott arra, hogy ötven év minden pillanatát megőrizze. Inkább arra törekedtünk, hogy felidézzük mindazt, ami fontos volt számunkra, és megmutassunk valamit abból a sokszínűségből, amely iskolánkat jellemzi. A régi fényképek, visszaemlékezések és történetek mögött emberi sorsok, közös élmények és egy összetartozó közösség emlékei húzódnak meg.

Köszönjük mindazoknak, akik az elmúlt ötven évben részesei voltak iskolánk történetének, és azoknak is, akik emlékeikkel, fényképeikkel, történeteikkel segítették ennek az évkönyvnek a megszületését.

A Lorántffy története azonban nem ér véget az ötvenedik évfordulóval. A következő fejezeteket már a mai és a jövőbeli diákok, pedagógusok és munkatársak írják tovább.

Reméljük, hogy ötven év múlva ők is ugyanolyan szeretettel és büszkeséggel lapozzák majd fel iskolánk történetét, ahogyan mi tettük most.

Mert egy iskola múltját az emlékek őrzik, a jövőjét pedig az emberek alakítják.

IMPRESSZUM

LORÁNTFFY

50

1976–2026

Jubileumi évkönyv a Dunaújvárosi SZC Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium fennállásának 50. évfordulója alkalmából.

Kiadó:
Dunaújvárosi SZC Lorántffy Zsuzsanna Technikum és Kollégium

Felelős kiadó:
Marczona Tamás igazgató

Szerkesztés, arculat és grafikai kivitelezés:
Lehoczkyné Tesinszki Rita

Szövegek és visszaemlékezések:
Az intézmény egykori és jelenlegi vezetői, pedagógusai, munkatársai és tanulói.

Fotók és archív dokumentumok:
Az intézmény archívumából, egykori és jelenlegi kollégák, diákok személyes gyűjteményeiből, valamint korabeli sajtóanyagokból.

Köszönet mindazoknak, akik visszaemlékezéseikkel, fényképeikkel, dokumentumaikkal és személyes történeteikkel hozzájárultak jubileumi évkönyvünk elkészítéséhez, segítve ezzel az elmúlt öt évtized értékeinek megőrzését.

Dunaújváros, 2026. november

A múlt értékeit őrizve, a jelen közösségét erősítve, a jövőt építve.

LORÁNTFFY

50

1976–2026

MÚLT · JELEN · JÖVŐ

Több mint iskola.